ॐ

ન. વલ્લભ.

છાપી પ્રસિદ્ધ કર્તા

હરગોવનદાસ હરજીવનદાસ.

ાદય પ્રેસ--અમદાવાદ.

ॐ

વચન વલ્લભ.

સર્વ મુમુક્ષુજનોને અતિ ઉપયોગી પદ, ગરબી ખ્યાલ, ઠુમરી, લાવણી, ગજલ, સાખીઓ, આરતીઓ, રેક્તાઓ વિગેરે અલંકારોથી ભરપુર.

રચનાર

વ્યાસજી વલ્લભરામ સુરજરામ.

પ્રસિદ્ધ કરનાર.

બુકસેલર હરગોવનદાસ હરજીવનદાસ.

તથા

હરીભાઈ દલપતરામ પટેલ

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ

આવૃતી ૧ લી. પ્રત ૧૨૦૦

અમદાવાદ—ગ્રન્થોદયપ્રેસ

સવત ૧૯૬૫ સન્ને ૧૯૦૯

કીંમત. ૦-૪-૦

સુચના.

અમો નીચે સહીઓ કરનાર સદ્‌ગુરૂ વ્યાસજી મહારાજના મોક્ષમારગી શીષ્ય જગતના કલ્યાણાર્થે સર્વમનુષ્યોને સુચના આપીએછીએ કે આ માહારાજનો રચેલો ભાવાર્થપ્રકાશ, ન્યાયવલ્લભ, બ્રહ્મવાદખડન્ન, ધર્મ ચાનક, ત્યાગતારણ, વયવિચાર, જ્ઞાનગોષ્ટી, તથા ૐ કારના ચીત્રનો પત્ર અને વલ્લમ પદમાળા છપાઇ ગયેલાં પુસ્તકો મંગાવીને વિચારો. વળી હાલ ભાવાર્થપ્રકાશ અગમનીગમ તત્વસાર, તથા વાણીવલ્લભ નામનાં નવાં પુસ્તકો છપાવવાની તૈઆરીમાંછે. તે આ સર્વે પુસ્તકો મોક્ષની ઇચ્છાવાળાને અતી ઉપયોગીછે. ને બાકીના માહાભારત, વલ્લભનિતી વીગેરે ઘણાં પુસ્તકો છપાઇ ગયેલાંછે પણ ઉપરનાં પુસ્તકો કેવળ અલૌકીક જ્ઞાન આપનારછે. અને તે જ્ઞાનથી જન્મ મ્રત્ય ટાળી અખંડ સુખની પ્રાપ્તી થશે એમ અમો પ્રતીજ્ઞા પુર્વક કહીએ છીયે. માટે ચેતો.

ઉદીચ. બ્રાહ્મણ છોટાલાલ બહેચરરામ. ગામ વરસોડાના.
ઉદીચ. બ્રાહ્મણ હરજીવન પરશુરામ ગામ કલોલના.
મોઢ. બ્રાહ્મણ લલ્લુભાઇ અમરતલાલ ગામ સરખેજના.
ઉદીચ. બ્રાહ્મણ પ્રહલાદજી દલસુખરામ જાની ગામ વરસોડાના.

અખંડાનંદકી જેજેજે.

અનુક્રમણિકા.

ॐ

વચન વલ્લભ.

પદ. ૧

(કળ સમરોગે રામ. એ રાગ.)

સમરીએ શ્રીગણેશ, પ્રથમ પેહેલા સમરીએ શ્રીગણેશ. ટેક૦
પાર્વતીનંદન વંદન કરીયે; પાતક ટાળે પ્રમેશ. પ્ર૦ ૧
શુભ પ્રસંગે સૃષ્ટી સૌ સમરે; ગાદી બીરાજતાં નરેશ. પ્ર૦ ૨
બીજી સમરીએ સરસ્વતીને; વાણીમાં ખાંમી ન લેશ. પ્ર૦ ૩
વ્યાસ વદે શું વર્ણવી શકીયે; વર્ણવી શકે નહીં શેષ. પ્ર૦ ૪

પદ. ૨

શું સમજી થયો શિષ્ય, પ્રાણીયા શું સમજી થયો શિષ્ય. ટેક૦
શું જોયું ને શું તે જાણ્યું; શું ભય ભાગ્યો હરનિશ. પ્રા૦ ૧
સત્ય અસત્યમાં શું શું સમજ્યો; મુમતે મત ન તાણીશ. પ્રા૦ ૨
વૈરાગ્યે મુક્તિ કે ભક્તિએ મુકિત; શાણે મુકિત માનીશ. પ્રા૦ ૩
વિદ્યાથી મોક્ષ કે જ્ઞાનથી! મોક્ષ છે; કોણ વલ્લભ જગદીશ. પ્રા૦ ૪

પદ. ૩

ઇશ્વરને ઉપાશ, જીવ તું ઇશ્વરને ઉપાશ. ટેક૦
પ્રથમ ઉપાશ્યા વેદમ વ્યાસે; પુરી નરમદામાં વાસ. જી૦ ૧
દ્રઢતા રાખી ધ્રુવે ઉપાશ્યા; પામ્યા પદ અવિનાશ. જી૦ ૨
પ્રેમે ઉપાશ્યા પ્રેહેલાદજીયે; થયા નરસીંહ પ્રકાશ. જી૦ ૩
સાચા ઉપાશ્યા સુધનવાયે; પડયો ન તેલથી ત્રાસ. જી૦ ૪
એવા એવા જેણે જેણે ઉપાશ્યા; તે તે ગણાયા હરી દાસ. જી૦ ૫
વદે છે વલ્લભ છે સુખ સુલ્લભ; ધર નામમાં વિશ્વાસ. જી૦ ૬

પદ. ૪

નામ તણે આધાર; તર્યા સહુ નામ તણે આધાર. ટેક૦
નામનો મહિમા મળ્યો મેહેતાને; તે ઉતર્યા ભવ પાર. તર્યા૦ ૧
નામ મહિમાયે મીરાંબાઈને; મળીયા શ્રી મોરાર. તર્યા૦ ૨
વિદુર ધ્રુવજી રોહીદાસ પીપો; નામે નિસ્તર્યા સંસાર. તર્યા૦ ૩
આ સહુ તરીયા તે વેદ વિદ્યા; ભણવા ગયાતા કે વાર. તર્યા૦ ૪
વ્યાસ વદે નામ આગળ કોણછે; ષટ્ શાસ્ત્રને વેદ ચાર. તર્યા૦ ૫

પદ. ૧

રાગ કાવળાનો.

કોણ નથી ભજતું નામનેરે, વિરા માહારા.
સહુ સમરે છે સીતા રામનેરે, વિરા માહારા.
જગત જપે સૌ સૌના શામનેરે, વિરા માહારા. ટેક૦
સમરે સૌ જ્ઞાતીરે, જાતિ વિજાતિરે;
તેનો સમજણ છે તમામનેરે, વિરા માહારા.
જુઓ સૌ ગામ પરગામનેરે, વિરા માહારા.
તેથી શું પામે મોક્ષ ધામનેરે, વિરા માહારા. ૧
પોપટ પાંજરેરે, રામ રામ ઓચરેરે;
તેથી બંધન નથી છુટતુંરે, વિરા માહારા.
જ્ઞાન રહ્યુંછે ખુટતુંરે, વિરા માહારા.
સત્ય સંગ વલ્લભ લુંટ તુંરે, વિરા માહારા. ૨

પદ. ૨

ભકતો ભજો ભગવાનનેરે, ભાવે ભાવે,
રીઝતું નહીં ટપ્પા તાનનેરે, ભાવે ભાવે;
સમજી લેવું શુભ જ્ઞાનનેરે, ભાવે ભાવે; ટેક૦
જ્ઞાનથી મુકિતરે, તરવાની યુકિતરે;
સત્ય સંગ સર્વનો સારછેરે, વાવા વાવા;
વેદ તણો તે પોકારછેરે, વાવા વાવા.
સમજો તેનો આધારછેરે, વાવા વાવા. ૧
ત્રી તાપ ટળવારે, મોક્ષજ મળવારે;

ભળવા બ્રહ્મસ્વરૂપમાંરે, જેજેજેજે.
મથવું નહીં માયા કુપમાંરે, જેજેજેજે.
વલ્લભ રીઝ્યો અનુપમાંરે, જેજેજેજે. ૨

પદ. ૩

મોક્ષ મળવો તુજ હાથછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
અકર્ત્તા મુળ નાથછેરે, સાધ્યે સાધ્યે;
વેદ પુરાણે પ્રખ્યાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ટેક૦
તે મોક્ષ પદછેરે, છેવટની હદછેરે;
સૌથી ન્યારો સત્ય વાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
સમજે તેનાં માત તાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
એ ભગનીને એ ભ્રાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ૧
નિત્ય જગરાયારે, અનિત્ય માયારે;
અલ્પાનંદે ઉત્પાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
તજ્યો તેને નિરાંતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે.
વલ્લભને સાક્ષાતછેરે, સાધ્યે સાધ્યે. ૨

પદ. ૪

ગોવિંદના ઘણા ગુણછેરે, ગાજે ગાજે.
નારાયણ નિપુણછેરે, ગાજે ગાજે.
તેના વિના બીજો કુણછેરે, ગાજે ગાજે. ટેક.
તે સ્થળ સાચુરે, અન્ય છે કાચુરે;
દુનિઆની ઘણી દુણછેરે, ગાજે ગાજે. ૧
મનથી જાણો જગ તૃણછેરે, ગાજે ગાજે.
માયા તે ભૂતડાંનો ધુણછેરે, ગાજે ગાજે.
વિશ્વનો નાથછેરે, સૌ તેને હાથછેરે;
પુરણ વ્યાપક ચોખુણછેરે, ગાજે ગાજે.
જીવડા રેહેજે જેવું લુણછેરે, ગાજે ગાજે.
વ્યાસને વ્હાલુ અતિ હુણછેરે, ગાજે ગાજે. ૨

પદ. ૧

રાગ એકાવળા.

મનેતો પ્રિય પુરણ બ્રહ્મછેરે, ડગલે ડગલે.

મેરકથી પુરી ગમછેરે, ડગલે ડગલે. ૧
શઠ જનને બહુ શ્રમછેરે, ડગલે ડગલે.
જાણ્યું તેને ઉત્તમછેરે, ડગલે ડગલે. ૨
માયામાં મ્હોટું જોખમછેરે, ડગલે ડગલે.
ષટ્ શાસ્ત્રાનો હુકમછેરે, ડગલે ડગલે. ૩
ચોરાશીનો એ અનુક્રમછેરે, ડગલે ડગલે.
અતિ વલ્લભ પદ પરમછેરે, ડગલે ડગલે. ૪

પદ. ૨

બ્રહ્મ ભજયા તેને ધન્યછેરે, જીભે જીભે.
તે પ્રાણી પુરણ પાવનછેરે, જીભે જીભે. ૧
સમજે તે સપુતનો તનછેરે, જીભે જીભે.
શોભિતુ સુંદિર વદનછેરે, જીભે જીભે. ૨
ખરી લાગેલી લગનછેરે, જીભે જીભે.
વલ્લભ વદે રૂડા દનછેરે, જીભે જીભે. ૩

પદ. ૩

અખંડાનંદ અવિનાશછે તે, ભજવા ભજવા.
ચૈતન્ય ગતિ જગ ભાસછે તે, ભજવા ભજવા. ૧
વેદ વદે ત્રિગુણાતિતેછે તે, ભજવા ભજવા.
જગત અનિતને એ નિતછે તે, ભજવા ભજવા. ૨
અમર અજરને અચળછે તે, ભજવા ભજવા.
નઉતમ નામ નિરમળછે તે, ભજવા ભજવા. ૩
તુરીયાતીત પણ તેજછે તે, ભજવા ભજવા.
પુરણબ્રહ્મપદ એજછે તે, ભજવા ભજવા. ૪
માયાતીત મમ નાથછે તે, ભજવા ભજવા.
વલ્લભને શિષ હાથછે તે, ભજવા ભજવા. ૫

પદ. ૧

રાગ; ધુમાસ.

જો વિચારી જીવતું, જેવો આવ્યો તેવો જઈશ. ટેક.
રેહેવા બાંધી હવેલીયો, તેમાં કેટલું રહીશ;

ખાવા ખપે ખજાના ભર્યા, કેમ જાણ્યું કે તું ખઇશ. જો. ૧
દીકરા દીકરી ગ્રહસ્થ કરવા, દામ રળીને દઇશ;
કદી કુ પંથ તે વાવરે ત્યારે, ગોળને પાણી નહીશ. જો. ૨
પોષાક કીધા પેહેરવા, શે જાણ્યું લ્હાવ લઇશ;
જે સ્થળ ગાણાં ગવરાવીયાં તે સ્થળે તું કુટઇશ. જો. ૩
જ્યાં લગ્ને રંધાવીયાં, ત્યાં બારમે રંધઇશ;
જે વાંસડે બાંધી ચોરીયો તે, વાંસડે તું બંધાઇશ. જો. ૪
જેવી આચરણી તેવી વાવે, ફુલીશ તેમ ફસઇશ;
જ્ઞાન ન લીધું ધ્યાન ન કીધું, કોરોને કોરો કસઇશ. જો. ૫
ચેત ચેત ઓ ચાટીયા, કયારે ગોવીંદ ગુણ ગઇશ;
વલ્લભ વદે ઓ પ્રાણીયા તું, આગળ દુખીયો થઇશ. જો. ૬

પદ. ૨

લક્ષચોરાશી ભોગવીને, આવ્યો આ અવતાર. ટેક.
બળદ જનમ જવ આવિયો, તવ તાણ્યો બહુ ભાર;
ગર્ધવ જન્મે ગુણા વહ્યા, માહા માઠો ખાધો માર. લ. ૧
શરીર શ્વાનનું આવીયું, તવ ભટકયો ઠારો ઠાર;
જેણે તેણે હાંકી કાઢીયો એ, દુખ તણો નહીં પાર. લ. ૨
પશુ પક્ષીના દેહમાં, ઉંઘ આળસ ને આહાર;
દસ્ત લઘુશંકા પોપાશા, મૈથુનનો વેહેવાર. લ. ૩
જેટલું તેમાં તેટલુ તુમાં, ત્યારે શો ફેરફાર;
મનુષ દેહ કયારે જાણવો, ભરે ભજનનો ભંડાર. લ. ૪
જ્ઞાન ધ્યાન દાન હોય તો, મનુષ સારો ધાર;
બાકી તુને તે જોડનાં જો, વલ્લભનો વીચાર. લ. ૫

પદ. ૩

કોઇ લ્યોરે કોઇ લ્યો, જન્મ મૃત્યુની દવા. ટેક.
આવ્યો મનુષ દેહમાં, જોઇ સંસારી હવા;
બાલ્યા યોવન વહી ગયું હવે, ત્યારી છે જવા. કોઇ. ૧
જઇશ જમના હાથમાં, નહીં મળે બેસવા;
મારી મરડી નાંખે ગર્ભમાં, થશે દેહ નવા નવા. કોઈ. ૨
ગર્ભ ગોઝરા ટાળવા, લે ઔષધ અનુભવ;
તેણે કરાર કાંઇ થાય તો પછી, દઇશ નહીં રેહેવા. કોઈ. ૩

ખારો ખંડઇશ ખલકને ખાણીયે,નહીં વળે ધવા;
વણ ધને આપે વ્યાસજી તે, તુજને સુખ થવા. કોઇ. ૪

પદ. ૪

બેસ દુકાને માલ જો, તારે પાલવે તો લે. ટેક.
જો પનો ને પોત જો, જો કુમાશ કેવી છે;
જો વાણા તાણાના તાર તું,ગમે નહીંતો મુકીદે. બે. ૧
લંબાણમાં તું જોઇ જો, જરાક ઉભો રે;
દેખાડ બધા બજારમાંકોઇ, ખરા વેહેપારીને. બે. ૨
સરખાવ તારા માલથી, જો કોઈ ખોટો કે,
ગમે નહીંતો માલ મ્હારો, માંથે ફેરવી ફેંકીદે. બે. ૩
શા સારૂ નાસે છે ભડકી, શું તપાસ્યું તેં;
જાંગડ લેઇજા વ્યાસ વદે તને,ધીરેલો છે મેં. બે. ૪

પદ. ૫

શુ સુતો જીવ સુખમાં, તારે કાળ છે નજીક. ટેક.
સુખે સુતો સેજમાં, કરીને ઠીકા ઠીક;
ઉઠ અઘોરી આળસુ કાંઇ, રાખ્ય પ્રભુની બીક. સુ. ૧
ક્ષણ ભંગુર દેહ તાહરો,દેઇદે ભજનની ઝીક;
નહીંતો જમડા ઝાલશે ત્યારે, આવશે હૈયે હીક. સુ. ૨
ભજન વિનાના જીવને, જન્મે થયેલી છીંક;
વદે વલ્લભ ભક્તિ વિના તારૂં;જીવવું ધીક ધીક. સુ. ૩

પદ. ૬

ઉઠ ઉઠાડું આળસુ કાંઇ, લે નરહરિનું નામ. ટેક.
આ સમો સમરણ તણો, એજ કામમાં કામ;
જીભ જપે જગદીશને તેમાં, નહીં ડબોવાના દામ. ઉઠ. ૧
અલ્પાનંદ વિષયો તણો, છત છોરાંને ધામ;
બે ઘડિ સ્વપ્ના તુલ્ય છે પછી, છોડવો પડશે ઠામ. ઉઠ. ૨
હમતા મમતા તેં ધરી, કુડે કર્યા કર શામ;
મોહ તજ હરી ભજ વિરલા તને, ચેતવે વલ્લભ રામ. ઉઠ. ૩

પદ. ૭

જગ્ય જંજાળે ગુંથાયલા તેં, ઉંઘે ખોયો આયુષ્ય ટેક.

સંસાર સ્વપ્ન સમજ્યો નહીં, હલમલ્લ રાખી હુંશ;
અવર માટે દોડ દોડ કરી તારી. નીકળી ગઇછે હુંશ. જાગ્ય. ૧
બાપા દાદા કેહેવરાવવા, કેવી ભરાઇગઇ પુશ;
પેટ પણ ખાધું નહીં એ, મુરખ મક્ષીચુસ. જાગ્ય. ૨
ભામનીએ કહ્યો ભાગ્યશાળી, તેથી થયો ખુશ ખુશ;
વ્યાસ વદે હવે બહુ થયું ભાઇ મુકીદે તું તારી સુશ. જાગ્ય. ૩

પદ. ૮

જાગ્યો કોન જાણીએ જે, ઝાલી બેઠો જગદીશ. ટેક
આંખ ઉઘડ્યે ઉગ્યો ન માનું, હૈયું ઉઘડે કો દીશ;
તો માનું કે જાગીયો તું, ભક્ત પણે હરનિશ. જાગ્યો. ૧
રહી રહીને હાં રહીશ કેટલું, દસ વીસ કે પચીસ;
જો પછી ઝપાટો જમ તણો તારા, ટુટી જશે બત્રીસ. જાગ્યો. ૨
જેવા પોલિસ આંહીછે, તેવા ત્યાં પોલિસ;
વ્યાસનાં વેણ વિષ તુલ્ય તેથી, ભલેને ચઢતી રીસ. જાગ્યો ૩

પદ. ૯

કો અનુભવી દ્યો ઔષધિ, જન્મ મૃત્યુ ટળવાની. ટેક.
કર્મ ઉપાસના કાંડથી, શી વેળા વળવાની;
જ્ઞાન વણ મુક્તિ છે નહીં, વેદ વાણી ફળવાની. કો. ૧
તે જ્ઞાનની ચરચા કરો, મોક્ષપદ પળવાની;
તે વાત વર્ણવો માહાત્મા, અન્ય વાતો છળવાની. કો. ૨
ત્રિ તાપની આ વેદના, કરશે નહીં ખળવાની;
ખરી માત્રા માગે વલ્લભો, ઝટ વ્યાધિ ગળવાની. કો. ૩

પદ. ૧

કામ છે દુષ્ટવિકારી આહા પ્રભુ. એ રાહ.

જન્મ મરણની ઉપાધી, જીવોનેજન્મ મરણની ઉપાધી. ટેક
શિતળતા ઉષ્ણતા, વળી જળ વૃષ્ટિ;
રોગ દોગ વિપરીત વ્યાધિ. જીવોને. ૧
તન દુઃખ હોયને, મન દુઃખ મોહોટું;
વિત્ત વસ્તી એ ખોટ ખાધી. જીવોને. ૨

મદ્ધ વય સુધી, દોડી થાકયો પણ;
નિર વરતી નવ્ય લાધી, જીવોને. ૩
વ્યાસની સંગે સમજ્યો તેણે;
સત્ય પદ લીધું સાધી, જીવોને. ૪

પદ. ૨

ખલકમાં છે ખુવારી, જીવોની ખલકમાં છે ખુવારી. ટેક
લક્ષચોરાશી, જોઇ ગયો ત્રાશી;
નાખે છે માયા મારી, જીવોની. ૧
અલ્પા નંદને, આનંદ અતિ માન્યો;
તેથી છે સર્વે વિકારી, જીવોની. ૨
સુખ દીસે પણ, દુઃખનો દરીયો;
તરીયો નથી કોઇ તારી, જીવોની. ૩
અલૌકીક પદ, વલ્લભ છે જેને;
તેને નહીં માર્યાક લવારી, જીવોની. ૪

પદ. ૩

દુનિયાં છે દુખ દરિયો આંહાં હરી, દુનિયાંછે દુખ દરિયો. ટેક.
જેહ પડયો તે, પુરણ પસ્તાયો;
તરફડયો પણ નવ્ય તરીયો. આંહા. ૧
મચ્છ મચ્છર રૂપ, મોહ લોભ વળગ્યો;
કોટી કષ્ટનો ભરીયો. આંહાં. ૨
અનુભવ્યું તે, એમ વિચારે;
ભોગ લાગ્યા તે અવતરીયો. આંહાં. ૩
સંસાર સાચો, નહીં એમ સમજી;
વ્યાસ વિઠ્ઠલવર વરીયો. આંહાં. ૪

પદ. ૪

આ દુનિયાં દોરંગી, કળિમાં, આ દુનિયાં દોરંગી. ટેક.
હૈં કૈં બોલે ને, પૈં કૈં બોલે;
જ્યાં ત્યાં વાત લફંગી. કળિમાં. ૧
પાખંડ પુજે, ધરમ ન સુજે;
કુમતિને કુઢંગી. કળિમાં. ૨

જ્ઞાનમાં ભાન નહીં, તાનમાં ભુલ નહીં;
ઉતપાતે ઉમંગી. કળિમાં. ૩
નહીં ઘરભોગી, છે પર ભોગી;
જે તે અસત્યનું સંગી. કળિમાં. ૪
વ્યાસ વદેછે, કેવું રદેછે;
વર્ણવે વાતો નપંગી. કળિમાં. ૫

પદ. ૫

જીજ્ઞાસુ થાવાની મરજી, જગતને જીજ્ઞાસુ થાવાની મરજી૦ ટેક.
જ્ઞાન લેઇને, તન મન દેઇને;
વિષય ન બેઠા વરજી. જગતને. ૧
જાણી લીધું પણ, ચિત્ત ન દીધું;
નથી મોક્ષપદના કો ગરજી. જગતને. ૨
કાં જસ ઇચ્છે, કાં જીત ઇચ્છે;
શીદ મુંઢની દેહ સરજી. જગતને. ૩
નથી અન્ય પ્રીછતો, મોક્ષપદ ઇચ્છતો;
વલ્લભ તણી તે અરજી. જગતને. ૪

પદ. ૬

મનુષ દેહ ધર્યો કેણે, વિરા મ્હારા; મનુષ દેહ ધર્યો કેણે ટેક.
મોક્ષ મારગ ચઢી, મોક્ષ લક્ષ લાગ્યો;
આવા ગમન ટાળ્યું તેણે. વિરા મ્હારા. ૧
સત્યપદથી કરી, સળંગ સુત્રતા;
જીવન મુકિત જોઇ જેણે. વિરા મ્હારા. ૨
દેહ છતાં જે, વિદેહ રહેલો;
ધન્યવાદ વ્યાસને વેણે. વિરા મ્હારા. ૩

પદ. ૭

મોક્ષનુ કામછે જેને, આંહાં વિરા મોક્ષનુ કામછે જેને. ટેક.
ન્યાય નિતિને, વિવેક વરતે;
અન્ય ફેંદણુ નહીં એને, આંહાં વિરા. ૧
ચીલે ચાલેલું, ભલે વ્યર્થ થાતું;
મોક્ષો રડે નહીં તેને, આંહાં વિરા. ૨

જમનાર જનને, જમણુ વલ્લભ;
મત ધંધો મતીયા બેને. આંહાં વિરા. ૩

પદ. ૮

મોક્ષ મારગ શુભ સ્હાવો, મુમુક્ષુએ મોક્ષ મારગ શુભ સ્હાવો. ટેક.

મારગે ખાડો, ટેકરો ટૈયો;
નાવે થાંચ્યો ત્યાં જાવો. મુમુક્ષુએ. ૧
વાંઘાં જાળાં, કોતર નાળાં;
જ્યાં નહી કાંટા ભરાવો. મુમુક્ષુએ. ૨
ભાથુ ન ઝુટે, લુટારા ન લુટે;
જ્યાં નહીં દાણનો દાવો. મુમુક્ષુએ. ૩
બંધ પડે પંથ તો ફરી, જવું પાછા;
વદે વ્યાસ જક્કી ન થાવો. મુમુક્ષુએ. ૪

પદ. ૯

માહાત્માતો કહીએ કેને, વિરા મ્હારા. માહાત્માતો કહીએ કેને. ટેક.

માયાથીછોડવે, સત્યપદે જોડવે;
શંકા મટાડે તેને. વિરા મ્હારા. ૧
વચન વેદનાં, હોય વિરોધી;
કરે સમાધાન બેને. વિરા મ્હારા. ૨
વ્યાસ વદે અવળ, સવળ કરાવે;
વળી જર જોઇએ ન જેને, વિરા મ્હારા. ૩

પદ. ૧

હું તો પ્રભુ જોવાને ગઇતી, એ રાહ.

અલ્યા કાંક નરમ થૈ ફરતું આ સંસારમાંરે; અલ્યા કાંક નરમ થૈ ટેક.

જબરો ને વળી જુસ્સાવાળો, રાતો રંગીલો રૂપાળો;
રોગ નિરાળો પણ તે સદા ધારમાંરે૦ અલ્યા. ૧
સદા તારી હાવી રેહેશે, કહેનાર ને કોઇ મુરખ કેહેશે;
પેહેલી પાછળની લે વારતા વિચારમાંરે૦ અલ્યા. ૨
મગરૂરીનું મોહું રાખે, આડી આંખે ઉત્તર ભાંખે;
કહ્યું ન સાંખે કોઇનું તોરના તારમાંરે૦ અલ્યા. ૩

પણ આગળ છે વિકટ વાટયો, ત્યાં નહીં મળે છુટ સપાટયો;
જોજે ઝપાટે વ્યાસ વદે જમ મારમાંરે૦ અલ્યા. ૪

પદ. ૨

મુરખે માયામાં લપટાઇ, મનુષ દેહ કાહાડીયોરે; મુરખે માયામાં ટેક.
મુરખ માયામાં લપટાણો, સોયે ટકા સાચો સપટાણો;
વેહેવારમાં વ્હાલા થવાનો વાહાડીયોરે૦ મુરખ. ૧
અંતે વાહાલું કોઇ નહીં તારૂં, દીવા પુંઠે છે અંધારૂ;
કૈં ગયા મુકી ધન ઘર ઘોડા ગાડીયોરે૦ મુરખે. ૨
પુંઠે લેનાર લેશે ખાશે, કોણ જાણે તાહારૂં શું થાશે;
લોકીક કુટશે માંમી માશી માડીયોરે૦ મુરખે. ૩
હાલ મેળવ્યું તે પૂરવના તપનું, આગળ તારે તે નહીં ખપનું
પડયું રહેશે બાગ બગીચા ફુલવાડીયોરે૦ મુરખે. ૪
વલ્લભની વાણી છે કાઠી, મુંઢ મનુષને લાગે માઠી,
પણ જ્યારે જઇશ ત્યારે તું એકલો હાડીયોરે૦ મુરખે ૫

પદ. ૩

અલ્યા દારૂણ દોહલો મારગ, જમપુર વાટનોરે; અલ્યા દારૂણ ટેક.
દોહલો મારગ જમપુર વાટે, મરવાનો માયીક પદ માટે;
ત્યાં વૈભોગ ખોળાશે તારી ખાટનોરે૦ અલ્યા. ૧
જગમાં જેજે કરેલુ છાનું, ત્યાં તાહારૂ ખોળાશે પાનું;
માટે હરીનો મારગ લે શિર સાટનોરે૦ અલ્યા. ૨
વલ્લભ વ્યાસે વાણી કહીતો, જો તું ચાતુર ચેતીશ નહીંતો;
સ્વાન ધોબીનો નહીં રહે ઘરનો કે ઘાટનોરે૦ અલ્યા. ૩

પદ. ૪

અલ્યા બે ઘડીમાં બંધ થાશે, હરખની હેલીયોરે; અલ્યા બે ઘડીમાં ટેક
સંસાર સુખડુ સ્વપ્ના સરખુ, દેખી દેખી ને શું હરખુ;
ખરે ખર ખુવાર થવાને ખલકમાં ખેલીયોરે. અલ્યા. ૧
માયા મિલકત માની માહારી, જોજેરે ભાઇ તે નથી તાહારી;
કૈં ગયા ચુકી મુકી થાપણ થેલીયોરે. અલ્યા૦ ૨
ભવમાં ભટકયો તે ભરમાયો, જે જન ખીલ્યો તે કરમાયો;
કૈનાં સુનાં પડયાં છત છોરાં હવેલીયોરે૦ અલ્યા. ૩

તાહારે જવાનું માહારે જવાનું, વલ્લભ વદે ત્યાં શું શું થવાનું;
તેં જાણ્યા વણ માયા મુમત નવ મેલીયોરે૦ અલ્યા. ૪

પદ. ૫

જીવડા જુઠડી જુઠડી જુઠડી, માયા જુઠડીરે; જીવડા જુઠડી જુઠડી ટેક.
જુઠડી માયા જુઠડા જાયા, જુઠડી કંચન તુલ્ય પણ કાયા;
જેવી કનક થાળમાં લોખડની ખુંટડીરે૦ જીવડા. ૧
દીકરા દારાનું દળદર કાઢવા, મથે અખુટ આનંદ પમાડવા;
પણ જો બકરી કાઢતાં પેસશે ઉંટડીરે૦ જીવડા. ૨
જનમતાં મરતાં જુલમ દુઃખડુ, વલ્લભ વદે માને શીદ સુખડુ;
ગૃહસ્થ પણ ભુખડુ જાઇશ ખાલી મુઠડીરે૦ જીવડા. ૩

પદ. ૬

માનવી માયાના ફંદે ફસેલા, ફગડણ ફાટમાં રે; માનવી માયાના ટેક.
માનવી માયાના ફંદે ફસેલા, મુળ મારગથી ખલકે ખસેલા;
હરિ વિમુખ શું હીંચે હીંચોળા ખાટમાંરે૦ માનવી. ૧
પંચ વિષય સુખ સ્વપ્ના સરખું, સત્ય સંગ વિના કયાં તું પરખું;
હરખું જયારે જમવા બેસે ટાટમાંરે૦ માનવી. ૨
જાણેછે દેહ મુકી જાવાનું, જાશું ત્યાં શું છે થાવાનું;
તેનો તોલ કરીને રહે ઉચાટમાંરે૦ માનવી ૩
આ વાણી વલ્લભની જાણી, ઉંધું કરી નાખે છે તાણી;
ઇશ્વર સાક્ષી કહુછું જઇશ જમ વાટમાંરે૦ માનવી. ૪

પદ. ૭

જેણે માયા મિથ્યા જાણી, તે સમ શેર છેરે; જેણે માયા મિથ્યા ટેક.
લોકીકનો બોલ ન લે મનમાં, અલોકીકનો તોલ કરે તનમાં;
હરીજનમાં ને દુરીજનમાં બહુ ફેરછેરે૦ જેણે ૧
સંસારની શ્વાન સરખી વાણી, સંતની અમૃત તુલ્ય લે જાણી;
ધુળધાણી રાખ પાણી જગત ત્રણ તેરછેરે. જેણે. ૨
દુનિયાને તો લાગ્યો હડકવા, તેમ તેમ કેમ તું લાગ્યો ટડકવા;
અજ્ઞાન જગત જાણવું હોળીની ઘેરછેરે૦ જેણે. ૩
વ્હેવાર વાત પરલોકથી ઉલટી, વલ્લભ વદે સમજીલે સુલટી;
અખંડાનંદી આત્માને જગ ઝેરછેરે૦ જેણે. ૪

પદ. ૮

જેણે મોક્ષ મારગ નવ સોધ્યો, ધીક તેની મુછનેરે; જેણે મોક્ષ ટેક.
ધરમીછું કહી જ્યાં ત્યાં ધાયો, પણ મુળ પદનો પકડ્યો ન પાયો
અવળું તે સવળું સમજી વળગ્યો તુચ્છનેરે૦ જેણે. ૧
ઉપરનો ચળકાટો જોઇ, મુરખ મનુષનું મન રહ્યું મોહી;
અંતર જોવા સમજણ વસ્ત્રે લુછનેરે૦ જેણે. ૨
ખરા ખોટાની કીંમત ન કીધી, બેવકુફે બુદ્ધી અરપી દીધી;
ઢોંગે ધુતાયો ખોળી ન કાઢી ખુંચનેરે૦ જેણે. ૩
સત્ય અસત્ય જો વ્યાસ વદેછે, અણસમજુનું સુન્ય હૃદેછે;
સાચુ ન હોય તો અનુભવી પુરૂષને પુછનેરે૦ જેણે. ૪

પદ. ૯

ઓ ભાઇ ભારે ભ્રમણા લાગી, ભવ ભટકાઈ નેરે; ઓ ભાઇ ભારે ટેક
પ્રપંચ પાપના પોટલા બાંધ્યા, ત્યારે રાંડે રોટલા રાંધ્યા;
કંથ કહીને ખઇ ગઇ સર્વ કમાઇનેરે૦ ઓ. ૧
બેટા બેટી કેહેતાં બાપા, તેથી ખેડયા ઘરના ત્રાપા;
જ્યાં ત્યાં લુટાયો સગાં થકી શરમાઇ નેરે૦ ઓ. ૨
રઝળ્યો રળવા મીલકત મળવા, લાગ્યો દારૂણ દઇણું દળવા;
છેવટ છોડી ચાલ્યો ખાસડાં ખાઇનેરે૦ ઓ. ૩
ચાહ્ય તેમ લાવું ગ્રસ્થજ થાવું, જનમો જનમ તેં કીધું હાવું;
વ્યાસ વદે સંગ લીધી નહીં એક પાઇનેરે૦ ઓ. ૪

પદ. ૧૦

ભાઇયો મોક્ષના મ્હાત્મા થઇ જે માયા મેળવેરે. ભાઇયો મોક્ષના ટેક.
મોક્ષના મ્હાત્મા મેળવે માયા, તેનાથી છેટા જગરાયા;
યમકીંકર લઇ જઈ ભૌકતીકમાં ભેળવેરે. ભાઇયો. ૧
માયા મોહ્યની મહા મસ્તાની, મોહ્યો તે નહીં ધ્યાની જ્ઞાની;
મીથ્યા જ્ઞાનની વાત વદે જીભ ટેરવેરે. ભાઇયો. ૨
માયા ચાહક પાપનો બંધો, ધરમને નામે કાઢયો ધ્રંધો;
વ્યાસ વદે ત્યાગ કહીં કારીગરી કેળવેરે. ભાઇયો. ૩

પદ. ૧૧

જોજો પાખંડને પુજનારા, સૌ પાખંડીયોરે; જોજો પાખંડને ટેક.

પાખંડના પુજક પાખંડા, પરપંચી રાંડવાને રંડા;
કુડ કપટને કુ કતનો એ કંડીયોરે. જોજો. ૧
કળીના જે પસરેલા પ્રાણી, તે મરતા તરકટનું તાણી;
ચાહ્ય તેમ લપટઇ લલચઇ મંડયા મંડીયોરે. જોજો. ૨
જેમાં જેવા ગુણ ભરેલા, તેવા તેવે સ્થળે ઠરેલા;
વદે વ્યાસ તે જીવને જંજાળી ઝંડીયોરે. જોજો. ૩

પદ. ૧

રાગ પીલુનો ખરવો.

સહુને ચોરાશીનો ફેરો ટળ્યો છે, છેવટ મનુષ્ય દેહ મળ્યો છે.
સહુને ચોરાશીનો. ટેક.

વેઠી ચોરાશી માહા દુઃખ ફાંશી;
તેમાંથી કાંઇક દાહાડો વળ્યો છે. સહુને. ૧
આવ્યોછે આમાં કરાર કરીને;
ફરીને મોહ માયામાં ભળ્યો છે. સહુને. ૨
આ દેહે રામ નામ રળવાનું;
પશુ જનમમાં શું તું રળ્યો છે. સહુને. ૩
વેઠી છે વેદના વધતરાં કરીને;
ખરેખરો ભીંનો વઉં દળ્યો છે, સહુને. ૪
જે સમજ્યો તે વ્યાસની સંગે;
ગરવ મુકીને જ્ઞાને ગળ્યો છે. સહુને. ૫

પદ. ૨

જો જીવડા તું ભુલી ગયો છું, છે તેને મુકી અન્યનો થયો છું.
જો જીવડા તું. ટેક.

મુળ ધણીને મેલ્યો કોરાણે;
અન્યથી નાતરૂ કરી રહ્યો છું. જો જીવડા. ૧
જેને ઝાલ્યો તે પણ કયાંથી આવ્યો;
તેનો તું શું ભેદ લહ્યો છું. જો જીવડા. ૨
કર્યુંછે નાતરૂં તે તું તરેના;
મુળ મુકીને ડાળીમાં ચહ્યો છું. જો જીવડા. ૩
વદે છે વલ્લભ દુર્લભ સમજવું;

મિથ્યા વૈભોગી વાટે વહોછું. જો જીવડા. ૪

પદ. ૩

વેદ ભણ્યો પણ ભેદ ન જાણ્યો; અર્થ ભાવાર્થ વિના ઉર આણ્યો.
વેદ ભણ્યો પણ. ટેક.
અર્થ ભાવાર્થ વિનાનો અનર્થી;
તેને પંડીતે પુરણ પલાણ્યો. વેદ. ૧
શ્રૃતિ સ્મૃતિ સંહિતા ભણીને;
અનંત જીવોને વિશ્વાસે નાણ્યો. વેદ. ૨
કળયુગની કરણી મહામનહરણી;
સહુ ગ્રહણ કરવા મુમત તાણ્યો. વેદ. ૩
સંસ્કૃત વાણીયે અજ્ઞાની પ્રાણીયે;
મમે જાણ્યા વણવધારે વખાણ્યો. વેદ. ૪
વચનોનો હેતુ જો નહીં ચેતુ,
તો વદે વ્યાસ મંડાણીજ કાણ્યો. વેદ. ૫

પદ. ૪

ધરમને નામે ધુતારા જાગ્યા, નીચ ઉંચને બોધ કરવાજ લાગ્યા;
ધરમને નામે. ટેક.
જાગ્યા ધુતારા ગ્રંથના ઉતારા;
કરી વિપ્રોની વિદ્યા લેઇ ભાગ્યા. ધરમ. ૧
જેવો શંખાસુર વેદ ચોરી નાઠો;
તેમ નાશી વિપ્રોથી અનુરાગ્યા. ધરમ. ૨
પણ કાં કુપ જળ કાં વાદળ વારી;
તે સમજ્યાવણ માગણ થઈ માગ્યા. ધરમ. ૩
પુજાવુંછે જગમાં એ ઠગા ઠગમાં,
વ્યાસ વદે નરકીકાંઇનથી તાગ્યા. ધરમ. ૪

પદ. ૧

શિખ સાસુજી દેછેરે. એ રાગ.

જીવ કહેછે કાયાનેરે, રંડા મને ક્યાં વળગી;
તુતો ગંદીને ગોબરીરે, હવે તને કરૂં અળગી. ૧
તારો સંગ કરીનેરે, ભવો ભવ ભટકાવ્યો;

બેઠો નહીં ઠરીનેરે, લાલચમાં લટકાવ્યો. ૨
જ્યાં ત્યાં બોલી બોલીનેરે, પદારથ લાવ્યો ઘણા;
ગળ્યાં મધુરાં મીઠાંરે, ખાંણાં ઘી દુધ તણાં. ૩
તેતો ખવરાવ્યાં તુજનેરે, ખાઇને તેં પેટ ભર્યું;
તાહારે પેટ તે પડીયાંરે, તેને વિષ્ટા રૂપ કર્યું. ૪
તેવું કરે તું માહારૂંરે, માટે મુકી દેઉં તને;
મળે નાથ વલ્લભનોરે, પછી ન આવું તુજ કને. ૫

પદ. ૨

કાયા જીવને કેહેછેરે, હું તો છુટવાની નથી;
કદી છોડશો તોપણરે, આગળ હુંની હું છું પતિ. ૧
ઘણી ગંદીને ગોબરીરે, પેહેલાં શું જાણતા નહોતા;
જાણી જોઈ સંગ કીધોરે, અવગુણ મારા જાણ્યા છતાં. ૨
ખવરાવ્યાં પદારથોરે, મીઠાં ને ગળ્યાં ઘણાં;
થઇ ગયાં તે વિષ્ટારે, કરમ હિણાં તેહ તણાં. ૩
હતાં સારાં સુગંધેરે, તો પણ થયાં દુરગંધાં;
મુજ સંગ કરવાથીરે, બગડવાનાં સંધાં. ૪
ક્યાં હું જાઉંછું વળગવારે, મને સૌ વળગી પડ્યાં;
અળગી હવે કરવારે, વલ્લભની સંગે ચડ્યા. ૫

પદ. ૩

તવ જીવરાજ કેહેછેરે, તુમાં અવગુણ ઘણા;
દીસે ઉજળી ઉપરથીરે, શોભામાં નહીં મણા. ૧
તારો રંગ ગુલાબીરે, કોમળ કદળી જેવી;
કેહેતાં થાકે જીભલડીરે, સદા સંગ રહીએ તેવી. ૨
ગુણ ઉત્તમ ઉપરનારે, મહીના માહાદેવ જાણે;
બધુ સમજ્યા વણ વળગ્યોરે, ફસાયોછું આટાણે. ૩
હવે મુકી દે મુજનેરે, લાગુ તુજને ચરણે;
કરી પ્રેરકે પ્રેરણારે, જાવું હરીને શરણે. ૪
ભોગ ભુલશે તેનારે, જાણવા સત્ય સંગ કરતાં;
વ્યાસ વદે અજાણ્યારે, ચોરાશી લક્ષ ફરતાં. ૫

પદ. ૪

તવ કાયા તો કેહેછેરે, પર્મારો પ્રાણપતિ;
હવે બીજી ન ચાહાશોરે, ચાહાશો તેમાં સાર નથી. ૧
મળે મુજથી નડારીરે, કદી નહીં દે ઠરવા;
તમે માહારામાં સમજ્યારે, તેથી દેઉંછું તરવા. ૨
પેહેલી મળેલી નરતીરે, તેમાંથી વેળા વળી;
કાંક કરેલાં સુકીતરે, તેણે દેહ મનુષ મળી. ૩
મને સુરલોક ચાહ્યછેરે, નથી કંથનો ટોટો;
લક્ષ ધરશો બીજીમાંરે, તો તો વળશે ગોટો. ૪
રહો મેંમાન ગતીયેરે, નિમિત્ત સહુથી મ્હોટો;
રહ્યો વલ્લભ પરૂણોરે, વાગ્યો જ્ઞાનનો સોટો. ૫

પદ. ૫

આત્મારામ રમેછેરે, બુદ્ધિબાઇના સંગમાં;
તેમાં મિત્રછે મનડુંરે, રમાડેછે બહુ રંગમાં. ૧
ચિત્ત જુએ ચિકીત્સારે, અહંકાર હરયા કરે;
તેથી ફાવતું આવ્યું રે, આત્મારામ ફંદે ફરે. ૨
રૂડું રમવુંને જમવુંરે, બુદ્ધિબાઇના સાથે;
સુખ વૈભોગ લેતારે, રહ્યો નહીં ભય માથે. ૩
બરોબર વશ પડીયોરે, આત્મારામ બુદ્ધિમાં;
પોતે પરમાત્મા વિસર્યોરે, રહ્યો નહીં શુદ્ધિમાં. ૪
ઘર ગામ પોતાનુંરે, ભુલી ભરમાઇ ગયો;
ઓઢયો અંધ પછેડોરે,મુરખ માહા દુખી થયો. ૫
પુરો પડીયો મોહ જાળેરે,કર્યો કળાયે પાપી;
તેને પર્મપદ છુટ્યુંરે, પ્રાપ્તો નહીં કદાપી. ૬
પછી મનથકી માન્યુંરે,પર્માત્મા પોતે છીયે;
વદે વલ્લભ વ્યાસજીરે, તેવાને સંગ ન્હીયે. ૭

પદ. ૧

ફુંદુ ઉડયું ઉડયું માજમરાતરે. એ રાગ.

જીવડા જોયો જગતનો સૌ સારરે, લગાર મળ્યું નહીં સુખડુંરે લોલ,
જન્મો જનમ માયામાં ખાધો માररे, વ્હેવાર તણું માહા દુખડુંરે લોલ. ૧
પરનાં હતાં તેને પોતાનાં માન્યાંરે, જાણ્યાં તેતો વ્હાલે શરીરે લોલ;

બાધા આખડીયો રાખીને આણ્યાં રે,તાંણ્યાં તોસ્યાં સુત સુંદરીરે લોલ. ૨
જેવાં હરખ્યાં તેવાં નરખ્યાં દુઃખરે, તે ભવોભવ ભવાઈ છેરે લોલ;
સમજ્યો તે તોબા પોકારે મુખરે, અજ્ઞાનીને નવાઈછેરે લોલ. ૩
જુઠે જુડી જગત તણી જંજાળરે, જો સત્ય હોય તો સંગ રહેરે લોલ;
પડે ન વખુટાં નર નારી ન બાળરે, વલ્લભ અનુવથી કહેરે લોલ. ૪

પદ. ૨

અરેરે જીવ કાશી ગત થાશે તાહરીરે,
વેહેવારી કામ સુધારીયુંરે લોલ;
પંચ વિષયનાં સાધન કર્યા અપારરે,
અલોકીકનું ઉધારીયુંરે લોલ. ૧
છેવટ જાવું પડશે જમને હાથરે,
તે વેળા વાત વિપ્રાંતનીરે લોલ;
કેશ ગ્રહીને દે મુદગળના મારરે,
ચમકે વૃત્તી તવ ચીત્તનીરે લોલ. ૨
ગોખરૂ પંથે હડસેલા દેઇ હાંકેરે,
થાકે પણ ત્યાં ચાલવું પડેરે લોલ;
તે વેળા જીવ ઘણું કરે કલપાન્તરે,
આ કર્યા કરમ મુજને નડેરે લોલ. ૩
અરેરે આ વેળા કરે કોણ સ્હાયરે,
એમ ધ્રુશકા મુકીને રડેરે લોલ,
વ્યાસ વદે તે વેળા સગુ સાથરે,
વિપતમાં વ્હારે ના ચડેરે લોલ. ૪

પદ. ૩

અરેરે કહી જીવ હેઠો બેશી જાયરે,
ત્રાહ્ય ત્રાહ્ય પોકારે મુખથીરે લોલ;
ફાટયાં લોચન આંસુડાં ન માયરે,
દટાયો દારૂણ દુઃખથીરે લોલ. ૧
જમ કીંકર તવ ઘસડી ઘંસડી તાણે,
છોલાય છોલાં ઉખડેરે લોલ;
વહે શરીરે શ્રોણીત કેરી ધારરે,

લેવાય નહીં શ્વાસ મુખડેરે લોલ. ૨
પડતાં પાટુ બેવડો વળી જાયરે,
ઉપાય નહીં નાઠા તણોરે લોલ,
ક્ષુધા તરષા ઉજાગરો ને થાકરે,
સૌ દુખથી ગભરાયો ઘણોરે લોલ. ૩
નમી નમી લળી લળીને લાગે પાયરે,
દયા ઉપને જમ દુતનેરે લોલ;
પણ જીવ નઠોરને ન આવે સાનરે,
શીખ લાગે કો સપુતનેરે લોલ. ૪
કપુત ભોગવે સદા જમતની જેલરે,
આ જમ જીવની કહીછે કથારે લોલ;
ગરૂડ પુરાણે વદીયા શ્રીભગવાનરે.
જ્ઞાનમાં વલ્લભને વ્યથારે લોલ. ૫

પદ. ૪

પ્રાણીયા જો તું પળ વારનો વિશ્વાસરે,
રાખીશ નહીં જીવ્યા તણોરે લોલ;
માયા પદમાં થઇ રેહેજે નીરાશરે,
આયુશ કેરા દાહાડા ગણોરે લોલ. ૧
જેટલું હરખીશ તેટલું નરખીશ દુખરે,
તું સુખ સપના તુલ્ય જાણજેરે લોલ;
બન્યું બનાવ્યું નહી રહે સદા કાળરે,
સમજીને વૈભોમ માણજેરે લોલ. ૨
ટાંકે ન તુટે તેવો તું કર્ય તંત્રરે,
પણ જંત્ર જુદો જગદીશનોરે લોલ;
થાકયા ભણીને મોહોટા મુનીવર મંત્રરે,
પતંત્રછે તું પચીસનોરે લોલ૦ ૩
સત્ય સમજ્યા વણ માયા ન જીત્યું કોયરે,
તો તું શું જીતે બાપડોરે લોલ;
વલ્લભ વદે પર માતની શી પોકરે,
અલોકીક વિચાર આપાડોરે લોલ૦ ૪

પદ. ૫

મનવા મુમતે માયામાં ના જૈશરે,
ત્યાં થૈશ દારૂણ દુખીયારે લોલ;
જૈને આખર પુરે પુરો પસ્તૈશરે,
ગયો તે થયો નહી સુખીયોરે લોલ. ૧
મનવા માયાનું સુખ સ્વપના તુલ્યરે,
ભુલ ખાધો તે ખુવાર થયોરે લોલ;
મનવા માયા મ્રગજળ શમ અમુલ્યરે,
જો જોયું પણ તરશ્યો રહ્યોરે લોલ. ૨
મનવા માયા છીપના રૂપા જેવીરે,
જે માટ કોણે ઘડાવીયોરે લોલ;
મનવા માયા સ્વર્ગના દેવની દેવીરે,
જે સુરલોક પ્રથવી પડાવીયારેલોલ. ૩
મનવા બનવા જેવો એનો સંગરે,
બહુ બંગ કરાવે કારમારે લોલ;
મનવા નથી રહી ને નહી રહે તુજ અંગરે,
તે માટે વલ્લભ ધારમારે લોલ. ૪

પદ. ૧

ચાંદલીયા ચાલીશમાં અતી ઉતાવળો. એ રાગ.

જીવલડા દેહથી છુટીને કયાં જશો;
જ્યાં જાશો ત્યાં કોણ સગુ કોણ સાથજો;
કોણ પત્ની પુત્રોને કોણ બેન બંધવા,
કોણ થાશે ત્યાં વણ ઓળખાણે તાતજો. જીવ. ટેક.
ઘરને ગામ ત્યાં કયાં મંદીરને માળીયાં,
કયાં ત્યાં ખાવા પીવાનો ખોરાકજો,
કયાં ત્યાં ઉંનાં ઉનાં દાળ ભાત રોટલી;
કયાં ત્યાં પાપડ અથાંણાં ને શાકજો. જી. ૧
જયાં જૈશ ત્યાં સૌ પોતાના ને તું પારકો,
પરાણે તારે કરવી પડશે પ્રીતજો;
રળી ખાઈને દેશના કેહેશે માહારો,

નહીતો તુજને નડવાના ખર્ચીતજો. જી. ૨
જો ઓશીઆળો અવતાર થાશે તાહરો,
નવે નવાથી કરવાનો મેળાપજો. જી. ૩
તે કરતાં સગો અધનો સોધીએ,
વ્યાસ વદેછે અચળીત જે મા બાપજો. જી. ૪

પદ. ૨

આતમડા હાંઇથી છુટી જાશો કહીં,
જૈ ઉતારો કરશો કોને ઘેરજો;
જાવું છે તેનું ઓળખાણ કર્યું નથી,
તેથી કેવી થાશે તમારી પેરજો. આ. ટેક.
નથી કોઇનો પત્ર લીધો ઓળખાણનો,
તેથી તમારો ત્યાં કોણ પુછશે ભાવજો;
ચતુરાઇ ચલવી મેળાપ કરવા ઇછશો,
પણ તેમાં નહીં ફાવે તમારો દાવજો. આ. ૧
નહી મળે ત્યાં રોટલો કે સુવા ઓટલો,
હાડ હાડ કરીને કાઢી મુકશે બાહારજો;
તે વેળા પસ્તાશો હૈયા લાડીલા,
વ્યાસ વદેછે કર પેહેલો વિચારજો. આ. ૨

પદ. ૩

જો જીવડા જાતાં જીભડી ટુંકી થશે;
નહી દેવાય તે વેળા રામનું નામજો;
જવાનીમાં જે તું કરીશ તે તાહરૂ,
જોજે તે આવશે ઘડપણમાં કામજો. જો. ટેક.
પેહેલાનો અભ્યાસ આખરમાં સાંભરે,
ટેવ પડયા વણ સાંભરે નહીં કો કાળજો;
અંગ ભંગ થયું તવ નવો પંથ ન જડે,
માટે અવશર શે ચુકે ચન્ડાળજો. જો. ૧
આગળ દાહાડા આવવાના છે દાહલા,
તેનો તું કેમ કરે નહી વિચારજો;
ઘેર ગોરી દેખીને થયો છેક ઘેલડો,

પણતે છેવટ નહી તારો પરીવારજો. જો. ૨
જો તું તાહારાં માત તાતનો થયો કેટલો,
તેટલો તાહારો થાશે સહોદર સાથજો;
માટે શાણા સમજી જા સત્ય સંગથી,
ઝાલ વ્યાસને સંગ જગતપતીનો હાથજો. જો. ૩

પદ. ૪

સમજજે જીવ સમજાવું તે શાન્તથી,
જુનો મુકી નવો ન કરીએ શેડજો;
અશલ વસ્ત મુકી નકલ ના સાધીયે,
નવું નવદીન પોહોચાડે નહી ઠેડજો. સમજ. ટેક.
નવતર નવ ઘટી જુનુ જનમારો રહે,
તરત ઉજળુ એટલુ ભાસે દુધજો;
પણ જે પડયું પાણી તે જુદુ ના પડે,
માટે સત્યસંગ સાહીત રેહેજે સુધજો. સમજ. ૧
ભોળીયા તુજને મસ્તાની માયા ભોળવે,
તેનો છેતર્યો જરૂર તું છેતરાયજો;
માયા સાથે માયા કરી બીરાજીયો,
તેમાં તાહારૂં ધર્યું સોનું ધુળ થાયજો. સમજ. ૨
અહ્યા ગામ ડાહ્યો થૈને તું ગોદા ખાયછે,
ઘર ડાહ્યોથા તેમાં મળશે સુખજો;
પારકા પનોતા થાતા ખાશો ખાસડાં,
બોલનો તોલ કર વ્યાસ વદેછે મુખજો. સમજ. ૩

પદ. ૫

અજ્ઞાની જીવ જાતાં કેહેછે દેહને,
માહારે તાહારે ઘણા દીવશની પ્રીતજો;
તે મુકીને જાવું પડેછે બાંધણે,
પણ પાછો તને મળવાનો ખચીતજો. અ. ટેક.
ઘણા દન તુજ સંગે આનંદ ભોગવ્યો,
તે તો મુજથી કેમ કરી વિસરાયજો;
ખોળુછું ખજાનો સંતાપા તુજમાં,
કાંઈ કરતાં હાંઇ રહુને ન નીસરાયજો. અ. ૧

અરેરે તાહારૂ સુખ સાંભરશે મુજને,
તે વિયોગના દન જાશે કેઇ પેરજો;
લક્ષછે તુજમાં એક ઘડી ગમશે નહી,
તું સરખીનહીં પરે અવર સ્થળલેહેરજો. અ. ૨
તવ કાયા કહે ફુટયું કરમ જીવ તાહારૂ,
જન્મ મરણનો માગ્યો તેં સંતાપજો;
વણ ઇચ્છે પણ તુજ કૃત્યથી તે આવશે,
વ્યાસના સંગ વણ લપટાઇ પડીયો આપજો. અ. ૩

પદ. ૧

રાગ સીંધુનો.

કળયુગના જીવડા, સોધન કર્યું નહીં સાચુ,
ત્યાં સુધી તાહારૂં સરવે સાધન, સમજી લેજે કાચુરે. ક. ટેક.
તુજ ડાહાપણમાં દાટ વળ્યોને, ચુલે પડી ચતુરાઇ;
ખરા ખોટાની ખોળ ન કીધી, ભ્રષ્ટ થઇ ભગતાઇરે. ક. ૧
મનુશક્તીને ઇશ્વર માન્યા, ઇશ્વર ક્તી તુછ માની;
ગુરૂએ કાંઇ ગમના પાડી, તુજમાં અક્કલ શાનીરે. ક. ૨
ઉંઘમાં ઉંઘે મોઢે મુગે, જ્ઞાન મારગ નવ પુછે;
જે કહ્યું તે સત્ય માની બેઠો, આ અંધાપો શુંછેરે. ક. ૩
કળીયે કુટાવ્યો લાભ લુટાવ્યો, અવર વાત ન સુણે;
વ્યાસ વદે ગુરૂએ સમજાવી, ખોશી ઘાલ્યો ખુણેરે. ક. ૪

પદ. ૨

ધુતાયા ધરમે, કરમે કળયુગ કેડે પડીયો,
અવળુ તે સવળુ સમજાવ્યું, એવો ચડશે ચડીયોરે. ધુ. ટેક.
ગુરૂ ગુરૂનું ધ્યાન ધરાવે, ઇશ્વર મુકયો નેવે;
અજ્ઞાની અંધ અંજાઇ બેઠા, ભૌતીક શરીર શેવેરે. ધુ. ૧
માહા રોગી મોઢેથી બબડે, ઔષધનામ રટેછે;
પણ ઔષધ લીધા ખાધા વણ, કહો કયાં રોગ મટેછેરે. ધુ. ૨
ગુરૂ લોકે ગરદન ઘાલ્યા, ભોળા ભાવિક જનને;
શેવા કરજે તરી જવાનો, ઠીક ઠસાવ્યું મનનેરે. ધુ. ૩
કેહેતાતો દીવાના થયા પણ, સુણતા થયા દીવાના;

વલ્લભ વદે કર્યાં કળયુગે, મુરખને મસ્તાનારે. ધ્રુ. ૪

પદ. ૩

ધરમોને નામે, ધુતાઇને ધન ખાયું
ધન ખોયું તો ધુળનાંખી પણ, જીવતર બધુ બોયુંરે. ધ૦ ટેક
એક સ્થળે પરસાદી પામ્યો, બીજે માન્યજ મળીયું;
ત્રીજે સ્થળ વિષયની વાતો, ચોથે શરીર ગળીયુંરે. ધ૦ ૧
પાંચમે સ્થળ કારભારૂ આવ્યું, છઠ્ઠે યશ બહુ પામ્યા;
સાતમે સ્થળ વિદ્યાનાં વડાઇ, જન્મ મરણ નવ્ય વામ્યારે. ધ૦ ૨
આઠમે સ્થળ ભગવાની ભવાઇ, ભોગ ભોગવે થૈ ત્યાગી;
નવમે સ્થળ અદશું અભડાશું, દસમે વન વેરાગીરે. ધ૦ ૩
જેણેને તેણે સેવા કરાવી, પૈસો પરહરી લીધો;
વલ્લભ વદે મોક્ષ મારગ છેટો, લક્ષ્મી લેવા બોધ કીધોરે. ધ૦ ૪

પદ. ૪

કળયુગ કુકરમી, કયાંથી આવી પોહોંચ્યો કરમે;
અટીના જીવ શું કરે તે, ધરબોળ ઘાલ્યું ધરમેરે. ક. ટેક.
અવળા પંથને અવળીરીત્યો, અવળા ઉપદેશ તાહારા;
અવળું સવળું દેખાડ્યું એ, કાળાં કૃત્ય કરનારારે. ક. ૧
સવળું તે અવળું દીસેછે, અવળું સવળું ભાસે;
સ્વારથીયા બોધાને બનાવ્યા, દેખી વલ્લભ ત્રાસેરે. ક. ૨

પદ. ૫

જંજાળી જીવડા, જનમી જગતમાં શું જોયું;
હરી ફરીને સંસાર સેવ્યો, આયુષ એળે ખોયુંરે. જં૦ ટેક.
બાળપણામાં વ્યાધી વપુએ, વરાધ વાને વાવળી;
ઉટાંટીયોને ઓરી અછબડા, જાતજીરણ બહુ જાવળીરે. જ. ૧
પાંચ વરસ વેઠયાં વ્યાધીનાં, પછી મોકલ્યો નિશાળે;
ભણવા ચીંતા ઉંઘવા ન પામ્યો, ઉંનાળે શીઆળેરે. જ. ૨
પંદર વરસ વિત્યાં વિદ્યામાં, પછી રળવામાં નાખ્યો;
પૈસા માટે પ્રપંચ કીધા, જ્યાં ત્યાં જુઠુ ભાખ્યોરે. જં. ૩
બૈરાં બંધુ બેન બનેવી, પેટ પુત્રોને પોસ્યાં;
ઉર આનંદે અવની ન બેઠો, વરસ ખલ્લકમાં ખોસ્યાંરે. જં. ૪

પચાસ વરશે પગ ભાગ્યાને, શરીરની ગઇ શક્તિ;
અરેરે ઘડપણમાં શું ખાશું,તે ચાલી ભય ભક્તિરે. જં. ૫
જો જાદે જર હોય કનેતો, હાય પું ઠે શું થાશે;
વિલ બનાવું કરૂં કબજો, નહીંતો લુંટાઇ જાશેરે. જં. ૬
એની એ ચીંતા તુજ ચીત્તમાં, ઠરી ન બેઠો ઠામે;
નિરવરતી આનંદ ન લીધો, જાણ્યું વલ્લભરામેરે. જં. ૭

પદ. ૬

માયાના માનવી, માયાના મદમાં તું ચડીયો;
સગાં સહોદર તારાં માની,ઉંડા ધરામાં પડીયોરે. મા. ટેક.
તુજ તાતે પેદા કરીને, છેવટ શું સંગ લીધું;
કેટલું તેં છેડે બંધાવ્યું, કેટલુ કરમાં દીધુંરે. મા. ૧
તેણે ન લીધું તેં નવ દીધું, તો તું કયાં લેવાનો;
રળી ધન સોંપે પણ તુજને, કયાંછે ડામ દેવાનોરે. મા. ૨
પર જીવને દુભી દુભીને, તું તો ભરેછે તાહારૂં;
ખાનાર કે ખવરાવનાર મરશે,દીપક પુંઠ અંધારૂંરે. મા. ૩
પ્રોઢ પ્રકારે પ્રપંચ કરીને, શું મનમાં મકલાતો;
તું નહી કોનો કો નહી તારૂં, જઇશ ખાસડાં ખાતોરે. મા. ૪
દુષ્ટ નજરના દુષ્ટ જીવડા, રાખ્ય દયા કંઇ દલમાં;
પર જીવપર શું દૈવત દાખે,પ્રાણ જવાનો પલમાંરે. મા. ૫
અવર જીવને ગરીબ કરવા, પોતાને ઠીક થાવું;
કોહ્યું કટાયું ટાઢું અન્યને, આપે ઉત્તમ ખાવુંરે. મા. ૬
જીવાત્મા એવા અવનીમાં, પરદુભી સુખ માને;
વલ્લભ વદે દયા વગરના, જનમી જીવે શાનેરે. મા. ૭

પદ. ૭

છાકેલા છતના, જો જરા આંખ્યો ઉઘાડી;
જમપુર વાટયો જુલમ દોહલી, ત્યાં કયાં ઘોડા ગાડીરે. છા. ટેક.
મોટાઈ તારી મરકટ જેવી, દસ દિન ત્રીસકે ચાળી;
હરખ ધરે હૈયાના ફુટયા, જો જગ રીત નિહાળીરે. છા. ૧
તળાઇમાં તને મરવા ન દીધો, લીધો કાસળે તાણી;
જો જગ જુકતી રૂએલ ગોદડાં, થાય રગે ધુળ ધાણીરે. છા. ૨
બંધન રેહેશે કહીને વાળી, વીંટી કાઢી લીધી;

જો બંધનનો ભય હોયતો કેમ, ગાંઠ પોતીયે દીધીરે. છા. ૩
મરણ ખરચની ખોટ ભાગવા, કેવી યુકિત લડાવી;
ન ચઢે તાવડી કહી બારમામાં, તાવડી કેમ ચડાવીરે. છા. ૪
વ્હેવાર વિવેક છે પરપંચનો, જીવડા શીદ સત્ય માને;
વ્યાસ વદે દુનિયા દો રંગો, જ્ઞાની ધરે નહીં કાનેરે. છા. ૫

પદ. ૮

ચાતુર નર ચેતો, કળીને યોબન આવ્યું;
પાકી જમાવટ થઇ ગઇ એનાં, જેમ કર્યું તેમ ફાવ્યુંરે. ચા. ટેક.
યોબનમાં અતિ ઉતપાત માંડયો, સૌની રૂદે વશીયો;
ભલા ભલાને નાંખ્યા ભમાવી, રમણ ચઢયો એ રશીયોરે. ચા. ૧
ઉતમ વરણ બ્રાહ્મણની તે, બ્રાહ્મણ કીધા લોભી;
ક્ષત્રી શુરા શીતળ બનાવ્યા, થથરી બેઠા થોભીરે. ચા. ૨
વિવેક હીન વૈસ્યો ને કીધા, જેમ ગમે તેમ ચાલે;
શુદ્રોને તો શ્રેષ્ટ બનાવ્યા, મન માને તેમ મ્હાલેરે. ચા. ૩
બ્રહ્મચારી થયા ભારે ભોગી, ભોગ ભોગવે ભારી;
પરછાયો લેવો કહ્યો નથીતો, સદા સેવામાં નારીરે. ચા. ૪
સંન્યાશીયે સંચીત કીધાં, ત્યાગીએ તરછટ બોળ્યું;
વલ્લભ વદે એ કળયુગડાયે, રીતવંત વિશ્વને રોળ્યુરે. ચા. ૫

પદ. ૯

કળયુગ કુકરમી, ધરમીનો ધંધો લૈ બેઠો;
સરવે જીવનું ભુંડુ તાકી, જ્યાં ત્યાં પુરણ પેઠોરે. ક. ટેક.
લોકોકના વ્હેવારે પેસે, તેનું દુખ નહીં દલમાં;
પણ વાળ્યો ધરમમાં ધબડકો, પાપી કીધા પલમાંરે. ક. ૧
તેનો તંતજ લાગ્યો મુજને, અંતજ લેઉં તાહારો;
ઉવાડો ઉડયો છું જગમાં, કાં જીતું કાં હારોરે. ક. ૨
માન્ય મળો અપમાન્ય મળોપણ, સહુજીવનેચેતાવુ;
ચેતોરે ચેતો મુજ બંધુ, સત્ય વાત સમજાવુરે ક. ૩
વેદ વિદ્યાનાં પ્રમાણ આપી, પ્રતિમાયોને નંદી;
કુતર્કે શાસ્ત્રો કહે ખોટાં, જાગ્યો જુલમ ફંદીરે. ક. ૪
બ્રાહ્મણ શુદ્રો સરખા ગાન્યા, ભૌતીક ગણીયા સરવે;
પુનરલગ્નનું પાતક નથી, એમ ગોઠવીયું ગરવેરે. ક. ૫

કાં સૌ જીવને બ્રહ્મ ઠરાવ્યા, ભગવત ભક્તિ છાંડી;
અન્ય દેશી ઉચાટ નથી પણ, ગુજરાત કીધી માંડીરે. ક. ૬
વેશ ધરી વસ્તિમાં વશીયો, ગ્રસ્થીનાં ઘર ઘાલ્યાં;
સંસારીનું ખન્ડન કીધું, જેમ ચલાવ્યાં તેમ ચાલ્યાંરે. ક. ૭
ત્યાગપણુ દરસાવીને તું, બેઠો ગાદી તકીયે;
પંખા કરાવ્યા ચમર ઢળાવ્યાં, ઝાઝુ શું કહી શકીયેરે. ક. ૮
સંસ્કૃત ભાષા ભાંખી તેથી, સરવે માન્યું સાચું;
મતલબ માનવીયે નવ સોધ્યો, કર્યું કાળજુ કાચુંરે. ક. ૯
ધરમને નામે ધન ધુતીને, ગુપ્ત મેળવી મુડી;
ભાઇયો ભોળપણે ભોળવાયા, કયાં બુદ્ધિ ગઇ બુડીરે. ક. ૧૦
મમ ભાષણ અવળું ભાસેતો, સમે સમાગમ કરશું;
દ્વેશ રહીત મળજોહળજો ભાઇ, નિતી સર આચરશુંરે. ક. ૧૧
ન્યાયમાં આવે સંભવિત ભાસે, તવ સત્ય કેહેજો વિરા;
ન જાણશો નિંદા કરૂછું, થાશો માં અધીરારે. ક. ૧૨

પદ. ૧

સામેરી રાગની ઢીંન્ડી.

અલ્યા નાસ્તિક થા આસ્તિક, જીક મેલને પરી;
થોભીને ઠીક રાખી બીક, સમરી લે તું હરી. ૧
રાખે શ્રદ્ધાય તો શું જાય, ખાય ખોટ શી ખરી;
અ શ્રદ્ધાહોય લાભશું તોય, શાં ઘર દીધાં ભરી. ૨
આસ્તિકે ક લાભ નાસ્તિકે લાભ, નથી દીસતો જરી;
મુરખઇ હઠ્ઠ રાખે મુંડ, તે શું સરસમ કરી. ૩
મન મલકાય પાપે પલકાય, એનો ઉડયો અરિ;
વદે એમ વ્યાસ, થા હરદાસ, મુમતે જા માં મરી. ૪

પદ. ૨

ભજ એક નામ સીતા રામ, તારે કામ ઘણુ;
એ વણ જીવ ન થાય શિવ, ભુલ નહીં ક્ષણુ. ૧
ચેત ચેત ચિત્ત કરી પ્રિત, આવી વેળા અણુ;
ચકોર થા તું ગોવીંદ ગાતં, નામ તારણ તણું. ૨
ભજન ભીંત ખરી રીત, ચણો ને હું ચણુ;

વદે મુખવ્યાસ કરી ક્યાસ, નામ ભણો ને ભણું.

પદ. ૩

જપ જગદીસ નામી શિષ, ઇશ રીઝે અતિ;
આ સંસાર સારોધાર, કદી રેહેતો નથી. ૧
રેહેશે કાંઈ ધર્મ શુભ કર્મ, પર્મ પદની મતિ;
રાખી શું સાહિત નિત્યા, નિત્ય તો ત્યાં થાશે ગતિ. ૨
બાકી માત તાત ભગનિ ભ્રાત, તથા પત્નિ પતિ;
જમ તણો માર તે ખાનાર, નથી તારી વતી. ૩
વલ્લભ રામ દેછે કામ, નામ રટ બે રતિ;
જપે જગરાય તો રોકાય, કુડી કતી થતી. ૪

પદ. ૪

અલ્યા કુટીલ ન કર ઢીલ, ધર્મે ધાતાં ધાતાં;
ગયા મુકી પોક વૃદ્ધ લોક ખત્તા ખાતાં ખાતાં. ૧
વાસ્યાં ઘણાં ગામ બાંધ્યા ધામ નામ તોયે જાતાં
કિરતી પ્રચંડ રહી અખંડ, ગોવીંદ ગાતાં ગાતાં. ૨
ગયાં ધનવાન ગયાં બળવાન, ગયાં મદનાં માતાં;
ગયાં ગુણવાન ગયાં રૂપવાન, ગયાં રાતાં તાતાં. ૩
તું એ ક્યાં રહીશ તું પણ જઇશ વિચાર વડા થાતાં;
જશે વ્યાસ ઠામ, અલક રામ રસ પાતા પાતાં. ૪

પદ. ૫

ભજ ભગવાન પામી જ્ઞાન, માન્ય મુકી પરૂ;
ભવે ભટકાય દીવશ જાય, ખુએ ખરેખરૂ. ૧
ફરે થઇ લાલ તું તો હાલ, કાલ આજમાં મરૂ;
સમજ મ્હોત નજીક મ્હોત, તોયે કેમ ના ડરૂ. ૨
આ જંજાળ છે વિકરાળ, આળ શીદને હરૂ;
વદે મુખ વ્યાસ થઇયે દાસ, વિઠલ વશે વરૂ. ૩

પદ. ૬

માયા તણો ફંદ મુકી અંધ, મુકંદ ગાને ઘણો;
ધરી મન ટેક રાખ્ય એક, આશ્રય હરી તણો. ૧
આ જે માત અને જે તાત, ભ્રાત મિથ્યા ભણો;

સુંદરીને સુત સગાં તુત, તેનો મોહજ હણો. ૨
ભુલ્યો ભવ માંય ફુલ્યો હાંય, જેવો જળમાં ચણો;
જઈશ જમ હાથ બ્યાસની વાત, કોઈ વિરલા શણો. ૩

ઠુમરી. ૧

શમન આયેરામ જનકપુર એ રાગ.

માયામાં મરવાનો મુરખ તું, માયામાં મરવાનોરે. મા. ટેક.
મંદીર માયા મહુરતી માયા, મ્હાત્માની કાયા માયારે;
તેરે માયામાં લપટઈ રહેલો, તે કેમ હોય જગ રાયારે. મા. ૧
માયાતીત પદ મોક્ષ મનાયે, અવર પદ તે જુઠુરે;
અવળું ભાસ્યે અવળું થાશે, તસ્કર ભાસ્યો ઠુંઠુરે. મા. ૨
તસ્કર ચૈતન્ય ઠુંઠુ જડછે, તે વિવેક નવ સુજ્યોરે;
ગુરૂ કૃપા વણ વલ્લભ વદેછે, બુદ્ધિ વગરનો બુજ્યોરે. મા. ૩

ઠુમરી. ૨

ગુરૂ ગુરૂ કહી ગોથાં ખાધાં, ગુરૂની ગમ કંઇ નાવીરે. ગુ. ટેક.
ગુરૂ બ્રહ્મા ગુરૂ વિષ્ણુ, ગુરૂ દેવ મહેશ્વરરે;
ગુરૂ સાક્ષાત પર બ્રહ્મ કહીયે, સત્ય ગુરૂ સરવેશ્વરરે. ગુ. ૧
ગુરૂએ ગુરૂ પોતાને મનાવ્યા, તે ગુરૂ ક્યાંથી આવ્યોરે;
મુળ સ્વરૂપની ગમ પડીતે, જ્ઞાન ગુરૂ કયાંથી લાવ્યોરે. ગુ. ૨
આધ ગુરૂની ગમ નથી જેને, તેને ગુરૂ કેમ કહીએરે;
વલ્લભ વદે ભરમાયા ભ્રમીતો, વિવેક વચનને ગ્રહીએરે. ગુ. ૩

ઠુમરી. ૩

સુલટા કોન સમજાવે ગુરૂબીન, સુલટા કોન સમજાવેરે. સુ. ટેક.
સરવ દેશી ગુરૂ સમજાવે સુલટા, ઉલટા કરે એક દેશીરે;
સરવ દેશી સો હોય સંસારી, એક દેશી ત્યાગ બેશારે. સુ. ૧
જન્મ લીયા તાકા અનુભવ નાહીં, ઓર અનુભવ કાંસેરે;
બ્યાસ કહત સબ મ્હોકી બાતાં, સમજ લીયા કાયમાંસેરે. સુ. ૨

ઠુમરી. ૪

સમજ્યા વિના સૌ સાધન ખોટાં, પોથાં થોથાં તે ગોથાંરે. સ. ટેક.
વેદ ભણો શાસ્ત્ર ભણો વળી, ઉપનિષદ પુરાણોરે;

જ્ઞાન તણી જેને ગમ નથી તેને, પરબ્રહ્મ નહીં પરખાણોરે. સ. ૧
વિધાની યુકિતથી નહી મુક્તિ, વેદ વચન ઉંચાડુરે;
તેમ છતાં લાગી જીવને ભ્રમણા, કળયુગનું એ આડુરે. સ. ૨
કુપંથી પંથના તંતજ લાગ્યા, અંત લગી એનું એરે;
વલ્લભ વદે પ્રિય પદ માયાનું, તેને રહે તેનું તેરે. સ. ૩

ઠુમરી. ૫

નાહીં દેખાસો નીરાકાર કેહેતા, માયાવી સાકાર ગાવેરે. ના. ટેક.
કબુતર દેખે નાહીં ચંદકું, ઘુવડ દેખે નાહીં ભાનુરે;
અનુભવી સો ઓર દેખતહે, જાનત ચારૂ પરમાનુંરે. ના. ૧
અંધા દેખત નાહીં નગરીકું, બસ્તી હે યું જાનેરે;
દેખ્યા બિના આકાર કયા કેહેવે, બસ્તુતા એતો માનેરે. ના. ૨
ખરભડ સુનકે કબુલ્લ કરતહે, ના કેહેવેતો કાં જાવેરે;
વ્યાસ કહત યું અજ્ઞાની અંધા, કાંસે માલીક દેખલાવેરે. ના. ૩

ઠુમરી. ૬

વિવેકહીન તે વ્યાપક કેહેછે, વિવેકી કેહેછે ન્યારોરે. વિ. ટેક.
વ્યાપક કેહેતાં વિચાર ન સુઝે, કહે સચરાચર વ્યાપ્યોરે;
કેહેછે અણુ સ્થળ નહીં તે વિના, સર્વમાં ઇશ્વર થાપ્યોરે. વિ. ૧
આ સિદ્ધાન્ત જો સત્ય સ્થાપીયેતો, નિર્લેપ નિરંજન જુઠોરે;
માયાતીત નામ થઇ ગયું મિથ્યા, બોલે બુદ્ધિ વણ બુઠોરે. વિ. ૨
શું મળમુત્રમાં શું ગર્ભવાસમાં, શું શ્રોણીતમાં શુભ સ્વામિરે;
કેહેતાં જીભલડી છેદવી જોઇએ, વ્યાસ ગયો ત્રાસ પામીરે. વી. ૩

પદ. ૧

નાથ કેસે ગજકો બંધ છોડાયો એ રાગ.

સો મણ તેલે દીવા વિના અંધારૂ;
તેમ જ્ઞાન વિના વેદ ચારૂ. સો. ટેક.
સ્તુતિ સમ્રુતિ અને ઉપનિષદ, શાસ્ત્ર પુરાણો લ્યો ભાળી;
અનંત તારાપણ ચંદ્ર વિનાની, નહીં રૂજની અજવાળી. સો. ૧
જ્ઞાન વિનાની વૈરાગ્ય ભકિત, ક્ષુધા વિના જેમ ખાણું;
અનંત ચંદ્રને અનંતદીપક પણ, સુર્ય વિના નહીં વાહાણું. સો. ૨

વર્ત વર્તુલાં વિદ્યા સંત શેવા, શુભ ધર્મ કર્મની કરણી;
વલ્લભ વદે જ્ઞાન વિના કરેતે, નહીં કદી પાર ઉતરણી. સો. ૩

પદ. ૨

ઉકળે જળમાંતો પણ ગાંગડુ કાચો;
જેને બોધનો શોધ નહીં સાચો. ઉ. ટેક.
તેમ ધરમમાં કરો દોડા દોડ, ચાહ્ય કુદો ચાહ્ય નાચો;
પણ જ્ઞાન વીના જીવ ગળે નહીં, ચાહ્ય જીભે જીભે જાચો. ઉ. ૧
જળમાં માંછલી પણ રહી તરશી, તો તે જળે સીદ રાચો;
આચાર રહ્યોને વિચાર ગયોછે, વ્યાસનો ટુંક તમાચો. ઉ. ૨

પદ. ૩

મુમૂક્ષુને અધિકારી અનુભવ જાણે;
સર્વ બ્રહ્મ સિદ્ધ શબ્દ પ્રમાણે. મુ. ટેક.
સચરાચર બ્રહ્મ રમી રહ્યોછે, અણુ જગો નહીં ખાલી;
અદ્વૈત આત્મા એજ પરમાત્મા, દ્વૈત ભાસ્યું અજ્ઞાન ફાલી. મુ. ૧
કનક એકના ઘાટ અનેક છે, શશિ પ્રતિબિંબ નહીં જુદુ;
ગટમઠ રૂપી ઉપાધી અતિપણ, આકાશ એક સમુદુ. મુ. ૨
સ્થુળ સુક્ષમને કારણ દેહનો, જાણવા વાળો બ્રહ્મછે;
જાગ્રત સ્વપ્નને શુસુપ્તિની, વ્યાપક બ્રહ્મને ગમછે. મુ. ૩
અવર માન્યું અજ્ઞાન આવ્રણથી, અંતઃકરણની ઉપાદી;
ભાંગ પીને ભુલ્યો ભાન પોતાનું, તેણે થયો દ્વૈત વાદી. મુ. ૪
કસ્તુરી મ્રગનાં નાભીમાં પણ, અજ્ઞાને તરણાં સુંગે;
ઠુંઠામાં ચોર ભાશી રહ્યોછે, ચુપ વલ્લભ આ યુગે. મુ. ૫

પદ. ૧

રાતલડી કોની સંગે જાગ્યા એ રાગ.

ભગતડા ભગવત નામ લજાવ્યું;
વિષય વાણી ગાઇ ગાઇ ગામ ગજાવ્યું. ભગતડા. ટેક.
ભગત થઇ જગતને પુરા નડીયા;
જોઇ જોઇ સૌ જીવ એ પંથ ચડીયા;
પ્રભુની સ્તુતિ ગાતાં [illegible]ધા પડીયા. ભગતડા. ૧

વૈરાગ ઉપજે તેવી વાણી ગાને;
વિષય મોહ મરે તેવી જીભ વ્હાને;
દયા દીનતાના સ્વરૂપે તું થાને. ભગતડા. ૨
સુ કંઠથી વાજીંત્ર જગત જગાડયું;
નોહોતું લક્ષ તે લક્ષ જીવને લગાડયું;
પોતે બગડી આ દુનીયાનું બગાડયું. ભગતડા. ૩
ઠગાઇ તારા મનની તેં રાખી ડરબી;
મુકીદે તું વિષયી ગરબાને ગરબી;
વદે વ્યાસ ચંડાળને ચઢી ચરબી. ભગતડા. ૪

પદ. ૨

ઘોઝારા અવળ પંથે તું ચડીયો;
હવે તાહારી ગણાવા માંડીછે ઘડીયો. ઘોઝારા. ટેક.
જનમ ધરી કરવાનું ન કર્યું ભાઇ;
ન્હોતી કરવાની તે કીધી કમાઇ;
છેવટ ત્યાંની ત્યાં મુકી લક્ષ્મીબાઇ. ઘોઝારા. ૧
પ્રભુની ગાયછે વિષય વાણી;
ઉપજે મોહ તેવી મતલબ સેલાણી;
સ્તુતિ રૂપ ગાતાં તો ઉંઘ ભરાણી. ઘોઝારા. ૨
ભગત થઇ વાળ્યા ગાયનમાં ગોટા;
ઉપાડયા રાસ મંડળ ખેલ ખોટા;
જરૂર ખાઇશ જમકિંકરના સોટા. ઘોઝારા. ૩
વ્યભિચારી ગાંણુંથી મરીયાદ લોપી;
રાખે શીષ ચોટલા ચેરાને ટોપી;
વદે વ્યાસ કેહેછે તું કૃષ્ણની ગોપી. ઘોઝારા. ૪

પદ. ૩

જીવલડા આવ્યો છુટવાનો છેડો;
તોયે નથી મુકતો માયાનો કેડો. જીવલડા. ટેક.
નાહક દોષ દેછે માયાને માથે;
નથી તે વળગતી તું વળગછ હાથે;
તોયે તેમાંની નહીં આવે તુજ સાથે. જીવલડા. ૧
ગરભનું ને ઘડપણનું દુખ જોયું;

તોયે કાચી કાયા ઉપર મન મ્હોયું;
અમુલ્યમાં અમુલ્ય આયુષ ખોયું. જીવલડા. ૨
આખર આવી તોયે ઔષધીયો શોધી;
એવો કીયો મળીયો મુરખ બોધી;
થયો નહીં આશા ત્રષ્ણાનો વિરોધી. જીવલડા. ૩
નફટ ફટ ફટ તુજને ધીક ધીકરે;
વલ્લભ વદે ધર કાંઇ હરીની બીકરે;
ખોઈશ થાળી ખાવાનું થાશે ઠીકરે. જીવલડા. ૪

પદ. ૪

જીવલડા જન્મ ધરી શું જોયું;
માયાને મોહી અવનીમાં આયુષ ખોયું. જીવલડા. ટેક.
આવ્યો મુનષા દેહે હોંશ ધરીને;
ટાળવું જન્મ મૃત્યું સુકીત કરીને;
મુકી મમતા તું સમર શ્રી હરીને. જીવલડા. ૧
ગરભમાં હરીપદ ઉત્તમ જાણ્યું;
પછી તારૂં માયાએ લક્ષ તાણ્યું;
પડયો પંચ વિષયમાં સુખ માણ્યું. જીવલડા. ૨
હવે યમદુતથી કેમ બચાશે;
કર્યું જેજે કાર્ય તે સઘળું કચાશે;
કેટલું રહીશ જઈશ તું પાંચ પચાશે. જીવલડા. ૩
પછી તારો અવર ઉપાય નહીં ચાલે;
તુને તારૂં સગુ શું ટેકો ત્યાં આલે;
વદે વ્યાસ વાહાલાં ગર્દન તને ઘાલે. જીવલડા. ૪

પદ. ૫

દીવલડો ગયોને થયું અંધારૂં;
પછી સગું દ્રષ્ટે પડે નહીં તાહારૂં. દીવલડો. ટેક.
દીઠુતુ તેં તાહારૂં તે પડયું ખોટું;
ધણીની ધેન ગોવાળ કર સોટું;
નિત્ય સ્વપ્ન જેવું તેવું આ મ્હોટું. દીવલડો. ૧
તેવા સ્વપ્નને તું માની બેઠો સાચું;
અપુર્ણ જ્ઞાન ત્યાં સુધી કાચું;

માટે માયા દેખીને મનથી રાચું. દીવલડો. ૨
જો લ્યા કયાંથી આવ્યોને કયાં તુ જવાનો;
કણનો વ્રક્ષ વક્ષનો કણ તું થવાનો;
નહીં તું નીવૃતીએ બેસવાનો. દીવલડો. ૩
જનમને મરણ તણું દુઃખ મ્હોટું;
જુએછે જગમાં તોયે તું લોટું;
વલ્લભનું વેણ માનીશ માં ખોટું. દીવલડો. ૪

પદ. ૧

અંબાજોયાની આડીરે. એ રાગ.

હુરી જન હરી જનને ભાળીરે, ભલે કરે ચેષ્ટાળી. ટેક.
લોભી ધોબી ધોવરામણ મારે;
મફતીયો ધુએ ખંખાળારે. ભલે. ૧
મેલુ બોહોળે પણ પાપ કુણ બોહોળે;
જનમો જનમનાં દે ટાળીરે. ભલે. ૨
વંદનાર છે પણ નંદનાર કયાં છે;
કરેલાં કુકૃત લે વાળીરે. ભલે. ૩
સત્યથી રેહેવું ને સત્ય કેહેણ કેહેવું;
દુષ્ટ દેવા દન દન બાળીરે. ભલે. ૪
વ્યાસ વદે ભગ્તે નીરભય રેહેવું;
તમ તુલ્ય કોણ ભાગ્યશાળીરે. ભલે. ૫

પદ. ૨

છોને જગત કરે ચરચારે, કેમ ડરે તું ટરચા. ટેક.
લોક કેહેણીથી શું લાજ લાવે;
કર્ય કપોળે ઉભા કરચારે. કેમ. ૧
ન રહીશ ફંદે છો લોક નંદે;
શુભ શોભશે માળા અરચારે. કેમ. ૨
ભગત ચીન્હ કરવું તેમાં શું ડરવું;
ખરૂં માન ખોખલા ખરચારે. કેમ. ૩
વ્યાસ વદે ખરૂં કહ્યામાં લાગે;
મુરખની ગાંડે મરચાંરે. કેમ. ૪

પદ. ૩

ક્યાં લોકનું બોલ્યું ગણીયેરે, એક બ્રહ્મને ભણીયે. ટેક.
અવળુ સુજ્યું તેને સવળુ ન ભાસે;
અંહતાને મમતા હણીયેરે એક. ૧
પુર્વના પ્રારબ્ધ તુલ્ય સુજી આવે;
પુત્રોનાં રણ કાઢયાં રણીયેરે. એક. ૨
સત્ય સંગ વીના સમજણ ક્યાંથી;
છણાએલુ ગુમડુ ક્યાં છણીયેરે. એક. ૩
લોક લવારીમાં લક્ષ ન દેવું;
રેહેવુંછે ભાલાની અણીયેરે. એક. ૪
વ્યાસ વદે હદે કઠણ કરીને;
કપુતની કેહેણી ન શુણીયેરે. એક. ૫

પદ. ૪

જેને નીંદા પર પ્રીતીરે, એતો અસુરની રીતી. ટેક.
ખરૂ કહે તેને નીંદા ન કહીએ;
જુઠુ વદે જીભે ઝીતીરે. એતો. ૧
ખરા ધરમને ધરમજ કહીએ;
આદરે જેહ અનિતીરે. એતો. ૨
ખુંચ ન ખોળે ખોટો હોય તેતો;
કદી ન સુધારે સ્થિતીરે. એતો. ૩
વલ્લભ વદે વેળા વળીને નાવે,
વ્હેવારી વિપત નથી વિતીરે. એતો. ૪

પદ. ૫

ખરાં રૂદેમાં લાગ્યાંરે, જેને રામ બાણ વાગ્યાં. ટેક.
કોટી કાળે તેનો ઘાવ ન રૂજે;
હાડ પીંજર બધાં ભાગ્યાંરે. જેને. ૧
પ્રેમ વિના પોળે ઓળે મળે નહીં;
ન મળે ઘેર ઘેર માગ્યાંરે. જેને. ૨
પરવાર્યા પ્રભુ પદ પામનારા;
આશાને ત્રષ્ણા તાગ્યારે. જેને. ૩

વદે વ્યાસ હાથ હીરો કોને લાધે;
નસીબ જેનાં જાગ્યાંરે. જેને. ૪

પદ. ૬

લક્ષ ચોરાશી ટળીયોરે, મુનષા દેહ મળીયો. ટેક.
અવર જનમમાં અતિ કષ્ટ વેઠયાં;
તેમાંથી દહાડો વળીયોરે. મુનષા. ૧
બ્રહ્મ ભજ્યો તેની ભવ ભીડ ભાગી;
પરમપદ પર પળીયોરે. મુનષા. ૨
સાચુ સોધન કરી સાધને ચડીયો;
તેનાથી કોણ બીજો બળીયોરે. મુનષા. ૩
માયામાં મોહ્યો મનુષ દેહ ખોયો.
આ રંગ લાગ્યો તે રળીયોરે. મુનષા. ૪
વિષય વલ્લભ તેને વિકટ વાટયો;
ગોઝારો ગુમાને ગળીયોરે. મુનષા. ૫

પદ. ૭

કળીથી પાખંડ પુજેરે, દુનિયાને ન સુજે. ટેક.
ત્યાગીનો વાસ કરાવે નગરમાં;
તેણેથી ધરતી ધ્રુજેરે. દુનિયા. ૧
વિપ્રોની પાસે વૈતરાં કરાવે;
તારામંડળ તેથી બુજેરે. દુનિયા. ૨
વેદનાં વચનો અવળાં આલોચે;
તે માટે મેઘન દુજેરે. દુનિયા. ૩
કરવું ન કરે ન કરવું તે કરે;
જબરી અનિતી ઝુઝેરે. દુનિયા. ૪
વ્યાસ વદે સમજો જીવ કળીના;
આ સર્વ ઘા કેમ રૂજેરે. દુનિયા. ૫

પદ. ૧

માણીગર મ્હેલે પધારો. એ રાગ.

નાથ અમારોરે, અલૌકીક નાથ અમારો;

શું જાણે બીચારોરે, અલૌકીક નાથ અમારો. ટેક.
જે બીચારો બાપડો, માયાનો મારેલ;
તેને અગમની ગમ નહીં, એતો જાણે ખલકનો ખેલ. અ. ૧
ક્ષુધા તૃશા તૃપ્તી નહીં, ઉંઘ આળસ મૈથુન;
નિરભયપદ આનંદ મળે, તેતો સત્ય ગુરૂનું પુન્ય. અ. ૨
અક્ષરધામ ગુરૂ તણું, તે જાણે જન કોક;
તેણે જ્ઞાન મેર્યા વિના, સદા જન્મ મરણના શોક. અ. ૩
કો કથોને કો મથો, કો કરો લક્ષ ઉપાય;
પણ દ્રઢ વલ્લભ વ્યાસનો, અન્ય પંથે તે કેમ પળાય. અ. ૪

પદ. ૨

છે બહુ વાહાલુરે, અલૌકીક છે બહુ વાહાલું;
જગ જગ ઠાલુંરે, અલૌકીક છે બહુ વાહાલું; ટેક.
ઠાલું પદ માયા તણું, સમજાણું છે સીધ;
હતું નહી હશે નહી, આ માયાની નવનીધ. અ. ૧
આવા ગમન ઉજાગરો, ભાસે નહીં કો દીન;
સંસાર સીંધુ રૂપછે, તેમાં મનુષ રૂપી મીન. અ. ૨
તરંગમાં તે તરફડે, ઠરી ન બેશે સ્થિર;
જેવી રેંટની ડોવલી, તેતો ભરાય ઠલવાય નિર. અ. ૩
ભરનીગળનું ગુમડું, તેમ ચોરાશી લક્ષ;
જંપવાનું જરા નહીં, કોઇ જુઓ ઉઘાડી ચક્ષ. અ. ૪
તુરીયા વણ જાગ્રત નહીં, માયા જાગ્રત ઉંઘ;
તે ટુંકુ સમજ્યા વિના, વદે વલ્લભ સઘળા ઢુંગ. અ. ૫

પદ. ૩

માયા વિતાડેરે, પ્રભુ મને માયા વિતાડે;
આશા ત્રષ્ણા લગાડેરે, પ્રભુ મને માયા વિતાડે. ટેક.
માયા માહોટી મોહની, છે ચીતડાની ચોર;
સંતોષ શાન્તી બે વીના, એનું જબરૂ જગતમાં જોર. પ્ર. ૧
માયાનાં ગુલામછે, બે પુરૂષ બે નાર;
સંતોષ શાન્તી બે ખસે, તવ આવી ચઢે તે ચાર. પ્ર. ૨
આશાનો નર મોહછે, ત્રષ્ણાનો નર લોભ;

હલવી મારે વિશ્વને, જોઇ જ્ઞાનીને મન ક્ષોભ. પ્ર. ૩
જ્ઞાની જ્ઞાન કેટલું કથે, મથે દિવસને રાત;
સંતોષ શાન્તી આવવે, રમે વલ્લભમુળ બ્રહ્મસાથ. પ્ર. ૪

પદ. ૪

જન્મ સુધારો માહારાજ, કીંકરનો જન્મ સુધારો;
કર્યાં પાપ ઉધારોરે, કીંકરનો જન્મ સુધારો. ટેક.
હું છું કીંકર આપનો, પાપનો ભરેલો પુર;
અપરાધ તે જોશો નહીં, બધી છે માયાની કસુર. કીં. ૧
ટળવળુ ત્રી તાપમાં, તમ વણ નાવે પાર;
ધર્યાં ચોરાશીલક્ષમાં, વિવિધ વપુ વારંવાર. કીં. ૨
તેથી ત્રાસ્યો તમ તણો, તાબેદાર ગુલામ;
મુળપદની પ્રાપ્તિ વીના, મળે નહીં જરા આરામ. કીં. ૩
માગુ અચળ આનંદને, દુખડું નિવ્રત હોય;
અવર લક્ષ લાગે નહીં, હવે વલ્લભ વાટડી જોય. કીં. ૪

પદ. ૧

હરી ભજન થકી છોટા હોય તે મ્હોટા. એ રાગ.

હવે ત્યાર છું હરી, આણું આવે એટલોજ માહારે વારછે;
બેઠો તાગાં કરી, જોવા માત્રજ વળગેલો સંસાર છે. ટેક.
પ્રભુ આવવાને રહ્યોછું તાકી,
બાંધી છે ગાંસડી પોટલી પાકી;
નથી રાખ્યું કોનું દેવું બાકીરે. હવે. ૧
સાધવાં સાધન તે સૌ સરીયાં;
જેનાં રણ હતાં તેનાં ભરીયાં;
આપી આપીને આગળ કરીયાંરે. હવે. ૨
રહ્યાં પાછળ તેને તેનું દીધું;
મેં તો માહારૂં બાંધ્યુ છે સીધું;
વળી લેવાનું હતું તે લીધુંરે. હવે. ૩
ઇહાંથી છુટવા શિરને જળ રેડું;
જોઉં વાટડી આંખડી ઉઘેડું;
વદે વલ્લભ મોકલી દો તેડુંરે. હવે. ૪

પદ. ૨

હવે ગમતું નથી, ઘણો ગભરાયો સાર સંસારનો જોઇને;
થઇ ભ્રમણા અતિ, આ ગભરામણ કહી શકુ નહીં કોઇને. ટેક.
પંચ ભૌતીક બંધન પરહરીએ;
પરહરતાં પાતકથી ડરીએ;
મળે મળતીયો તો વાત કરીએરે. હવે. ૧
ન્હાવું ધાયને ખાવું પીવું રળવું;
પંચ ભૌતીક કાજ દઇણું દળવું;
કેઇ પેરે ઝટ મુળપદ મળવુરે. હવે. ૨
પ્રભુ ભવ જેવડો દિવસ ભાસે;
જ્યાંથી ત્યાંથી છુટવા મન નાસે;
મુકો વિશ્વપતી વલ્લભ ત્રાસેરે. હવે. ૩

પદ. ૩

અહો દીનબંધુ, દીનાનાથ દયાળ દયા લાવો તમે;
કેટલીક વંદુ, સત્ય પદ મળવા ઉરમાં ઉઠી આ સમે. ટેક.
તમે મનવાંછીત ફળના દાતા;
કરો નાભી સ્નેહ સમજી શાતા;
ભાગો મુંઝામણ ઉરની ત્રાતારે. અહો. ૧
હવે કેટલીક રૅણું ભુકાવો;
માહા માયાનું બંધન મુકાવો;
કોઇ રીતે કરી દો ચુકાવોરે. અહો. ૨
જખ મારીતે જગ વૃત્તી કીધી;
થઈ વાસના તે સરવે દીધી;
દીપ્યું રૂડુ તે પાછી લેઇ લીધીરે. અહો. ૩
છુટ્યું બંધન જીવને જાયાનું;
તેનું મન મેલાણ થયું માયાનું;
વદે વલ્લભ બાકી છે કાયાનુરે. અહો. ૪

પદ. ૪

કેમ વિલંબ કરો, વિશ્વપતી વિશ્વંભર વલભો વલવલે.
દીલ દયા ધરો, ટીંટોડીની તુલ્ય તુજ કીંકર ટળવળે. ટેક.

રખે માયા ઝડપીને ઝાલે;
મ્હારૂ બળ ચાલીને કેટલું ચાલે;
એતો ધોળારી ગરદન ધાલેરે. કેમ. ૧
જુઓ સ્રીંગીને ચપટીમાં ચપશા;
મ્હોટા મ્હોટા મુની લપટી લપશા;
કંઈક તપસ્વીની મુકાવી તપશારે. કેમ. ૨
વળી ઇંદ્ર ચંદને બ્રહ્મા ભુલ્યા;
પુરા જંજાળ જાળે પડી ઝુલ્યા;
ઘણા દાનવ માનવ દેવ ડુલ્યારે. કેમ. ૩
એવા અનંત લપટેલા લાજે;
માટે અવનીમાં મ્હારૂ દલ દાઝે;
થાઉં ઉતાવળો વ્યાસ મોક્ષ કાજેરે. કેમ. ૪

પદ. ૫

રૂડી રૂદીયાની, રણમુક્ત વાતો કહીએ કોના આગળે;
નથી અધિકારી, મન મુઝાઇને લખું કોરા કાગળે. ટેક.
જુઠા જગત તણા જીવ છે દુખીયા;
પંચ વિષયમાં સમજ્યા સુખીયા;
આશા ત્રષ્ણાની જંજાળે ઝુકીયારે. રૂડી. ૧
હરી ફરી ધંધે ધન લેખું;
એવા જીવને કેટલુ ઉવેખું;
માયાના મદમાં ડુબતા દેખુંરે. રૂડી. ૨
સર્વે કળીના ચળાવ્યા ચળીયા;
સાચા શોધને જ્ઞાનમાં નવ ગળીયા;
મિથ્યા માયામાં મરતા લગી મળીયારે. રૂડી. ૩
કયાં જાશુંને ત્યાં કેમ થાશું;
ઉંધુ ચતુ કરૂછું તે આશું;
હાલ્ર વલ્લભ પાછળ પસ્તાશુરે. રૂડી. ૪

પદ. ૧

વરઘોડો વરઘોડો વાલમનો. એ રાગ.

બહુ ભુંડો બહુ ભુંડો, કળી કાળ બહુ ભુંડોરે. ટેક.

ધરમને નામે ધરબોળ ઘાલ્યું;
દીન દીન ઉતર્યો ઉંડો. કળી. ૧
વિહાર વાણી વ્હાલી લગાડી;
જ્યાં ત્યાં ટોવાયો કાનુંડો. કળી. ૨
તત્વસાર સોધવો મુકી દેઈને;
રંગ રાગ લાગ્યો રૂડો. કળી. ૩
સાચો સત્ય સંગ સૌને છોડાવ્યો;
કપટ ભરેલો કુડો. કળી. ૪
આળસુ હરામી થૈ બેઠા નામી;
વ્યાસ વદે સત્ય જ્ઞાન ઢુંડો. કળી. ૫

પદ. ૨

શું જાણ્યું શું જાણ્યું, જનમ લૈ શું જાણ્યું રે. ટેક.
મુનષા દેહછે મુળ પદ જાણવા;
તે મુકી માયા સુખ માણ્યું. જનમ. ૧
સત્ય સમાગમ સપને ન કીધો;
વ્હેવાર કાર્ય વખાણ્યું. જનમ. ૨
શાન્તી વળે નહી જંજાળી જાળની;
સદા તરીલું તાણ્યું. જનમ. ૩
વદે વલ્લભ નથી તુંને તાહારૂં;
મીથ્યા હું પદ મન આણ્યું. જનમ. ૪

પદ. ૩

રટવા રટવા રટવા, મનુષદેહ રામ રટવારે. ટેક.
આ દેહ દીધો સુકીત કરવા;
નથી દીધો માયા ઝટવા. મનુષ. ૧
જોબન ઝડપથી ચાલ્યું ગયું જો;
લાગ્યું શરીર હવે હડવા. મનુષ. ૨
ખરો સમો તારો ખાલી ખુએછે;
માંડયું આયુશ તુજ ઘટવા. મનુષ. ૩
વદે વ્યાસ વેળા આવીછે હાથમાં;
લક્ષ ચોરાશી મટવા. મનુષ. ૪

પદ. ૪

કેમ ભુલે કેમ ભુલે, પ્રભુને કેમ ભુલેરે.
એના વિના નથી આરો કીનારો;
મીથ્યા જંજાળમાં ઝુલે. પ્રભુ. ૧
સાચો સત્ય સંગ લાગ્યો નથીતે;
માયાના ફંદમાં ફુલે. પ્રભુ. ૨
અહીંથી છુટીને ક્યાંરે જવાનો;
નથી દેખતો તે ફુલે. પ્રભુ. ૩
હેડની કરી પણ ઠેડની કરી નહી;
વદે વ્યાસ ચતુરાઇ ચુલે. પ્રભુ. ૪

પદ. ૫

શું સાધ્યું શું સાધ્યું, સંસારમાં શું સાધ્યુંરે. ટેક.
રળ્યા મળ્યા તેમાં નવાઈ શીછે;
નવતર શું કર લાધ્યું. સંસારમાં. ૧
અહીંનું સુધાર્યું પાતક ઉધાર્યું;
છેવટ ભાથુ શું બાંધ્યું. સંસારમાં. ૨
ભાન નથી તહીનું તાનછે અહીંનું;
વપુમાં વિપ્રીત વાધ્યું. સંસારમાં. ૩
વ્યાસ વદે આ સંસાર સુધાર્યો;
તેમાં શું ત્યાં રાંડે રાંધ્યું. સંસારમાં. ૪

પદ. ૬

માહા મોહોટું માહા મોહોટું, માયા સુખ માહા મ્હોટુ રે. ટેક.
બાજીગરની બાજી તુલ્ય દીપે;
અજ્ઞાને અન્ય પદ છોટું. માયા. ૧
પુંઠેથી પાટુ મારીને છટકે;
હાલતો હુઝણું ઓટું. માયા. ૨
છુટવું જેવારે ખબર તેવારે;
વાગશે સુંસરૂં સોટું. માયા. ૩
પ્રતીજ્ઞાપુર્વક વલ્લભ કેહેછે.
આ ખોટું ખોટું ખોટું. માયા. ૪

પદ. ૧

રાગ. માઢનો.

આતો અમુલ્ય દેહી જાયરે, ત્યાં શી બીના બને. ટેક.
મનુષ દેહી આજ મળીછે, નહી મળે વારમવાર;
છેલ્લું પગથીયું છે તરવાનું, કરી લેને ઓંક્ષ્ચારરે. ત્યાં. ૧
ત્રષ્ણા ન ટુટે મોહ ગટે નહી, લોભ લાલચ નવ જાય;
ગ્રહસ્થ થવા ગોઠવણ કરે પણ, તારૂં ધાર્યું નહી થાયરે. ત્યાં. ૨
તુજ વડ્યોએ વિત્ત મેળવવા, વડા કર્યો વિચાર;
પણ હોંશો પુરી ના પડીને, છોડી ગયાં ઘરબારરે. ત્યાં. ૩
પુરણ ઇચ્છા પુરી કરીને, નથી ગયેલું કોય;
તો ત્રષ્ણા તું જે રાખે તે, કદી પુરણ નહી હોયરે. ત્યાં. ૪
અધુરૂં રેહેતે કામ ન કરતો, પુરણમાં જીવ જોડ;
વલ્લભ વદે સહુ બોલજોરે, જે જે શ્રી રણછોડરે. ત્યાં. ૫

પદ. ૨

અલ્યા મોહ માયા મેલરે, જો કાળછે કને. ટેક.
વ્હાણું વાયું વેહેવારે વળગ્યો, પ્રેમે કર્યું ખાન પાન;
ઘરની ગોરીયે ઘરબ્હાર કાઢયો, લાગ્યું ધંધામા ધ્યાનરે. જો. ૧
એમ આખો દીન એળે ખોયો, ન કર્યું હરી કીરતન;
રૂજની કાહાડી રંગમાં રમતાં, એમ ખોયા ખરા દનરે. જો. ૨
નહી લલના કે લક્ષમી તાહારી, નહી તાહારૂ ઘરસુત્ર;
નહી બંધવકે બેનડીરે, નહી પરીવાર પુત્રરે. જો. ૩
ખરૂ ન હોયતો ખબર પડશે, મકલાતો રહે હાલ;
વ્યાસ, વદે હોડ તાહારેને મ્હારે, જોઈ લેજે આજ કાલરે. જો. ૪

પદ. ૩

ચળેલ ચીતડા ચેતરે, જો શી ગતી થશે. ટેક.
અવનીમાં તું અવતર્યોને, પ્રથમ શીખ્યો જીભ સ્વાદ;
પછી રૂપ વિષય તને વાપ્યો, તે પછી શબ્દનો નાદરે. જો. ૧
ગંધ વિષયને સ્પર્શ વીષય, ઉપજ્યો તારે અંગ;
આતસબાજીનો ઉપાધી ઝાઝી, નારીનો નાટ રંગરે. જો. ૨
વાહન વ્હાલું ને વીત વ્હાલું, વ્હાલો સૌ વ્હેવાર;

એતો વ્હાલું સર્વ જીવનેરે, એ ખાસડાં ખાનારરે. જો. ૩
ફાકડા ફંદમાં ફોગટ ફાટતો, લાહાવાના લેનાર;
વદે વલ્લભ જ્યાંથી ફાટયો ત્યાં, નહી થીગડુ દેનારરે. જો. ૪

પદ. ૪

ઝુલ્યો જંજાળે જીવરે, તક તારી તો ગઇ. ટેક.
આશા આયુશનીછે અતીશે, પણ તે આશા ફોક,
મ્હોત માંથે બેશી ફરેરે, ઝાલી જશે જમ લોકરે. તક. ૧
કર્ય કમાણી ઉલટ આણી જ્ઞાન ધ્યાનને દાન;
એ વણ અવર કમાયછે તે, નહી ઠેઠનું ખાનપાનરે. તક. ૨
પેટની કીધી શેઠની કીધી, ઠેઠની કરી ન મુંઠ;
તાહારેજ માટે ત્યારછેરે, નર્કના કુસ્થળ કુંડરે. તક. ૩
સ્વારથ સમજી બોધ ન માને, ન લે હરીનું નામ;
વઢીને વદેછે વ્યાસજીરે, ગામ ડાહ્યા તને ડામરે. તક. ૪

પદ. ૫

અલ્યા શરીરમાં તું સોધરે, હું કેહેછે તે કીયો. ટેક.
હું કેહેછે તે હું કાંયોછે, આંગળી દૈ દેખાડ;
અંદર નામ વિનાનો જે તું, તેને સોધી કાહાડરે. હું. ૧
સંસાર સમજયો વ્હેવાર વરત્યો, ન સમજયો નીજ રૂપ;
મ્હારૂં મ્હારૂં કહે તે કીયું તાહારૂં, ઓળખી લે અનુપરે. હું. ૨
કોણ રાજા કોણ રાંકડારે, કોણ ગરીબ કોણ ગ્રસ્થ;
સમજણ પડતી હોય નહીતો, ઝાલ વલ્લભનો હસ્તરે. હું. ૩

પદ. ૧

રાગ. ભરથરીનો.

જીવરાજ જુઠી જંજાળછે, સોધી સોદયો સૌ સારજી;
જોઇ જોઈ જોયા જુના દાખલા, સાચુ નથી તલભારજી. જી. ટેક
જુઠી માયાને કાયા જુઠડી, જુઠો સકળ સંસારજી;
સ્વારથ સંબધે સગાં મળે, માનવા માત્ર વ્હેવારજી. જી. ૧
જીવડો જાણે જર માહ્યરૂં, અવિચળ સગુ સાથજી;
અમર હતો પાણ ઉડી ગયો, ચૌદ ચોકડીનો નાથજી. જી. ૨

હરીશ્ચંદ્ર સરખા ઉડી ગયા, ગયાં ધન માલ રાજજી;
ઉડી ગયો નળ નૈષધ્ર તણો, તેને કુળે કોણ આજજી. જી. ૩
ગયારે પાન્ડવ સરખા પ્રાણીયા, હુઆનો શો અભીમાનજી;
વલ્લભ વદે તેમ સર્વેનાં, નથી નામ કે નીશાનજી. જી. ૪

પદ. ૨

અરેરે આગળ હવે શું થશે, મળશે સુખ કે દુખજી;
ગર્ભવાસનો ત્રાસ જીવને, રેહેવાનું ઉંધે મુખજી. અરેરે. ટેક.
કફ પીત મળનો કોથળો, તેમાં વસવું નવ માસજી;
દુરગંધ જઠરાની ઝાળમાં, દારૂણ દુખડાનો ત્રાસજી. અરેરે. ૧
બસેને બોતેર દન કાઢવા, તેતો કેમ ટુંકા થાયજી;
એ દુખ નીવારજો નાથજી, લાગી હૈયામાં હાયજી. અરેરે. ૨
ગરભસમાન્ય નથી ગોબરૂં, ન શોભે સુવડને સંગજી;
વદે વ્યાસ બચશે કો બ્હાદુરા, જેને રામજીનો રંગજી. અરેરે ૩

પદ. ૩

માઠોરે સમો મનવા મરણનો, જન્મ સમયનો જેમજી;
જનમ મરણ બેઉ જોટવે, તેનો વિપ્રીત વેહેમજી. માઠો. ટેક
જીવને બાંધેલા બંધ છુટતાં, નેત્રો તુટતાં તન દુખજી;
કફ દાટા દેવાશે રૂદીયે; રૂંધણથી સ્વાસ મુખજી. માઠો. ૧
ખેંચા તાણ નાડી નસો તણી, જીવને થાય નાસા નાસજી;
કરોડો વિંછી તણી વેદના, દ્રષ્ટ નષ્ટ ને બેહેરાશજી. માઠો. ૨
એવાંતો અનંત કષ્ટ દેહનાં, રખે તેમાં લક્ષ જાયજી;
તે ભારે ભયથી નીવ્રત કરો, તેટલું વલ્લભ ચાહાયજી. માઠો. ૩

પદ. ૪

હરી ફરી ઉપાધી કયાં કરી, વણ માગેલી જંજાળજી;
વેઠવા શેવક સમરથ નથી, ભાસે વિપ્રીત વીકરાળજી. હરી. ટેક
નીવર્તીમાં પરવરતાં પેસસે, તોતો બુડશો તમ દાસજી;
સ્થીત ચીત રાખનાર છો ધણી, રખે લાગે માયા પાસજી. હરી. ૧
જે કરશો તે ઘટીત હશે, અઘટીત કેમ કહું નાથજી;
પણ વણ ઇચ્છાએ આવી પડે, તેતો સહુ તુજ હાથજી. હરી. ૨
શું કર્યું શું કરવું ધારીયું, તમે તમારા જાણજી;

અલ્પજ્ઞ વલ્લભ સમજુ નહી, તેથી રહ્યુ નીરવાણજી. હરી. ૩

પદ. ૫

અરેરે ઇશ્વર મ્હારી શી ગતી, જુઠો જણાયો સંસારજી;
ઉડી ગઇ પ્રતી આ વિશ્વથી, તું વણ કૈં ઓદ્ધારજી. અ. ટેક.
હવે નથી બીજુ ત્રીજુ ઇછતો, નથી લેવો આ લ્હાવજી;
રાખજો હું ગરીબની ગોઠડી, થયો અવર અભાવજી. અ. ૧
હું રે પામર પાપી પ્રાણીયો, અતી ભરેલા અવગુણજી;
તે સૌ ક્ષમા કરી સરણયો, તું વણ ક્ષમા કરે કુણજી. અ. ૨
બાપડો બાંચારો તારો બેટડો, માહારૂં જોશો ન આપજી;
છેવટના સાચા સગા તમે, અંત વેળાના માબાપજી. અ ૩
ભય ભારે યમકીંકર તણો, તેનો જુલમાંછે ત્રાસજી;
તેરે જુલમ જીરવાશે નહી, હાથ ગ્રહો અવીનાસજી. અ. ૪
અંગ ભંગ કરી ચાગ્ર ચુંથશે, વીકટ વૈતર્ણીના ઘાટજી;
દોરડે બંધન કરી દોરશે, દારૂણ દુખડાંનો દાટજી. અ. ૫
ત્રાહ્ય ત્રાહ્ય ને તોબા કરૂં, જોઈ જીવો તણાં કષ્ટજી;
માટે માર્ગી માગી માગે વલ્લભો, કરે જન્મ મત્યું નષ્ટજી. અ. ૬

પદ. ૧

જીણા મારૂજીહોરાજ એ રાગ.

ભજ પુરણ બ્રહ્મ, ભાઇ ભજ પુરણ બ્રહ્મ;
બ્રહ્મ ભજ્યા વીના નહી, પડે જ્ઞાન ગમ. ભાઇ ટેક.
મોક્ષ ધાગ એજ નામ, બાકી બધા સ્રમ;
આવાગમન ટાળવામાં, એજછે ઉત્તમ. ભાઇ. ૧
સધો મુક્તી એને સમર્યે, અન્યે અનુક્રમ;
ક્ષર અક્ષર મુકી મોક્ષ, પામે એકદમ. ભાઇ. ૨
જ્ઞાણી બુદ્ધી વાળો જાણે, એજછે અનુપમ;
વલ્લભનો વલ્લભતે, બીજુ બમે બમ. ભાઇ. ૩

પદ. ૨

પરમેશ્વરમાં જોડ, પ્રીતી પરમેશ્વરમાં જોડ
માયાની માયા કરે તે, સરવે માંથાફોડ. પ્રીતી. ટેક

અનીત્યછે માયા સુખ, તેની ત્રષ્ણા તોડ;
નહીં તોડેતો જગતમાં, થૈશ રોડા રોડ. પ્રીતી. ૧
આત્મા થાશે પરમાત્મા નાવે ખાંપણ ખોડ;
નીત્ય પદે સ્થંભવાથી, મટે દોડા દોડ. પ્રીતી. ૨
ગાડરામાં ગાડરૂ તું, લીલા છંદ છોડ;
સત્ય જ્ઞાને સત્ય પામે, વ્યાસ કરે હોડ. પ્રીતી. ૩

પદ. ૩

સત્ય સંગ આલ્ય, જીવ સત્ય સંગ આલ;
ન્યાય નીતી વિવેકમાં, વિચારીને ચાલ. જીવ. ટેક.
ત્રીસ ઘડી દીનમાનમાં, પાંચ ઘડી આલ;
પછી રહી પચીસ ઘડી, મન માન્યું મ્હાલ. જીવ. ૧
આમ્હાલેલું મીથ્યા થાશે માટે છોડ વ્હાલ;
સગું છેવટ નહીં તાહારૂં, મુકી દે આલ્ય પાલ. જીવ. ૨
કડવો ઘુંટડો જ્ઞાનનોતે, ઘટમાં તું ઘાલ;
વદે વલ્લભ આવી બન્યું, બહુતો આજ કાલ. જીવ. ૩

પદ. ૪

બાવરા તું બેશ, જરા બાવરા તું બેશ;
માંથે મત્યુ ટમ ટમે, મુકી દે આ એશ. જરા. ટેક.
નાસ્તીકોનો નેડો લાગયો, નામ પડયું નેશ;
પરવરતી પરહરી, આસ્તીકોમાં પેશ. ૧
ખાઇ પી વપુ વધાર્યું, ભાદરવાનો ભેંશ;
કરવું હોયતો કર્યે થાશે, ત્રઉંનાં ઘેબર ઘેંશ. જરા. ૨
રામ નામ મુકી રઝયો, રેડી મની કેશ;
વદે વલ્લભ મુઆ પછી, મોઢે વળશે મેશ. જરા ૩

પદ. ૧

રાગ. મધુકરનો.

દીન બંધુ દીના નાથજીરે, દાતા દીન દયાળ;
તલશી રહ્યોછું આપને હવે, લ્યો શેવકની સંભાળરે,
તુરીયા તીત સ્વામી. ટેક.

હું તો નેધણીયો છું નહીરે, તમો ધણી મુજ શીશ;
ધણી વણ ધુમે ઘેલડુ પણ, મ્હારે તમે જગ દીશરે. તુરી. ૧
અખંડ સોભાગ્ય માહરૂંરે, સવાશણીનો સણગાર;
મ્હારે તું એક કંથડો કોઈ, વિધવાને નહી ભરથારરે. તુરી. ૨
ને ધણીયું આપથી ધણીરે, હું દાસથી તે ન થાય;
સ્વામી શેવકના ભાવથી તારા, ગુણ વલ્લભ મુખ ગાયરે. તુરી. ૩

પદ. ૨

શું થયુંને શું થાયછેરે, શું શું થશે ઓ રામ;
જાળમાં માંછલડી તર્ફડે તેમ, તરફડે જીવ તમામરે.
હવે જોયું નથી જાતું. ટેક.
ઠગારા મોહ લોહે બ્હાજીયારે, હસાવી કરે હેરાન;
આશા ત્રષ્ણાના તાનમાં તેથી, બનીયા સૌ બેભાનરે. હવે. ૧
બાળપણે બહુ દુખીયારે, વધ્યું જવાનીમાં જોર;
બાંધ્યા પ્રપંચના પોટલા થયા, મુળ માલીકના ચોરરે. હવે. ૨
ઘડપણ થયું ગરીબડુંરે, ભાગે હીંમતને હાડ;
તેથી વલ્લભ ગ્રહે શામને તેમાં, કોને કીધો પાડરે. હવે. ૩

પદ. ૧

હરી ભજતાં કોઈની લાજ. એ રાગ.

ખરા ભગત જગતના માર્યા, કોઈ નથી મરીયારે;
વદે વારતા વેદ પુરાણ, ઉઘાડા ઉગરીયારે. ૧
જુઓ પ્રહલાદજીને સ્થંભ, વરયા વનમાળીરે;
તેને નાવી ઉની આંચ, જુઓ તે નીહાળીરે. ૨
વળી સુધનવાને કાજ, કઢા ઉકળાવીરે;
કરી શીતળ સુંદીર શામ, અતી હેત લાવીરે. ૩
ચંદ્રહાસને ચાર ચંડાળે, કેવો મુકી દીધોરે;
વિશથી પણ ઉગર્યો તેહ, હરી દાસ કીધોરે. ૪
એવા ઉગરીયા અનેક, વીવેકે વિચારોરે;
વદે વલ્લભ હું કોઇ કાળ, નથી મરનારોરે. ૫

પદ. ૨

ખરા ભક્ત જનોની લાજ, કદી નથી જાતીરે;
જોયું સકળ વિશ્વની માંહ, વડી વધી ખ્યાતીરે. ૧
જુઓ અરજુનનાં નાક કાન, દુર્યોધને લખીયાંરે;
વડ વેંધન કરાવ્યો શામ, પ્રેમે તે પરખીયાંરે. ૨
વળી દ્રુપદીની લજ્યાય, લેવા દુષ્ટ ધારીરે;
પુર્યા નવસેં નવાણું ચીર, મુકંદ મોરારીરે. ૩
જુઓ રાજસોઇ યજ્ઞનીમાંય, લુંટાવ્યું સોનુંરે;
ઉલટું ઉભરાઇ આવ્યું બ્હાર, નથી છાનું કોનુંરે. ૪
વળી વીદુર ભગતને ઘેર, કરી કુડ બાજીરે;
ખુટાડે ન ખુટ્યાં પકવાન, વલ્લભ પ્રભુ ભાજીરે. ૫

પદ. ૩

પ્રભુ ભજતાં શું આવે જોર, જનમના કાઠારે;
તારૂં કાળજડું છે કઠોર, મતીલા માઠારે. ૧
રહ્યો નઠોરનો નઠોર, જીભલડી થાકીરે;
તને માયાનો પુરણ પાસ, રહ્યો નથી બાકીરે. ૨
તું દેખેછે તારી દ્રષ્ટ, ગયા સહુ મેલીરે;
જમપુરીનાં પડશે કષ્ટ, નહી ત્યાં કો બેલીરે. ૩
ધર્યો અવર સ્થળે અવતાર, ત્યાં શું કામ લાગ્યુંરે;
આવ્યો તેવો પડી ગયો પથ, વલ્લભ કેહેણ જાગ્યુંરે. ૪

પદ. ૪

અલ્યા કોણ રળે કોણ ખાય, કોનાં ધન માલછેરે;
જોલ્યા કયાં આવેને કયાં જાય, કોનાં બચ્ચાં બાળછેરે. ૧
તાહારૂં રળેલું તલ ભાર, શું બાંધ્યું છેડેરે;
તેં જાણ્યું ઘણું વવરાય, મ્હારા મુઆ કેડેરે. ૨
અલ્યા કેડેનું કેડે સદાય, પેહેલું તે વેહેલુંરે;
ઘેલા જીવ તું સમજ્યો જે, તે ઘેલુંને ઘેલુંરે. ૩
જ્ઞાન લેઇને ધર હરી ધ્યાન, થઇશ માં કાહ્યોરે;
શીખ દેછે વલ્લભ વ્યાસ, હવે થા ડાહ્યોરે. ૪

પદ. ૧

ગીરધારીરે. એ રાગ.

એ જીભડીરે, આવડું આળસ ક્યાંથી;
રામ નામ ન દે મુખમાંથી.
ઝેર વાહ્યુરે, શામ સંગાથે શાથી;
હુલકા પાતમાં તું હાથી.

ઝુલ.

લઢવા વઢવામાં ભારે ભાથીરે,
ખાધા પીધામાં સુરાનો સાથીરે;
સાચી સ્વારથીરે, નહી કોઇ બીજુ તારાથી. રામ. ૧
સારાં સ્વાદીષ્ટરે, મીષ્ટ માગે જ્યાં ત્યાંથી;
ખુબ ખુશી ખરૂ જમવાથી.
રૂડે રાજીરે, રમુજી રસોઇ થવાથી;
એવા મદમાં રેહેછે મકલાતી.

ઝુલ.

ઘણો હર્શ સ્વાદીષ્ટ બનવાથીરે,
એવી નહી રહે સદા હયાતીરે;
રાખ્ય ડાહાપણરે, વલ્લભના કહ્યાથી. રામ. ૨

પદ. ૨

એ મનવારે, હરી ભજનમાં હારે;
જીત મેળવે વિષય વિકારે.
જો તું જીવનેરે, ગદાવી ગરદન મારે;
દીન દીન પાતકમાં વધારે.

ઝુલ.

જીવને ખાતે તે સર્વ ઉધારેરે;
શુભ પંથ ચઢયા વીના મારેરે;
વણ ઝેરેરે, દુખી કરછ તું ભારે. જીત. ૧
તારા વશમાં રે, પડેલો કયાં પરવારે;
જાળમાંથી શી રીને શીધારે.

રહ્યો વીંટાઈરે, તે છુટી શકે કે વારે;
થયો લબ્ધ પુરણ તુજ પ્યારે.

ઝુલ.

પ્યાર કરેથી પસ્તાશે જ્યારેરે,
એને આવશે સમજણ ત્યારેરે,
નથી જાણતોરે, વલ્લભને વ્હેવારે. જીત. ૨

પદ. ૧

નાગર નટરે. એ રાગ.

મુળ બ્રહ્મ ભજરે, એ મુળ બ્રહ્મ ભજરે;
મુળ બ્રહ્મ ભજ્યા વણ ખોટું. ટેક.
મુળ રૂપી પરમ બ્રહ્મ જાણો, થડ રૂપ પરબ્રહ્મ પરમાણો,
ડાળી પરૂં બ્રહ્મને ઉર આણો, અવર તું તજરે. મુળ. ૧
એવી વીવેકે વગ નથી જાણી, વણ જાણે મુએ મત તાણી,
ત્યાં સુધી સાધન ધુળધાણી. તું સદગતી સજરે. મુળ. ૨
મુંઢ મતી માયા સુખ માગે, જન્મ મ્રત્યુ કદી નહીં તાગે;
નહી તાગેતો નહી ભય ભાગે, અલ્યા નીરલજરે. મુળ. ૩
કોઈ વિજ્ઞાનીનો સંગ સાહાને, માયાપદથી મુક્તજ થાને;
મોક્ષ મારગીને સરણે જાને, થા ચરણની રજરે. મુળ. ૪

પદ. ૨

તું કર સોધનરે, તું કર સોધનરે;
હું કેહે છે તે તું કાંયો. ટેક.
હજી પોતે પોતાને નથી જાણયો, નીરાકાર છું એમ ઉર આણયો,
કોઇ મુરખાએ મતમાં તાણયો. તણાયો મુંઢ જનરે. હું. ૧
કાંતો ઇશ્વર થઇ રહ્યો આપે, કેમ આવી પડયો ત્રી તાપે;
તોલ કર્યા વણ પડીયો પાપે, મુરખ તુજ મનરે. હું. ૨
કાંતો મનુષ કતીને શેવી, માન્યા અવર દેવને દેવી;
તાહારી બુદ્ધિ બીચારી કેવી. કયાં કાઢીશ દનરે. હું. ૩
ચાહ્ય તે ભાષાનાં ભણે પોથાં, નવ્ય સમજે ત્યાં લગી થોથાં;
વદે વલ્લભ જ્ઞાન વણ ગોથાં. કરજે મનનરે. હું. ૪

પદ. ૩

અગમની ગમરે, અગમની ગમરે, છે જ્ઞાન વીના ઘણી આંધી.
ઘણી આંધી ન મળે માગી. અગમની ગમરે. છે. ટેક.
શું ગમ પડે વેદ ભણવાથી, શું ગમ પડે શાસ્ત્ર શણવાથી;
શું વ્યવહાર મોહ હણવાથી, શું જપ તપ સમરે. છે. ૧
શું ગમ યોગ ધ્યાન ધરેથી, શું તીરથ યાત્રા કરેથી,
શું ગમ ડેરાં ફરી કરેથી, શું ગમ પ્રાણાયમરે. છે. ૨
શું ગમ માળા ફેરવેથી, શું ગમ નામ જીભ ટેરવેથી;
શું ગુરૂનો જુલમ જેરવેથી, વલ્લભ જાણે મરમરે. છે. ૩

પદ. ૪

નથી જ્ઞાનવાનરે, કો નથી જ્ઞાનવાનરે, જેણે અલોકીકને નથી જાણ્યું.
હોય જાણ્યું તો જોઇએ વિખાણ્યું. નથી. ટેક.
અલોકીકનો ગુણાકાર જાણે, ભાગાકાર જીભે નવ આણે,
અનુમાની પ્રત્યક્ષ પરમાણે, તવ સત્ય ધ્યાનરે. જેણે. ૧
કથે ગતી પર્તાની મુખ પુરી, કેઇ ચળીતને અચળીત સુરી;
બોલી બતાવેનો બાહાદુરી, ભ્રમીત નહી ભાનરે. જેણે. ૨
વમ વ્યાપક ન્યારાનો પાડે, માયાતીતપણું દેખાડે;
બાંધ બેસે નહીં કોઈ દાહાડે, વ્યાસ ગુલતાનરે. જેણે. ૩

પદ. ૧

વજાવત બેના. એ રાગ.

જંજાળ જાળ જુઠી, જંજાળ જાળ જુઠી,
જરૂર જોઇ લીધી, જંજાળ. ટેક.
જંજાળી જાળથી, નીકળ્યો દયાળથી,
તેથી માહા માયા રૂઠી. જંજાળ. ૧
આશા નાંશાશા નાંખીને નાઠી;
ત્રષ્ણાનો તરછટ તુટી. જંજાળ. ૨
જોઇ બધી અવની, સૌને ભુખ ભવની,
કોઈની ભરાઈ નહી મુઠી. જંજાળ. ૩
વલ્લભને વલ્લભ, મોક્ષ મારગછે;

ક્યારે જાઉં ઝટ પટ ઉંડા. જંજાળ. ૪

પદ. ૨

ખલક ખેલ ખોટો, ખલક ખેલ ખોટો;
જોઈ જોઇ જોજે, ખલક. ટેક.
ખલકનો ખેલછે, દીવાનું દીવેલ છે;
તલશ્યો તેને ટોટો. ખલક. ૧
મુનષા દેહમાં, માયાના સ્નેહમાં
ઘણાને ગરબડ ગોટો ખલક. ૨
પેહેલો ધવાયો, હવે સવાયો;
આવ્યો હારો હાથ મોહોટો. ખલક. ૩
વલ્લભને દુર્લભ, સુલભ પડાયું,
જ્યાં ત્યાં બજાવું સોટો. ખલક. ૪

પદ. ૩

ભલેને જગ બોલે, ભલેને જગ બોલે;
પ્રભુ તુથી સાચું, ભલેને. ટેક.
બોલે જગતડું, માનુ ગતકડું;
છોને કોહોવાડી લેઇ છોલે. ભલેને. ૧
નીંદા વણ નીવારણ, પાપનું ન થાયે;
દ્રઢ મનનો કેમ ડોલે. ભલેને. ૨
જેજે જગરાયા, લાગી તુજ માયા;
પ્રેરક રૂદીયા ખોલે. ભલેને. ૩
વ્યાસ વદે ફરશું, આનંદ કરશું;
ત્રષ્ણા તો તરણા તોલે. ભલેને. ૪

પદ. ૪

અલોકીક વ્હાલું, અલોકીક વ્હાલું;
મુમુક્ષુ જનોને, અલોકીક. ટેક.
વ્હાલું અલોકીકછે, સૌથી અધીકછે;
માંથ્યા માયાપદ ઠાલું. અલોકીક. ૧
અનુભવ સીદ્ધછે, જેમાં નવનીધછે;
અવરમાં જીવ કેમ ચાલું. અલોકીક. ૨

કાળતો નજીક છે, મરણની બીક છે;
મોક્ષનો મારગ ઝપ ઝાલુ. અલોકીક. ૩
વ્યાસ સુખ જાણી, કરે કમાણી;
સત્ય સંગ સેરડે ચાલુ. અલોકીક. ૪

પદ. ૫

આવોને ભાઇ લડીયે, આવોને ભાઈ લડીયે,
જ્ઞાનના મેંદાનમાં, આવો. ટેક.
ન્યાયમાં કથશું, મુળ વાતે મથશું;
તેમાંથી ખરૂ ચડે હડીયે. આવોને. ૧
પોથાંથી લડવું, મતો મતે પડવું;
જ્ઞાન વ્હાલું ઘડીયે ઘડીયે. આવોને. ૨
લડવામાં સારછે, મુક્તી વીસ્તારછે,
મોક્ષના મારગ પર ચડીયે. આવોને. ૩
સામા નહીથાઓ તો, વ્યાસ સામો થાશે,
ચાહ્ય મારો લાકડીયે. આવોને. ૪

પદ. ૧

કાનુડો કામણ ગાળોરે; એ રાગ.

મુનષા દેહ શીદ ખુએરે, જીવલડા તું. મુનષા. ટેક.
મુનષા દેહ મળ્યો તને, પમ પદ આવ્યું કને;
ફરી આ યોગ નહી બનેરે. જીવલડા તું. ૧
સ્વારથી ગુરૂનું માની, ન રહ્યો દાની કે ધ્યાની,
થયો મતમાં અભીમાનીરે. જીવલડા તું. ૨
સંપ્રદાય માન્યો સાચો, નીર્ણે કર્યા વણ કાચો;
ગુરૂને નચવે ન નાચ્યોરે. જીવલડા તું. ૩
જ્ઞાન ગુરૂ દરસાવ્યું. તે કયાં જઇને પખાવ્યું;
વદે વ્યાસ શું નરખાવ્યુરે. જીવલડા તુ. ૪

પદ. ૨

સાચું સોધન કરી લેનેરે, મુમુક્ષુ મનવા. સાચુ. ટેક.
સાચું સોધન કરી લેને, પુછ જ્ઞાનવાન તેને;

અનુભવ હોય જેનરે. મુમુક્ષુ. ૧
અનુભવી નહીં વેરાગી, અનુભવી નહી ત્યાગી;
અનુભવી જુએ જાગીરે. મુમુક્ષુ. ૨
લોકીકમાં દીસે પેહેલો, અલોકીકમાં વેહેલો વેહેલો;
જ્ઞાને ડાહ્યો થરે ઘેલોરે. મુમુક્ષુ. ૩
જંજાળીછે જગ જાણે, ભગત નોરાળો પ્રમાણે;
તેને વલ્લભ ઉર આણેરે, મુમુક્ષુ. ૪

પદ. ૧

ચાલ વ્હેલી અલબેલી પ્યારી રાધે; એ રાગ.

ભજો ભાઇ પુરણ બ્રહ્મ જ્ઞાન સાથે;
આવી વેળા ન ખોશો અન્ય વાતે વાતે કે. જ્ઞાનસાથે. ટેક.
પરમ બ્રહ્મ પદ સર્વ થકી મ્હોટું,
જેની ગતીમાં તું આત્મા આળોટું;
વેદે વર્ણવ્યું તે નથી જરા ખોટું,
ભજ બ્રહ્મ;ભજ બ્રહ્મ, લેઇ સમ, એક દમ, પંડગમ, તે ઉતમ,
નથી કમ. મળે ધાતે ધાતે કે જ્ઞાન સાથે. ૧
મોક્ષ ઇછનારને તે સાચુ,
અવર ધ્યાન ધારણા તે કાચું,
ઉંડા ઉતરતાં મુળ રંગ રાચું,
બ્રહ્મ રૂપ, બ્રહ્મ રૂપ, છે અનુપ, જ્ઞાન કુપ, મુર્તીરૂપ, ત્યાં તદ્રુપ,
બીજે ચુપ, ગુણ ગાતે ગાતે કે. જ્ઞાન સાથે. ૨
વદે વેદ એના સ્વરૂપને જાણો,
પછી મુક્ત થવા વૈરાગ આણો,
પ્રેમ લક્ષણા ભગતીથી સુખ માણો,
મોક્ષ થાય, મોક્ષ થાય, તાપ જાય, તે ઉપાય, જેહ ચ્હાય,
તેજ સ્હાય, વ્યાસ ગાય, છેવટ જાતે જાતે કે. જ્ઞાન સાથે. ૩

પદ. ૨

હોય સંસારી તેને મોક્ષ જોઇએ.
માયાપદ ઈચ્છે નહીં તે કોઇએકે. મોક્ષ જોઇએ. ટેક.
મોક્ષ વીના માઇકને જે ચ્હાતા,

તેવા જીવ લક્ષ ચોરાશી જાતા,
ગર્ભે ગર્ભે વારંવાર અથડાતા,
દુખી થાય; દુખી થાય, બહુ કુટાય, ગોદા ખાય, ન ધરાય,
સદા ત્રાય, શાને મોહીએ મોહીએકે, મોક્ષ જોઇએ. ૧
જેને માયાથી માયા રહી લાગી,
તેતો ચોરાશી યોની લેછે માગી,
મોક્ષ વલ્લભ તેતો સભાગી,
શ્રેષ્ટ સુખ; શ્રેષ્ટ સુખ, નહીં દુખ, આનંદ મુખ, ત્રમ કુંખ
નહી ભુખ. તે કયમ ખોઇએ ખોઇએકે, મોક્ષ જોઇએ. ૨

પદ. ૧

સાધુ જન શ્રમ ન કરીયેરે. એ રાગ.

વિપ્રવણ શ્રવણ ન ધરીયેરે, ધરે ધર્મ બધું ધોવાય. વી. ટેક
વરણ માત્રના વિપ્રછે ગુરૂ, લખ્યું સ્મૃતી માંય;
વિપ્ર વીના અન્ય ઉપદેશ સુણે, તો નીચ યોની પળાય. વી ૧
અવર વરણ ભગત હરીનો, હોય તોપણ શું થાય;
ગધેડી ગાયનું ચામ્રહોઢે પણ, કદી ન ગાય ગણાય. વી. ૨
સામળુ દુધ દીસે દુરગ્રાનું, પાન કર્યે પુષ્ટી થાય;
ઉજળુ દુધ દીસે આકડાનું, પણ પીધે જીવ જાય. વી. ૩
રશેલો રૂપીયો રૂડો દીસે પણ, તાંબાનો નવ્ય વેચાય;
કાળો ખાણાળો પણ રૂપાનો, વાવરે ત્યાં વવરાય. વી. ૪
કળી ખોટાને ખરો દેખાડે, દેખી મુરખ કર સ્હાય;
વલ્લભ કહે ઉત્તમસમજણનો, ખોટામાં નવ છેતરાય. વી. ૫

પદ. ૨

બોધી બહુ માંથુ ન પકવોરે, બધુ મથન મીથ્યા જાય. બો. ટેક.
દધી મથનથી માંખણ નીકળે, જળ વલોવે શું થાય;
પાંગોડાં ટુટે વળી ગોળી ફુટે, રવૈયો ઘણો ઘસાય. બો. ૧
મેહેનતે મેંના પોપટ પક્ષીને, બોલવાનું શીખવાય;
પશુ સાથે રાત દાહાડો લે મ્હેનત, પણ વાચાળુ ન થાય. બો. ૨
ઉંદર ખીસકોલી રીંછ વાંદર, બે પગે પંથ પળાય;
ડોળ કરે પણ મનુષ કેરો, બદલો નવ્ય વળાય. બો. ૩

જાતિ વીના કદી બોધ ન લાગે, લાગે તો શાન્તા સ્વભાય;
નહીં કરેલું પણ કરે તો, રીત બધી બદલાય. બો. ૪
દીનતા ધરે ને દાન કરે વળી, સત્ય સંગ કરવા ચ્હાય;
તેમ ન થયું તો વલ્લભ વદે, બોધ ન લાગ્યો કાંય. બો. ૫

પદ. ૧

નફટ ફટ ફટનરે એ રાગ.

જેણે સોધ્યો નહી સંસાર સાર, જીવત ધુળ ધાણી તેનુંરે;
ફરે લક્ષ ચોરાશી અવતાર, જીવત. ૧
ખુએ મનુષનો દેહ અમુલ; જીવત;
ભુંડા ભવમાં ભટકી ખાય ભુલ, જીવત. ૨
સત્ય સંગ ન કર્યો ઘડીવાર; જીવત;
ખોજ કરી ખે ળ્યો નહીં કીરતાર. જીવત. ૩
જેને લાગી ગયો માયાનો પાસ; જીવત;
ઘણું ધીકકારે છે વલ્લભ વ્યાસ. જીવત. ૪

પદ. ૨

સમાગમ કરી વિચાર્યું ન જેણે. તેણે તો ભોમી ભારે મારીરે;
સાર સોધ્યો નહી સંતને કેહેણે, તેણેતો. ૧
જેની સુદ્ધી બુદ્ધિ બાપડી બીચારી; તેણેતો;
બોલનો તોલ ન લે વિચારી. તેણેતો. ૨
ચાલે ગાડરામાં ગાડરૂ જેમ; તેણેતો;
જ્ઞાન વારતામાં ખાઈ જાય વ્હેમ. તેણેતો. ૩
માન્યો પરાયોને પોતીકો પંથ; તેણેતો;
વદે વ્યાસ લાગ્યો ઉપાધીનો તંત. તેણેતો. ૪

પદ. ૧

રતનાર નેનાં બાંકે. એ રાગ.

માનો માનો કહ્યું કોઈ માનો; માનો માનો માનો. માનો. ટેક.
કળયુગ આવ્યો ધંધ મચાવ્યો;
થઇ ફરે માહા મસ્તાનો. માનો. ૧
સહુમાં પ્રવેસીને શ્રોતા થયોછે;

વશ્યો તે વકતામાં છાનો. માનો. ૨
પુરેપુરો આપે ઉપદેશ આજ્ઞો;
સત્ય બોધ નહીં પા આનો. માનો. ૩
વ્યાસની શીખ કોઇ વીરલા માને;
ન ચઢે પવાઇને પાનો. માનો. ૪

પદ. ૨

કાહાડો કાહાડો તત્ત્વ સાર; કાહાડો.
કાહાડો કાંહાડો કાહાડો. કાહાડો. ટેક.
વેદનો હેતુ અવળો બતાવે;
ફેરવ્યો દુનીયાનો દાહાડો. કાહાડો. ૧
પોથાં વાંચીને ઓથાં ખવરાવ્યાં;
શબ્દે ભાવાર્થ કર્યો આડો. કાહાડો. ૨
માનવા ન દે ગોષ્ટી જ્ઞાનીની;
ખોટે ખોટો ખોવો ખાડો. કાહાડો. ૩
વદે છે વલ્લભ ન્યાયથી નીરખો;
વેષ ધરી બાંધ્યો વાડો. કાહાડો. ૪

પદ. ૩

સારો સારો, છે સત્ય સંગ સારો; ટેક.
ન સમજે તેને નવીન ભાસે;
અજ્ઞાને બાપડો બીચારો. સારો. ૧
કોડી ધોઇને કાદવ કાહાડે;
તેનો નાવે કદી આરો. સારો. ૨
ન્યાય નીતિને વિવેકમાં જોઇ;
કરવો પુરણ પંથ પ્યારો. સારો. ૩
નીર શંશઇ જ્ઞાન ઘટમાં ગોઠવવું;
એક મતે ચઢી શીદ હારો. સારો. ૪
વલ્લભ વદેછે તરંગ માયાનો;
તરી શકે કોઇ તારો. સારો. ૫

પદ. ૪

બોયું બોયું જીવત બધું બોયું. ટેક.

લાલચે લપટ્યા, સગામાં સપટ્યા;
ખરૂં હતું તે ખોયું. ખોયું. ૧
શોધન માયાનું, કાચી કાયાનું;
સત્ય સાધન નવ્ય જોયું. ખોયું. ૨
અમુલ્ય હીરો, હડતાવી નાખ્યો;
પથ્થર ચોત્ત પરોયું. ખોયું. ૩
વ્યાસ વદે અન્ય, નીંદા કરીને;
વણ પૈસે પાપ ધોયું. ખોયું. ૪

પદ. ૧

રાગ. કેરાવળનો.

અપરાધ જોશો ન નાથજી; લેજો ચોત્ત તમ ચર્ણ;
જેવો તેવો પણ દાસછું, સદા રાખજે શર્ણ. અપરાધ. ટેક.
કુટીલ પણું કીધું હશે, કીધો હશે દુરાચાર;
તે ન જોતાં જોજો પ્રભુ, તમ નામનો આધાર. અપરાધ. ૧
આરે સંસાર નથી સુખનો, દુખનો ભારે ભંડાર;
વેહેવારની વડી વેદના, વળગ્યો પુરો પરીવાર. અપરાધ. ૨
સવળું કર્યે અવળું પડે, નથી યસ કોઇ હેરા;
દુરીજનની દુષ્ટ વર્ત્તાયો, સરખાં ઘેબરને ઘેંશ. અપરાધ. ૩
ભક્તિ કરૂં તો ડરૂં ભાટડો, કરૂં નહીંતો નાસ્તિક;
જગ જીતાતુ નથી જગપતી, રહી બેરૂ બાજુ બીક. અપરાધ. ૪
માટે મળતો રહુ બેકેમાં, સહુ સમજો છો શામ;
પુરણ તમારો વિશ્વાસ છે, વિનવે વલ્લભરામ. અપરાધ. ૫

પદ. ૨

પુલણજી થોડા પુલજે, જાશો જમડાને હાથ;
ત વેળા તાહારૂં કો નથી, દેખો હયો દલ સાથ. પુલણજી. ટેક.
ખાવું પીવું ને પેહેરવું, પ્રીય પ્રેમદા પુત્ર;
ધામ દામ દાસને દાગીના, તે માયાનું મળ મુત્ર. પુ. ૧
સંસાર રંગ રૂડા રૂચતા, વળી હાસ્ય વિનોદ;
એ સહુ સુખ મુળ દુખનું, તને પ્રીય પ્રમોદ. પુ. ૨
કિર્તીનું દાન દેનાર તું, જસના લોભીષ્ટ લ ગ;

પણ આગળ મારગ દોહલા, ભુંડા થાશે હવાલ. પુ. ૩
આજે તું છે ને કાલે નથી, નથી અમ્મર કાય;
ભુલ્યા તે ઝુલ્યા જમ લોકમાં, નરતા કુન્ડે કુટાય. પુ. ૪
કરો કીરતા કૃષ્ણ નામના, સાયુજ લેવા જપ જાપ;
વાવેકે વેણ જો વ્યાસનું, ટળે ત્રીવીધી તાપ. પુ. ૫

પદ. ૩

જીવરાજ તારી શી ગતી, મતી માયામાં ભ્રષ્ટ;
હું ને માહારૂં મેલ્યાં નહીં, સવળું સમજ્યો ન સ્પષ્ટ. જી. ટેક.
વેદ વિદ્યા શાસ્ત્ર શાસ્ત્રને, તેં માન્યુ કૃત્રીમ;
જ્ઞાન તેં જાણ્યું સ્વારથા, રાખ્યો નહીં કાંઇ નીમ. જી. ૧
હરી કથાને હરી મંદીરો, તેને સમજ્યો દુકાન;
તીરથને તરફટ માનીયું, સાચું ધંધામાં ધ્યાન. જી. ૨
વિત વનીતા વ્હાલાં ગણ્યાં, વાહાલો ગણ્યો પરીવાર;
જરાવસ્થા જ્યારે મળી, ત્યારે પડયો વિચાર. જી. ૩
હું કોણ ને કયાંથી આવીયો, હવે કયાં હું પળેશ;
રહુ પણ રેહેવાવાનું નથી, વાહાલાંને કયાં મળેશ. જી. ૪
આતો વાહાલું એક વારનું, મરતાં સમજેછે મુઢ;
વલ્લભ વદે એ જીવને, પામી નર્કના કુન્ડ. જી. ૫

પદ. ૪

કોણ ગયા કાંઇ લેઇને, સહુ ગયા ઠાલે હાથ;
જેવો આવ્યો તેવો ગયો, ગયું નહીં કંઇ સાથ. કોણ. ટેક.
મ્હારૂં માહારૂં કરીને મુઆ, હુઆ ખરાકે ખુવાર;
ખાધેલું પણ ખોવાઇ ગયું, શાંમાં નીકળ્યો સાર. કોણ. ૧
છેલપણું તે છુટી પડ્યું, છુટી પડ્યું તેમ સર્વ;
હમતા મમતા છુટી પડી, છુટી પડયો સૌ ગર્વ. કોણ. ૧
ગયા મોટા મોટા રાજવી, ગયા ગરાગને ગ્રહસ્થ;
તો તાહારે જાવું જરૂર છે, થોડા થા હલમસ્ત. કોણ. ૩
ગરીબ સામો ગરવિષ્ટતું, ગર્વ કર ગૃહસ્થ સંગ;
તો તારો ટેક ધન્યછે, નહીંતો બળ્યોરે ઢંગ. કોણ. ૪
વડા સંગ તારૂં ચાલે નહીં, ત્યારે મુકી દે ટેવ;

શાંખ વલ્લભની સત્યછે, ભજને દેવાધીદેવ. કોણ. ૫

પદ. ૧

ચાલો ચાલો ડાકોર જઇ વશીયે. એ રાગ.

બેસો બેસો સમાગમ કરવા;
મ્હોટા સંસાર સાગર તરવારે. બેસો. ટેક.
જ્ઞાનની ગોષ્ટી મુક્તી થાવાની;
વૈરાગે વેહેવાર, નીસ્તરવારે. બેસો, ૧
પ્રેમ લક્ષણાથી, મોક્ષપદ પ્રાપ્તી;
જન્મ મરણ પરહરવારે. બેસો. ૨
જ્ઞાન વૈરાગ્ય ને ભક્તિ ત્રીપુટી;
વલ્લભ વિશ્વપતી વરવારે. બેસો. ૩

પદ. ૨

હાંરે ધન્ય મોક્ષ મારગી ભૈને, કર્યો સફળ મનુશ્ય દેહ તેનેરે. ધ. ટેક.
ધન્ય તેની માતને ધન્ય તેના તાતને, ધન્ય તેનાં શુભ કર્મનેરે. ધ. ૧
ભક્તિ બીજ પુર્વના પ્રારબ્ધનું તે, ઉગી નીકળ્યું ઝટ દૈનેરે. ધ. ૨
જ્ઞાન મેળવવું માહા દુર્લભ છે, બહુ બેઠા થાકી જૈનેરે. ધ. ૩
ગાંઠ પડી ઘટમાં પુર્ણ ઉલટમાં, વલ્લભ તણો સાર સૈનેરે. ધ. ૪

પદ. ૧

રાગ. ધુમાસ.

આશો જુલ્મ કર્યો જગદાસરે, રીસ રોમ રોમ વ્યાપી;
હવે કેમ કરીને ખશીસરે, ચાંપ પાટી અદાપી. ટેક.
વિશ્વપતી તમે આવું કીધું, લીધુંને પાછું દીધું;
નીવર્તી દૈ પ્રવર્તી કરીહે, કોઇ રીત ન રાખ્યુ શીધુ રે. લીધુંને. ૧
આ કરણી કીયા જન્મનીને, આવિને આગળ ઉભી;
જાળે વિંટાશે જીવડાહે, ત્યારે ખરાબ થવાની ખુબીરે. લીધુંને. ૨
સંસાર સઘળુ સુખ દુખ જોયું, કાંઇ નથી રહ્યું બાકી;
કાયર પણુ હવે આવ્યું હે, ગયો વલ્લભ તારો થાકીરે. લીધું ૩

પદ. ૨

અલ્યા કળેશ કરેછે શા માટરે, મુરખ જન મનવા;

કર્યે નહીં ટળે તારો ઉચાટરે, આશું બેઠો છે બનવા. ટેક.
બની બનાવા બની રહીછે, નહી બને તાહારૂં બનાવ્યું;
કરનારા કરી થાકીયાહે, મ્હોટા વિરંચીનું નવ ફાવ્યુંરે. મુરખ. ૧
કર્મ સંચીતે પ્રારબ્ધ બાંધ્યું, તે કોઇથી ના વછુટે;
પુરૂષારથ પરલોકનું હે, કરેતો અન્ય બંધન ટુટેરે. મુરખ. ૨
માઇક મનસુબા મનમાં રેહેશે, તનમાં તપશે ત્રોતાપો;
માયાતીત પદ જો જીવડાહે, વદે વલ્લભ રાઝશે આપોરે. મુરખ ૩

પદ. ૧

ભવ ભુંડામાં ભટકવું મેલી. એ રાગ.

પ્રેરક પ્રભુએ પ્રેરણા કીધી, આપ્યું અચીચળ જ્ઞાન;
પુર્વના પુન્યનું પ્રારબ્ધ જાગ્યું, ગળી ગયું મૂળભાન. પ્રેરકે. ટેક
પ્રભુ કમાવન્ અપ્રોક્ષ ભાસે, કોણ દે સાચી સાન;
ખલ્કે ખત્તાર થયા ખોળી ખોળી, તપશી મુની વિદ્વાન. પ્રેરકે. ૧
હું દાસની દયા દલમાં લાવી, દ્રઢ ધરાવ્યું ધ્યાન;
અક્ષરાતીત તમે ઓળખાવ્યા, દૈ દીધું જીવતદાન. પ્રેરકે. ૨
દઢતા બેશારી દઢ કરાવ્યું, હવે ન થાઉ હેરાન;
પુરણ પરખાવ્યો ન્યારો રામજી, તેનું કરૂં રસ પાન. પ્રેરકે. ૩
અવિનાશીપદ પામવા થયો, નારદોશી અભીમાન;
વલ્લભ વદે રહો રે દ્રઢું હોયતે, બંદા બન્યા ગુલતાન. પ્રેરકે. ૪

પદ. ૨

પરમ પદ પરમેશ્વર ખાશ, અમર અચળ અવિનાશ;
નૈપન નીરદેશ નીરબાન નીરલેપ, ચેતન ગતી ચો-
પાસ. ઉપાસો. અમર. ટેક.
નીરંજન નીરશંક નીરાધાર, સ્વગતે ભર્યું આકાશ;
જ્ઞાન ગતીની ગંઠો પડેલી, ગટગટ જેનો વાસ. ઉપાસો. ૧
અવર આરાધે ન મળે એ પદ, સર્વનાં માયાનો પાસ
શદ્ધી સાદ્ધ સુખ જે જન છંડે, તે જન અન્યનોદાસ. ઉપાસો. ૨
લક્ષચોરાશી અનુભવી જોયું, તેને ત્રાચીસીનો ત્રાસ;
વિદ્ધાનજનને વિગત પડે નૈ. જ્ઞાની કરે મન કયાસ. ઉપાસો ૩
મોક્ષ તણા અભીલાશી માણીને, આવી કરે અભ્યાસ;

માયાના મુસ્તકચર્ણ મુકીને, તંડયાછે વલ્લભ વ્યાસ. ઉપાસો ૪

પદ. ૧

સારૂ સારૂરે સુરત શેહેર. એ રાગ.

ખરા ઉપદેશના નિશાળ, જગતમાં બહુ થોડી;
તેમાં ભણનારા કોકબાળ, જુઓ જુગતે જોડી. ટેક.
સો નિશાળો સંસાર સારની, કાઇમાં નહીં કયાસરે;
વટ વેહેવાર વેહેપાર વરતીનો, નિશાળો પચાસ. જ. ૧
ત્રીશ નિશાળો નાની ભગતની, કથા તથા મંદીરરે;
વેદ શાસ્ત્ર પુરાણ નીશાળો, બહુ ત્યારે પંદર. જ. ૨
જ્ઞાન તણી વાતો કરવાની, ચાર નિશાળો નેકરે;
અનુભવ શોદ્ધ જ્ઞાનની નિશાળો. વ્યાસવદે સોયે એક. જ. ૧

પદ. ૨

તારૂં સરવૈયું તું કાઢ, પાપ પુન્યનું પાનું;
પછી પંથે પગલાં માંડ, નથી હરીનું છાનું. ટેક.
વ્યવહારનાં જે કામ કર્યાતે, પગલે પગલે પાપરે
કર કાંટો ગ્રહી તોલ કરીજે, કાં માપીજે માપ. પાપ. ૧
માપમાં વધશે તોલમાં વધશે, કુકતની કમાઇરે;
કેટલાક દનનો ડુંગર કરેલો, તે કેમ જાય સમાઇ. પાપ. ૨
અજ્ઞાનનો અંધકાર થયેલો, વાળ્યે ઝાટકયે કેમજાયરે;
એક ઉપાય કાઢવાનો વલ્લભ કહે, જ્ઞાન દીપક જો થાય. પાપ.

પદ. ૧

રાગ. કાફીનો.

છેતરપીન્ડી થશે જીવલડા, છેતર પીન્ડી થશે. ટેક.
કાચી કાયાનો ન કર ભરોંસો, દગો દેઇને જશે. જી. ૧
કર્યું કરવું હોય તે તુજ કરથી, પલમાં મ્હોં પ્હોળું થશે. જી. ૨
ચેતીશ નહીંતો ચુકી જવાનો, ઓચીંતું ખોળીયું ખસે. જી. ૩
તન ટુટતાં તું કરે તરફડીયાં, દે દાટા નસે નસે. જી. ૪
કાચાનો તુજને પાકો ભરૂંસો, પાકાનો નથી કશે. જી. ૫
વલ્લભ વદે ઝડપાયો તે વેળા, શું વળશે હાથ ઘસે. જી. ૬

પદ. ૨

વિશ્વાસે ધાપ ખૈશ, જીવલડા, વિશ્વાસે ધાપ ખૈશ. ટેક.
પંડ પાણીના પરપોટા સરખો, તેના ભરોંસે ન રૈશ. જી. ૧
ઘણા દાહાડા છે એમ ધારીને, ઓચાંન્તો ઉપડી જૈશ. જી. ૨
ગાંસડી પોટલી સજ્યા વિના તું, વખતો વખત પસ્તૈશ. જી. ૩
દોરી લોટાને બાથુ લીધા વગ્ર, શું પીશને શું ખૈશ. જી. ૪
વલ્લભ વદે ચેતી લે આગળનું, અચેત દુખાંચો થૈશ. જી. ૫

પદ. ૩

કયારે થશે પુરૂ, નીમીત મ્હારૂં, કયારે થશે પુરૂ; ટેક.
દીન દીન આયુશ, વધે વપુનો, જોઇ જોઇને ઝુરૂ. ની. ૧
અક્ષર ધામી અંતર યામી, મુળ જ્ઞાન દો ગુરૂ. ની. ૨
સંસારનો શ્રમ લેઇ લેઇ થાકયો, લાગે છે બહુ બુરૂ. ની. ૩
અચળેશ્વરને વલ્લભ ઇચ્છે, મન થયુંછે સુરૂ. ની. ૪

પદ. ૧

દામોદર દુખડાં કાપોરે. એ રાગ.

હું પ્રેમ વડે પોકારૂરે, ઓ અક્ષર ધામી;
નથી બીજું બળ માહારૂરે, કહુ શીશ નામી. ટેક.
પ્રભુ માહારે તારે સર્ણે રેહેવા નહી મરજી;
તું સાંભળ મ્હારી અરજીરે. ઓ. ૧
પ્રભુ આતો સૃષ્ટી કષ્ટીની ભરેલી;
માયાની કાયા કરેલીરે. ઓ. ૨
પ્રભુ કાયા માયા કરે જુઠ ધંધે;
તે સત્યજ માન્યું અંધેરે. ઓ. ૩
પ્રભુ આશા ત્રષ્ણા રંડાઓ બે કપટી;
વલ્લભ કેમ રહે લપટીરે. ઓ. ૪

પદ. ૨

પ્રભુ માયાથી છોડાવોરે. વકીલ અમારા;
આ મૌનીક બેડી તોડાવોરે, શરણ તમારા. ટેક.
પ્રભુ અક્ષર ધામી, માનો માહારી પ્રીતમાં;

મોકલો અક્ષરાતીતમાંરે. વકીલ. ૧
પ્રભુ પ્રેરક રૂપે વસોને મ્હારા ચીતમાં;
જાવું ત્રીગુણાતીતમાંરે. વકીલ. ૨
પ્રભુ નથી ગમતું સંસાર કેરી રીતમાં;
મળવું છે માયાતીતમાંરે. વકીલ. ૩
એવુ માગણુ માગે વલ્લભ ગાઇ ગીતમાં;
ચોટયું મન તુરીયાતીતમાંરે. વકીલ. ૪

પદ. ૩

ઓ અક્ષરધામી સ્વામીરે, છુટવા મન મ્હારૂં
હું થાકયો વપુઓ પામીરે, બંધન છોડ ત્હારૂં. ટેક.
પ્રભુ તાહારા વશમાં, રેહેવાનું નથી ગમતું;
આવાગમન નથી સમતુંરે. છુટવા. ૧
અક્ષરધામી તું પદ, સારૂ પણ માહારે ખોટું;
ઇછું તમથી પદ મ્હોટુંરે. છુટવા. ૨
જેમાં હેરો ફેરો ખાવાનો નહીં ખંતે;
અખંડ સુખ સાચુ અંતેરે. છુટવા. ૩
અંતરયામી તાહારી કૃપાથી એ પદ પામું;
જુઓ વલ્લભના સામુરે. છુટવા. ૪

પદ. ૪

મને તુરીયાતીત દેખાડોરે, આતો ઉપાધી.
આતમ જાળમાંથી કાહાડોરે, આવ્યું છે યાદી. ટેક.
તુરીયાતીતમાં એકે અવસ્થા ન પામું;
કેમ જોઉં તુરીયાના સામુંરે. આતો. ૧
અક્ષરાતીત ક્ષર અક્ષરથી છે જુદો.
અતી આનંદ સમુદ્રોરે. આતો. ૨
ગુણાતીતમાં રજ તમ સત્વ ન દેખુ;
ત્યાં આ સુખનું શું લેખુરે. આતો. ૩
માયાતીતમાં માયાનું અંજન નાવે;
તેણે વલ્લભને ફાવેરે. આતો. ૪

પદ. ૫

આરોગો અક્ષરધામીરે, જુગતે જમાડું.

બે ભુજને એક શીશ નામીરે, જુગતે જમાડું. ટેક.
પ્રેમ રૂપ થાળી મુકી, તમ આગળ તમ દાસે;
વૃત્તી રૂપ વાટકા પાસેરે. જુગતે. ૧
જંખના રૂપી જળની, ઝારી ભરીને મુકી;
હું શેવક કેમ જાઉં ચુકીરે. જુગતે. ૨
મનડા રૂપી મગદળ મુરખ્ખોને મેવા;
બહુ પ્રેમે માની લેવારે. જુગતે. ૩
બુદ્ધી રૂપી બરફી, બીરંજને બદામો;
લેજો ઉભોછું સામોરે. જુગતે. ૪
ચીતડા રૂપી રૈતું, ચટાકો ચટણી તીખી;
સ્વાદમાં ન સમજશો ફીકીરે. જુગતે. ૫
અહંકાર રૂપી ઓરમુને, ઇંદડાં બહુ મીઠાં.
જગમાં કોઇ વીરલે દીઠાં રે. જુગતે. ૬
ભાવ રૂપી ભજીયાં ભાજીને કચોળી;
પ્રીતી રૂપ પાપડ પોળીરે. જુગતે. ૭
હેત રૂપી હલવોને, હૈડેપાક પુરો;
લેતાં લાગે મધુરોરે. જુગતે. ૮
લક્ષણા રૂપી લેહેર્યો, લાવશીને લાડુ;
પછી જે માગો તે કાહાડુરે. જુગતે. ૯
સૌ તમારૂ તમને, ધરાવી અહંપદ આણે;
છે માહારૂ કહી વીખાણેરે. જુગતે. ૧૦
પ્રભુ હું તો માહારૂં મેળવેલું તમને અરપું;
હું વીના માહારૂ સમરપુરે. જુગતે. ૧૧
જુઠા જગની જુઠી બડાઇ ઓને બોલી;
વલ્લભની રૂદીયા ખોલીરે. જુગતે. ૧૨

પદ. ૧

રાગ. ગોડીનો.

અમર થયા નામ ગાયે, જો જીવ તુ, અમર થયા. ટેક.
નામ ગાઇ નામ અમર કરેલું, છે, નરસઇમેહેતાયે. જો. ૧
ખરી ખંતથી ભક્તી કરીને, કર્યું નામ અમર મીરાંયે. જો. ૨
કૈં નામ માટે બાંધે હવેલાં, તે ખડ માટી થઇ જાયે. જો. ૩

નામ માટે કૈં જમણુજમાડયાં, તે વહી ગયું વિષ્ટાયે. જો. ૪
કૈં નામ માટે કરે વાબ્ય કુવા, તે ગયા પુરાએ પુરાયે. જો. ૫
વંશના નીરવંશે નામ નાઠેલાં, રહ્યાં નામ હરીગુણ ગાયે. જો. ૬

પદ. ૨

ખરૂ સમજ્યા વણ ખાલી, એ ભમતો, ખરૂ સમજ્યા. ટેક.
ખરૂ સમજીને ખરૂ ખડગ સ્હાવું, ખરા સુરાને ઝાલી. એ. ૧
કામજવર વણ કરે મૃખવાતો, વ્યંઢળ વિહારની ઠાલી. એ. ૨
પત્રનું મુળ ડાળીનુ મુળ થડ, થડનુ મુળ હયો ન્યાળી. એ. ૩
ઓખદ કહે કાંઇ વ્યાધી ન નાસે, સમજે વ્યાસનો સંગ ઝાલી. એ. ૪

પદ. ૧

પાવાતે ગઢથી ઉતર્યા. એ રાગ.

ભૈ અલક રામ ભજ ભાવથી, હવે મરવું છે;
મુનશા દેહ મોક્ષનું દ્વાર, તેમાં તરવું છે.
ભૈ સંસારમાં સાર છે નહીં, હવે મરવું છે;
ગયા ચોરાશી અવતાર, તેમાં તરવું છે. ૧
ભૈ ભૌતીકના દેહ મુકવા, હવે મરવું છે;
ધરવું અભૌતીક ધ્યાન, તેમાં તરવું છે;
ભૈ મોહ માયા ઉતાર, હવે મરવું છે;
થા માયા રહીને સાવધાન, તેમાં તરવું છે. ૨
ભૈ લોકીક નહીં કાંઇ કામનું, હવે મરવું છે;
અલોકીકનું પુરણ કામ, તેમાં તરવું છે.
ભૈ ફંદ રહીત આનંદમાં; હવે મરવું છે;
વદે વ્યાસ અચળ આરામ, તેમાં તરવું છે. ૩

પદ. ૨

ભૈ મોક્ષ મારગ ઉપદેશ; તે તમ માટે છે;
ચાહ્ય માનો ન માનો કોય, માહારે સીર સાટે છે.
ભૈ વેદ શાસ્ત્રનું તત્વ, તે તમ માટે છે;
સાન્તાથી સમાગમ હોય, માહારે સીરસાટે છે. ૧
ભૈ અલોકીકનું ધ્યાન, તે તમ માટે છે;

પરખી લ્યો પુરણ તેહ, માહારે સીર સાટેછે,
ભૈ સત્ય સમજણની શીખ. તે તમ માટે છે.
અખન્ડાનંદનો સ્નેહ, માહારે સીર સાટેછે. ૨
ભૈ સરવે સ્વાદનો સ્વાદ; તે તમ માટે છે.
થશે સુણતાં પુરણ પ્રેમ, માહારે સીર સાટેછે.
ભૈ મુનશા દેહ અવતાર, તે તમ માટે છે;
તેમાં વલ્લભ ભુલે કેમ. માહારે સીર સાટેછે. ૩

પદ. ૩

ભૈ ચેતીને સહુ ચાલજો, કળી કાળેરે
જોઇ જોઇને દેજો ડગ; ઝીકશે જાળેરે;
ભૈ અવળું સવળું ભાસશે, કળી કાળેરે.
જામ્યો કુકરમાં ઠગ, ઝીકશે જાળેરે. ૧
ભૈ ધરમ દેખશો જે જગે, કળી કાળેરે.
ત્યાં પુરણ હશે અધર્મ, ઝીકશે જાળેરે.
ભૈ સત્યદીસે ત્યાં અસત્યપણુ, કળી કાળેરે.
દીસે પવીત્ર ત્યાં કુકર્મ. ઝીકશે જાળેરે. ૨
ભૈ નીતી હશે ત્યાં કપીપણુ. કળી કાળેરે:
જ્યાં વિદ્યા ત્યાં નહીં જ્ઞાન, ઝીકશે જાળેરે.
ભૈ બોધી ત્યાં લોભી હશે, કળી કાળેરે.
હોય ત્યાગી ત્યાં અભીમાન. ઝીકશે જાળેરે. ૩
ભૈ સંતનામ ત્યાં ક્રોધ ઘણો, કળી કાળેરે.
હશે પાખંડ ત્યાં ધામધુમ, ઝીકશે જાળેરે.
ભૈ બાજીગરનું દેખામણુ, કળી કાળેરે.
વદે મુળ બ્રહ્મનો ગુલામ. ઝીકશે જાળેરે. ૪

પદ. ૪

કળજુગડા તેં ગજબ કર્યો, બધે આવીને.
ઘાલ્યું ધરમમાં ધરબોળ, ખેલ મચાવીને.
અલ્યા સચરાચર તું વાપીયો, બધે આવીને.
કંઇ રીસમાં વાળ્યો રોળ. ખેલ મચાવીને. ૧
કંઇ આચાર્યોને બઝાડીયા, બધે આવીને.
કંઈ બઝાડીયા વિદ્વાન. ખેલ મચાવીને.

કંઇ બ્રાહ્મણોને ભ્રષ્ટ કર્યા, બધે આવીને.
કંઇ શુદ્રો કર્યા મસ્તાન. ખેલ મચાવીને. ૨
કંઇ જ્ઞાન ઠરાવ્યાં ઘેલડાં, બધે આવીને.
કંઇ સાચા પાડીયા જુઠ, ખેલ મચાવીને.
કંઇ ન્યાઇને અન્યાઇ કર્યા, બધે આવીને.
કંઈ કર્યા દાનેશ્વરી બુડ, ખેલ મચાવીને. ૩
કંઇ અવળા અરથ કર્યા વેદના, બધે આવીને.
તેં પુરાણ ઠરાવ્યાં ગપ, ખેલ મચાવીને.
તેં શાસ્ત્રો સપાટા ઠેરવ્યા, બધે આવીને;
વદે વ્યાસ લોભી કર્યા નૃપ. ખેલ મચાવીને. ૪

પદ. ૧

રાગ નરભાના પદનો.

હરી માહારો હીરોરે, વીરો માહારો હોય તે જાણે;
પરખે કોઇ ઝવેરીરે, બીજો તે શું ઉર આણે. ટેક.
હીરો વિરો ઓળખે, અવરને શી બુજ;
જેને અગમની ગમ નથી, તેને પડે નહી સુજ.
સત્ય સમાગમ વીનારે, મુરખ જન મત તાણે. હરી. ૧
ધોબી પરખે ધોવણો, કુંજરો પરખે શાક;
સોની પરખે સોવણો, લુહાર પરખે ત્રાક.
અનુભવ જે જેનેરે, તેને તેતો વીખાણે. હરી. ૨
રાણો પરખે ખાંડણું, મોચી પરખે ચામ;
જ્ઞાની પરખે જ્ઞાનને, ખમાર પરખે આમ્ર.
વલ્લભ તો વદેછેરે, સમજે તેતો સુખ માણે. હરી. ૩

પદ. ૨

વીચારી હયો વીરારે, અધીરા કેમ થાતા નથી;
રહ્યાછો વિશ્વાસેરે, જીવ્યાની છે આશા અતી. વી. ટેક.
પગલે પગલે ઢગલે ઢગલે, ડગલે ડગલે કાળ;
શીશ ફરે ફેર ફુંદડી, તેને તું સંભાળ.
ઝડપી ઝાલે ડોકુરે, થાશે તવ શી શી ગતી. વી. ૧
માયાને તું સાચવે, રખે કૈંક ફસૈશ;

સાચવું સૌ શા કામનું, જીવતો હૈશ તો ખૈશ.
નહીંતો શું ખાવાનોરે, વલ્લભ આપે શુભ મતી. વી. ૨

પદ. ૧

થઇજા હરીને સરણ. એ રાગ.

તાહારૂં ધાર્યું નહી થશે, જીવડા, તારૂં ધાર્યું નહીં થશે;
તુજને લાંબાં આશા હશે. જીવડા. ટેક.
કોણે ન ધાર્યું લક્ષ્મી માહારે, લાવે નહીં આવશે;
ધારનારા ઢળી ગયા ધરણમાં, ધાર્યું ન બનીયું કશે. જી. ૧
ઉદ્યોગને આગેવાન માને, આકીનવાન તે હસે;
કદી ઉદ્યોગે લક્ષ્મી મળીતો, મુકી અળગો નવ ખસે. જી. ૨
ઇશ્વર કયાંછે ઉદ્યોગ સાચો, એવોજ વિશ્વાસ વસે.
એમ કરતાં ઉદ્યોગમાં ખોયું, તો મુખ ગાંડે ઘસે. જી. ૩
હરી કૃપાવણ ઉદ્યોગ તારો, ભલું કરે નહીં ભશે;
વલ્લભ વદે અજમાશ કરીજો, કાં ખાટલો ખૈ જશે. જી. ૪

પદ. ૨

ડાહાપણ તારૂં બળ્યું, જીવડા, ડાહાપણ તારૂં બળ્યું.
જોલ્યા જીવતર બધું ધુળ મળ્યું. જીવડા. ટેક.
રસ વિષયથી ખાધુ ખારૂં, ખાટ્ટુ તીખુ ગળ્યું;
જમણ જમીયો જીવતાં સુધી, તોપણ મન ના વળ્યું. જી. ૧
શબ્દ વિષયે ગાયન ગમ્મત, સાંભળવા ભાન ભળ્યું;
રૂપ વિષયથી રૂપ રંગ નીરખ્યા, ચોકસ ચીતડુ ચળ્યું. જી. ૨
ગંધ વિષયથી અત્તર ફુલેલ, પુષ્પ પીમળ દીલ ઢળ્યું;
સ્પર્શ વિષયથી વામાને વપુએ, હૈયાનું હેત હળ્યું. જી. ૩
વણ ત્રસાનું સુખ ભોગવ્યું, સદૈવ દુખના ટળ્યું;
વ્યાસ વલ્લભ ઉપદેશ કરેછે, સમજ શીંગનું સળ્યું. જી ૪

પદ. ૩

પ્રથમ બોલ્યું ના પળ્યું, પ્રાણીયા, પ્રથમ બોલ્યું ના પળ્યું.
તારા કાળજાનું કપટ ના કળ્યું. પ્રાણીયા. પ્રથમ. ટેક.
ગરભવાસમાં ગંદુ ગોબરૂં, તે દુખે દીલ ટળ્યું;
બાહાર નીકળી બાહાદુર બનીયો, માયાએ મન છળ્યું પ્ર.ા.૧

દુરગુણી દુનીયામાં દુખ પડે ત્યારે, થાય મન ભળ્યું ઝળ્યું;
વળી આશા ત્રષ્ણા ઉપડે તવ, ખાળ્યે નવ રહે ખળ્યું. પ્રા.૨
એમ અર્તા દાન કરી ઉપાર્જી, મારું ફળ ના ફળ્યું;
થાકયા વણ આવી વ્રધાવસ્થા, વસ્ત્ર રૂપી વપુ જળ્યું. પ્રા.૩
પર જીવને પોસાયો નહી તેં, ખાધું નહી તારૂં રળ્યું;
વલ્લભ વદે ભટકાયો ભવમાં, બગડયું તાળ્યુંને તળ્યું. પ્રા.૪

પદ. ૧

શેઠ સગાળશા સાધુને સેવે. એ રાગ.

ભણી ભણી ભારે ભુ થયોરે, માટે મ્હા માયામાં હુલયોરે. ટેક.
વેદ વાણી છે શું સીદ્ધ કરવા, તેનો ન કીધો વિચાર;
આંધળો આખી અવની ફર્યો પણ, દીઠુ નહી તલભાર. ભ. ૧
સીંધુ વલોવી રત્ન કાઢતાં, છેવટ નીકળ્યું વિષ;
વિચાર વણ વિદ્વાન વિષ કાઢે, કાં ગુરૂ કાં શીષ્ય. ભ. ૨
તત્વ ન જડીયું છુટી પડીયું, ભણીને થયો ભ્રમ;
અર્પે જ્ઞાન વલ્લભ ટુંકમાં, સોધી લ્યો અનુક્રમ. ભ. ૩

પદ. ૨

ભણી ભણી ભીખો માગીરે, વિદ્વાનોની એ વરણાગીરે; ટેક
વેદ વિધાની વાણી શીખ્યા, ભાખ્યા ઘેરે ઘેર;
હા હો કરીને મેળવી માયા, કલ્યાણ તે કેઇપેર. ભણી. ૧
શાસ્ત્ર શીખીને માર્યા સપાટા, ગપાટા ટાઢે પોહોર;
વાકયોને વિભક્તી વ્યાકરણો, વળગાડયાં ઠોર ઠોર. ભણી. ૨
પુરાણ પોથાં પુરણ પોંખી, માયામાં મુકી દોટ;
નટ દ્રષ્ટી દોરપર રાખે પણ, પૈસા ઉપર ચોટ. ભણી. ૩
તેમ કળીમાં વિદ્વાન દ્રષ્ટી, લોભ ભરેલી ઉર;
વ્યાસ વદે પરમપદ તેથી, સો જોજન છે દુર. ભણી. ૪

પદ. ૩

ભજી ભજી ભેટયો લીધીરે; કળીયે કારીગરી કીધીરે. ટેક.
ધંધો કરી ધન પેદા કરવું, ધર્મ નામે ધન છોડ;
સત્ય સંગમાં સ્વારથ નવ કરવો, કર્યોતો માંથા ફોડ. ભજી. ૧

લેનાર આંધળો દેનાર આંધળો, શ્રોતાને વકતા સર્વ;
જગતમાં ભગત કેવરાવા, અંતઃકરણમાં ગર્વ. ભજી. ૨
માયા મહતાનો મોહ તજીને, ભજો ભજાવો રામ;
તે વણ કાંઇ સ્વારથ સાર્યોતો, જમપુર થાશે ઠામ. ભજી. ૩
કોનું સુધારે છે કોનું સુધરશે, તું તાહારૂ સુધાર;
વલ્લભ વદે ધર્મમાં ધંધો, કરતાં જીવડો વાર. ભજી. ૪

પદ. ૪

જુઓ ભગતોની ભવાઇરે, સોધીને શી કાઢી નવાઈરે. ટેક.
પદ જોડયાંને ભજન જોડયાં, કીરતન જોડયાં કરોડ;
જગત જાણે તેનું જોડણુ જોડ્યું, પીષ્ટ પીશણુ શીશ ફોડ. જુ. ૧
મરવાનું સૌને બળવાનું સૌને, તે નથી જાણતુ કુણ;
માયા છે મીથ્યા કાયા છે મીથ્યા, તેમાં શા ગાયા ગુણ. જુ. ૨
જુઠું ન બોલવું નીતી પાળવી, ન ચોરવું પર ધન;
હિંશા ન કરવી જાર ન રમવો, તજવું પ્રપંચી વચન. જુ. ૩
એવી શીખામણ સૌ સગાં દેછે, તેમાં શું ઇશ્વરી જ્ઞાન;
આવાગમન ટળવાનું વલ્લભ, તેમાં જરા ઘો ધ્યાન. જુ. ૪

પદ. ૧

કે સમરણ કરતાં શરમ શાની. એ રાગ.

કે અહો બ્રહ્માનંદ પરમાનંદને,
પાહૃ મહાર વા માયા ફંદને. કે અહો. ટેક.
કે પર્માનંદ બ્રહ્માનંદમાં રેહેછે, અલ્પાનંદ માયા મહીં વેહે છે,
જુઓ વેદ પુરાણ પોકારી કેહેછે. કે અહો. ૧
કે અચળીત બ્રહ્માનંદ મ્હોટો, કે માયાનો માહા ગરબડ ગોટો,
પડયો તેનો જન્મ થયો ખોટો. કે અહો. ૨
કે અનુભવ્યું નથી બ્રહ્માનંદ જેણે, કે ભોમી ભાર શીદ કર્યો તેણે,
સમજે કોઈ વલ્લભને મેહેણે, કે અહો. ૩

પદ. ૨

કે ખરૂં ખોટું સમજીલે જકીયા,
પુરૂ સાંભળ્યા વણ શું છકીયા. કે ખરૂ. ટેક.

કે તાહારે કામ મોક્ષનું કે બીજું, મુમતનું શીદ કાઢછ ત્રીજું,
સાચ જુઠ જાણ્યા વણ કયમ ખાંજું. કે ખરૂ. ૧
કે જોવું જોઇએ ન્યાય નીતીથી; પરંમપદ પરોક્ષ પ્રીતીથી,
સમજ સત્ય સિદ્ધી લીટીથી. કે ખરૂ. ૨
કે પ્રષ્ણ પુછ્યા માં આડો અવળો, સાચાનો સાર સૌ હૈયયે સવળો,
વલ્લભ વદે કીમત વીના ટવળો. કે. ખરૂ. ૩

પદ. ૩

કે ભગવત ભજવા ભગત જનને;
લોકીક કેહેણી લાવવી નહી મનને. કે ભગવત. ટેક.
કે આધ વ્હેર જગત ભગતનેછે, કે આધ વ્હેર દેવ દાનવ લેછે,
કે આધ વ્હેર જ્ઞાન અજ્ઞાન બેછે. કે ભગવત. ૧
કે લોક કેહેણ સઘળું સહન કરવું, કે દુરાચારી દુનીયાથી ન ડરવું,
પાપમાં પગલું ભયથી ભરવું. કે ભગવત. ૨
કે નાડે નરવા રહી જે ફરશે, કે કેહેનારા તેને કહી શું કરશે,
વદે વ્યાસ કપટ હશેતો મરશે. કે ભગવત. ૩

પદ. ૪

કે ખરા ભગત જગતથી નથી ડરતા,
બ્રહ્માનંદ પદમાં આનંદ કરતા. કે ખરા. ટેક.
કે જેણે પરમા નંદને જાણ્યો, તેતો સર્વ વિશ્વમાં સુખ માણ્યો,
દેખી દુરી જનને આવે તાણ્યો. કે ખરા. ૧
કે મેઘ જળ તણી વ્રષ્ટી થાયે, જવાસાનું ઝાડ તવ સુકાયે,
ઇરીશ્યા વંત તેમ બળી જાયે. કે ખરા. ૨
કે બળે તેમાં બીજાને દુખ શાનું, ભલે ભશી ભરે પાપનું પાનું,
વલ્લભ વદે નથી પતીનું છાનું. કે ખરા. ૩

પદ. ૧

જોલ્યા જીવ જનમી શું એ રાગ.

જો વિચારી ધારી ધારી, સત્ય શું જાણ્યું;
ધર્મી કેવરાવવાને, ટીલડુ તાણ્યું. ટેક.
ટીલડાં તાણ્યાં અજાણ્યાં, કોટે કંઠીયો;
નમી દીનતા દેખાડી, પાકો ગંઠીયો.

જ્ઞાન ન જાડ્યું ભગતાણુ, તેથી વિખાણ્યું; જો. ૧
નાહે નીરમળ જળ, ગંગામાં જઈ;
ઉપલ્યો પાળ્યો છોશ, દોશ લદની મહી,
હરી જન ઠરવાનું, હેપદ આણ્યું. જો. ૨
કીરતી જગત માંહી, થાવા ઇછતો;
કોણુ મુળ મોક્ષ તેને, નથી પીછતો;
પુછેછે વલ્લભ અલ્યા, તત્વ શું તાણ્યું. જો. ૩

પદ. ૨

સામાને ગદાવી પોતે, મરેછે ગદી
લાંબી લાંબી વાતો કરે વિદ્વતા વદી. ટેક
ઝાલી જ્ઞાન વાત તેનો, લાવી દે છેડો;
તેવા જ્ઞાન વાન તણો, પાર છે બેડો,
મોક્ષની આનંદ વાત, કાડે નીશદી. લાંબી. ૧
જ્ઞાન વાનને વિદ્વાન, બેમાં ફેર છે;
તેટલું ન જાણ્યું જેણે, તે અંધેરછે,
કયાંચોમાસી ખાબડુને,કયાંસદા નદી. લાંબી. ૨
ન જાણે તે જણુવે શુ, અન્યને ખરૂં;
ભોળવવા ભગતો ને, મુકી દો પરૂ,
ન બગાડો વ્યાસ વદે, કોઇનું કદી. લાંબી. ૩

પદ. ૩

વેદ શાસ્ત્ર ઉમી શીદ, ની ભણી કથા;
તત્વ સમજાણું નહી, સાંભળ્યું વ્રથા. ટેક.
આત્મા પરમાત્મા નણુ, જાણ ન થયુ;
શ્રોતાને વકતાનું સહુ, નીસ્ફળ ગયું.
જ્ઞાન કથા નામ પાડી, મેળવ્યા જથા. તત્વ. ૧
દુધ દધી તક્ર તણી, જાણી વારતા;
તેનું તત્વ માંખણતે, શાને ધારતા.
નજાણ્યું તો સાંભળી તે, મોઢાની મથા. તત્વ. ૨
કોણ પોતે શું પોતાનું, જાણ્યું ન જરા;
નાહક પન્ડીત નામ. પાખન્ડી ખરા.
વદે વ્યાસ કથા તેતો, પારકી તથા. તત્વ. ૩

લાવણી પદ. ૧

તું કામણ કરી ક્યાં જાય. એ રાગ.

ભૌતીક ચોરાશી લક્ષ, દેણુ દે વાળી,
ધીક ધીક ધીક અધીક, જીવ જંજાળી. ટેક.
નથી નથી જરાએ લાભ, આભ તુટવાનું;
જો મળ્યો પશુનો દેહ, કરમ ફુટવાનું.
પછી સપનામાં નહી સુખ, દુખ જો ન્યાળી. ધીક. ૧
પરવશ પડવાનો પ્રાણ, તાણ ખાવાની,
નહી જ્ઞાન શક્તી કે ભગતી, મુક્તી થાવાની.
માટે સત્ય સમાગમ થી, દેહનું દરદ દે ટાળી. ધીક. ૨
અરેરે તું તાહારૂં શીદ, બીગાડે બાપુ;
નાહક મુનશા દેહનું, પડયું તને ટાંપુ,
તેં પુત્ર પરીવાર કાજ, કરી કૃતી કાળી. ધીક. ૩
જો ગયાં વ્રધ તાહારાં, તેણે ફીકર ઘણી રાખી,
પણ રહ્યાં નહીને ગયાં, તુજ શીશ નાંખી;
અલ્યા તે વ્રધ વીના તારૂં કાંઇરહ્યું નહી ખાળી. ધીક. ૪
તેમ તુજ વિના કાંઇ, નથી પળ્યું રેહેવાનું;
મીથ્યા અહંપદ મન આણી. સંકટ શેહેવાનું.
વદે વલ્લભ જીવડા, બેશ દીંચણીયાં ઢાળી. ધીક. ૫

લાવણી પદ. ૨

અલ્યા મોહ માયાના, ફંદે ફુટશે લમણાં;
આસંસારનાં સૌ સુખ, સમજજે સમણાં. ટેક.
જેને તું માનછ માહારાં, તે નહી તાહારા;
નથી થયો અનુભવ ત્યાં, લગી સરવે સારાં.
જો રળછ ખપછ તેથી, માન્ય મળેછે હમણાં. આ. ૧
થાય વૃદ્ધા વસ્તા, તવ તું લેજે તપશી,
સહોદર નહી પુછે ભાવ, દશા માહા રાશી.
તે વેળા ભવમા, બુડસો થશે એમ ભ્રમણા. આ. ૨
હરી હરી કરી ફરી, ફરી વાત વિચારે;
પણ બુડેલુ તે વાહાણ, ન આવે આરે.
વદે વલ્લભ સત્ય સંગ, કરીલે બમણા તમણા. આ. ૩

પદ. ૧

હોલો હોલી કેજેછે; એ રાગ.

ઝાલ્યું ભગતાણુ રે, ભગત નામ ધરવાને;
ખરૂ નથી કરતોરે, ચોરાશી લક્ષ ફરવાને. ૧
માળા કર ઝાલીરે, ચાલી ચક્ષ ચતુરાઇ;
કોઇ નવ્ય ચેતેરે, તેમ તું નીરખે બાઇ. ૨
બાઇને નીરખતાંરે, કોઇની નજરે આવે;
ખાયતું બગાસુરે, અવર ચીન બતલાવે. ૩
જો તું નથી કાચોરે, તો કયાં કાચો જગત પતી,
બાંધ્યું પાપ તીરથેરે, તેતો છુટવાનું નથી. ૪
નામ ધામ હરીનુંરે, તેને વેદ તીરથ કહે;
માનો વેણ વ્યાસનુરે, શાણા જન સવળું લહે. ૫

પદ. ૨

કર ગ્રહી માળારે, ત્યારે મુકો વરણાગી;
બનો ન રૂપાળારે, ખરી રઢ જો લાગી. ૧
રાખો શીશ શીખારે, મુકો ચેહેરા ચાળા;
પહેરો ચાર છેડેરે, લાંબાં પોતીયાં વાળા. ૨
કરો ટીલાં ટપકાંરે, કનકની કંઠ કરચીં;
અવર માળાઓરે, રાખો કને ખરી ખરચી, ૩
લાગે પુરી લક્ષણારે, પછી માળા મનડાની;
વદે વ્યાસ વલ્લભરે, પ્રભુ જાણે તનડાની. ૪

પદ. ૩

ચક્ષ લક્ષ ઠરવીરે, ભાવે ભગવત ભજવા;
હોય મોક્ષ મારગીરે, તેણે દુરી જન તજવા. ૧
અભક્ષા ભક્ષજરે, કરવું નહી કોઇ કાળે;
મદારાનો છાંટોરે, લેવો નહી રોગ ચાળે. ૨
વ્યભીચારે વ્રત્તીરે, તજવી પર દારાશું;
લડત ના લડીયેરે, અનાથ બીચારાશું. ૩
કદી લઘુ શંકારે, કરવી નહી જળ આરે;
અણગળ પાણીરે, પીવું નહી કોઇ વારે. ૪

વિશ્વાસ ઘાતીરે, થવું નહી કોઇ દીશે;
વદે વ્યાસ આ રીતીરે, ઘટે મોક્ષ મારગી વિશે. ૫

પદ. ૪

બુદ્ધી અસુરીરે, જેની હોય તેની હણવી;
તેનેતો હણુતાંરે, હત્યા કાંઇ નવ ગણુણી. ૧
અવળા જે ધરમોરે, તેને સવળા કરવા;
વેદના વચનનેરે, રૂડી રીતે રદે ધરવા. ૨
એક અનેકનેરે, નડે તેના સાંમુ થવું;
જગત હીત ધારીરે, ફાવતું હોય ત્યાં જાવું. ૩
વેહેવાર નવ તજવોરે, તજવી બધી અનીતી;
વદે વ્યાસ વલ્લભરે, ભગતને નહી ભીતી. ૪

પદ. ૧

રાગ પરજનો.

અહો રામ રામરે, સ્વપ્ન તુલ્ય સુખ સંસારનું;
સાચુ નહી ઘડી વારરે, ચાર ઘડીની છે ચાદની.
જેવું જુઠડુ જુગારરે, સ્વપ્ન. ટેક.
અહો રામ રામરે, વાયરો વાહ્યો ને જેમ જાયછે;
સાથે દીવાને દીવેલરે, દેખે દેખેને કાંઇના મળે,
જેવો બાજીગરનો ખેલરે. સ્વપ્ન. ૨
અહો રામ રામરે, થાળી ભાસે પણ ઠીકરૂં,
જેવું ઝાંઝવાનું નીરરે, ઉંઘીને જાગ્યો તવ જુઠડું,
તેની રાખ્ય તું અધારરે. સ્વપ્ન. ૩
અહો રામ રામરે, વિશ્વાસ વપુનો જે રાખશે,
તેને રેહેશે માંથા ફોડરે, વલ્લભ વદે શ્રોતા બોલજો,
જેજે શ્રી રણછોડરે. સ્વપ્ન. ૪

પદ. ૨

અહો રામ રામરે, કાચી કાયયે સાચો છે તર્યો;
નચાવ્યો ફાવે તેમરે, છેવટ દગો દેછે પાપણી,
પ્રથમ ઉપજ્યો તો પ્રેમરે કાચી. ટેક.
અહો રામ રામરે, કાચી તે પાકી નીકળી;

જોઇ ઠગારી વર્ણરે, ધીમે ધીમે વળી કાચલી,
ગળી ગળી બેસે ધર્ણરે, કાચી. ૧
અહો રામ રામરે, સાચાએ સાચી જાણી હતી,
તેથી દીધુ સુખ ચેનરે, દુનીયાના દડમાં દોડાવીયો,
હવે લેવા બેઠી એનરે, કાચી. ૨
અહો રામ રામરે, જીત્રે પોતાની માની હતી,
રાખો પુરણ વિશ્વાસરે. છેવટ ચાળાં એણે માંડીયા,
થયો જીવ નીસવાસરે, કાચી. ૩
અહો રામ રામરે, માહરી માહારી કહી જીવ બોલતો,
તેતો બોલ્યું ગયું વ્યર્થરે, જીવરાજ જખ મારી રહ્યો,
સર્યો નહીં શુભ અર્થરે, કાચી. ૪
અહો રામ રામરે, ભ્રમીત ભરોસો કરે કાયનો,
તેનો ટુટી જશે તોડરે, વદે વ્યાસ ચાતુર ચેતજો,
રટી લ્યો રણ છોડરે. કાચી. ૫

પદ. ૧

મેહેતાજીના બડવાનો રાગ.

ધીક તાહારૂં જીવ્યુંને, ધીક તાહારૂ આવ્યુરે;
ખાધેલું પીધેલું તેતો, ઉકરડે પધરાવ્યુંરે. ૧
કાયા માની પોતાની પણ, તે નહી તાહારીરે;
તો કયાંથી હોય તાહારા, છોકરાંને નારીરે. ૨
જો હોય તાહારાંતોં, વખુટાં ન થાયરે;
થોડું કહ્યે માન ઘણુ, કરી લે ઉપાયરે. ૩
સાચો વૈદ સોધીને, ઐશદ લે પરખીરે;
વ્યાસે કયાસ કરી લીલા, માયાની નરખીરે. ૪

પદ. ૨

જીવડા તું જોને તાહારી, શી ગતી થઇછેરે;
મુળ ચોખો હતો તેમાં, માયા ભરઇછેરે. ૧
નાહોતી વળગી માયાતું, વળગી પડયોછેરે;
સુખ દાતા ભાશી તેણે, મોહ ચડયોછેરે. ૨
પણ દુખદાતા તું, જાણજે તેનેરે;

જરા જંપી બેસવા, દીધા છે કેનેરે. ૩
તું થયો માયાનો, માયા નહી તાહારીરે;
તું બન્યો સ્વામીતો, તે બની નારીરે. ૪
એમ બેઉ સંપીને, થયાં ઘર બારીરે;
વ્યાસ વદે છેવટની, ન મળે યારીરે. ૫

પદ. ૩

માયા રહી નીચેને, તું પડયો ઉંચેરે;
પછી કર્યા કરમોતે, રૂંએ રૂંએ ખુંચેરે. ૧
તે ક્રતીથી યમ દુત, કેશ ગ્રહી તાણેરે;
મારે મુદગળ માર, દયા નવ આણેરે. ૨
ભુંડી થઇ કરણી, પરણી નહી જોડેરે;
ટાંટીયા ઝાલીને તારા, તનડાને તોડેરે. ૩
ફફડયોને તરફડયો ત્યાં, કુણ તારૂં બેલીરે;
વદે વ્યાસ જોલ્યા તારી, સગૈ સર્વે મેલીરે. ૪

પદ. ૪

સાજા સુધી સગુ તાહારૂં, પછી નહી કોઇરે;
બાળી બેઠા નીરાંતે, લોક લાજે રોઇરે. ૧
માશીસા કરીને ખાધા, લીધા ઘણા લ્હાવારે;
તને સારૂ સારૂ કાંઈ, દીધું નહી ખાવારે. ૨
તારૂં રળ્યું ખપ્યું ગયું, થયું ધુળ ધાણીરે;
સૌનું સારૂ કર્વા મુઓ, તરીલું તાણીરે. ૩
અંતે ગયો એકલો ત્યાં, સગું નહી સાથેરે;
વદે વ્યાસ પાપ તાપ, તાણી લીધા માંથેરે. ૪

પદ. ૧

તમેને નંદ એ રાગ.

જીવડા તારૂં, જીવતર તું સુધારજો,
તે સુધર્યા વણ જીવવું તારૂં ધુળછેરે;
જીવડા જનમ મૃત્યુને, વિચારજો,
તે વિચાર્યા વિના વપુ વિશ મુળછેરે. ૧

જીવડા તારાં સકળ સગાં તપાશજો,
તપાશ્યા વિના તેં માંન્યા તાહ્યરાંરે;
જીવડા કરીલે કાન્તા કેરો કયાસજો,
કયાસ કર્યા વણ મુરખે માન્યા માહ્યરાંરે; ૨
જીવડા બાળ બચ્ચાંની કર અજમાશજો.
અજમાશ વીના ઉછેરી મોહોટાં કર્યાંરે;
જીવડા તુજને શીખ દે વલ્લભ વ્યાસજો,
મોહ માયાના બુડેલા નથી તર્યારે. ૩

પદ. ૨

મનવા તાહારૂં ભટકવુ તું મેલજો,
ખેલ્ય ખેલવું હોયતો પુરણ બ્રહ્મમાંરે;
મનવા જગ ઠગ ઠાલુ આઘું ઠેલજો,
છેવટ થાકીશ સંસાર કેરા સ્રમમાં રે. ૧
મનવા મુકી દે તું રમવા રંગજો,
સત્યસંગ ઝાલી સફળ ફેરો દે કરીરે;
મનવા મુક હમતા મમતા ઉમંગજો.
અમુલ્ય અવસર આવેલો નહી મળે ફરીરે. ૨
મનવા તુંને તાહારૂં મીથ્યા જાણજો,
ગઇતક વિપ્રો વાંચે નહી કોઇ કાળમાંરે;
મનવા પરમાનંદમાં સુખડુ માણજો,
વ્યાસ વદે પગથીયેથી જા માળમાં રે. ૩

પદ. ૧

મારી સેરડીયે એ. રાગ.

જીવડા જીવી તે શું કાઢયો સારરે, ઉધાર કર્યા પાપને;
સમાગમથી ન ટાળ્યો લગારરે, ત્રીવીધીના તાપને. ૧
જીવડા ધર્મમાં થયા અધ્રમરે, જ્ઞાની ગુરૂના મળ્યો;
કર્યા ન કરવાનાં ક્રમરે, દાહાડો તો વાંકો વળ્યો. ૨
પંચ વિશય અલ્પાનંદરે, તેનો સંગ ઝાલીયો;
તેણે તને લગાડયો ફંદરે, પુરો ગરદન ઘાલીયો. ૩
મ્રગ મચ્છ માતંગ પતંગરે, ભમર જેમ ભુલ્લીયો;

તેતો પાંચેનો કર્યોછે સંગરે, વલ્લભ વદે દુલીયો. ૪

પદ. ૨

મનવા મૃગ જળથી રહ્યો ખુશરે, ત્રશાતો છીપી નહી;
થયો છીંપમાં રૂપાનો ભાશરે, તેમાં રૂચી બહુ રહી. ૧
ભાશ્યો ઠુંઠામાં તુજને ચોરરે, તેનાથી ત્રાશ્યો સહી;
ભાસ્યો સર્પ રજ્જુની માંયરે, તેથી અટકયો તહી. ૨
તેમ જગતમાં ભાસ્યો બ્રહ્મરે, ખરી ગમ ના પડી;
સવળા જ્ઞાનીના સંગ વણરે કુંચી કળ ના જડી. ૩
હજી અટકયો ત્યાંથી પાછો ફરરે, કહ્યું માન માહરૂં;
વદે વલ્લભ વ્યર્થજ જાયર, જીવ્યું જાગ્યું તાહરૂં. ૪

પદ. ૧

વાલાજી ના મહીનાનો રાગ.

મનવાજી તું માલીક મળવા ચાહ્યોરે. મનવાજી.
દરેક ધરમમાં ધ્યાન દેઇને ધાયો. મારામનવાજી ૧
મનવાજી જયાં વંચાયાં વેદાન્તરે. મનવાજી;
ત્યાં સુણવા સારૂ થઈને બેઠો શાન્ત. મારામનવાજી ૨
મનવાજી જયાં શટ શાસ્ત્રો વંચાયરે, મનવાજી,
ત્યાં મોક્ષ મળવાની આશાયે તું જાય. મારામનવાજી ૩
મનવાજી ઉપની શદ સમજયો તત્વરે, મનવાજી;
ત્યાં ગયો સુણવા જડવા સત્યનું સત્વ. મારામનવાજી. ૪
મનવાજી જયાં અષ્ટા દસ પુરાણરે. મનવાજી;
વળી માહાત્માના મુખડાની નીરમળવાણ. મારામનવાજી. ૫
મનવાજી સૌ કર્યું મળવા મુળનાથરે. મનવાજી
વદે વલ્લભ તેમાં શું ચઢયુ હાથ મારામનવાજી. ૬

પદ. ૨

જયાં સુણ્યું ત્યાં ન્યાય અને અન્યાયરે આતમજી.
વળી નીતીને અનીતીનો મહીમાય. મારાઅતામજી. ૧
જયાં સુણ્યું ત્યાં વીવેક અણ વીવેકરે. આતમજી.
વળી સાંભળીયો રાગ વૈરાગનો નેક. મારા આતમજી. ૨
જયાં સાંભળ્યું ત્યાં ધ્યાન અને અધ્યાનરે. આતમજી.

વળી સાંભળીયું દાન અને નાદાન. મારા આતમજી. ૩
આ છ પ્રકરણને તું સમજયો જ્ઞાનરે. આતમજી.
ધીક ધીક તુજને કૈં નથી જ્ઞાનનું ભાન. મારા આતમજી. ૪
જ્ઞાનતે તું કીયોને કોણ પરમેશરે. આતમજી.
વદે વલ્લભ તે સમજયો નહી લવલેશ. મારા આતમજી. ૫

પદ. ૧

માતાજીરે; એરાગ.

જ્ઞાન વિલાશી મળવાના દુર્લભ ભાઇરે;
જ્ઞાન વિલાશી જડવા મુસ્કળ ભોગી માંઇરે. ૧
જ્ઞાન વિલાશી અનંતે એક લ્યો જોઇરે;
જ્ઞાન વિલાશી વરતી શકે વીરલા કોઇરે. ૨
જ્ઞાન વિલાશી માનવ દેહી થી ફરતારે;
જ્ઞાન વિલાશી મુમુક્ષુને જ્ઞાન કરતારે. ૩
જ્ઞાન વિલાશી જ્ઞાને અહંપદ નવ આણેરે;
જ્ઞાન વિલાશી વ્યાસ વદે કોક જાણેરે. ૪

પદ. ૨

પંચ ભુત પુતળી પંચવિશ યમાં રહી નાચીરે;
પંચ ભુત પુતળી માયાને માટે જગધીસ જાચીરે. ૧
પંચ ભુત પુતળી સુત વિત સારાં માગેરે;
પંચ ભુત પુતળી મહતા મમતા નવ તાગેરે. ૨
પંચ ભુત પુતળી પોતા સરખાને ચાહાતીરે;
પંચ ભુત પુતળી લોકીકના ગુણ ગાતીરે. ૩
પંચ ભુત પુતળી છે બાજી ગરની બાજીરે;
પંચ ભુત પુતળી વલભને દલ દાજીરે. ૪

પદ. ૧

પડવાના પડ પ્રીત. એરાગ.

કકકો ભજે કીરતાર, કીંકર થઇનેરે;
ફરી ધરવો નહી અવતાર, જ્ઞાનજ ગ્રહીનેરે. ૧
ખખ્યો કહે આખેલ, ખલકનો ખોટોરે;

જે જનને એશુંહેર, તેને લાભ મોહોટોરે. ૨
ગગો કહે ગટ માળ, છે માયાનીરે;
ભઇ ધરશો માં કોઇ હામ, આ કાયાનીરે. ૩
ઘઘો કહે ઘેલછાય, છે આ ઘરનીરે;
તેથી ભગતી નહી થાય. વિશ્વંભરનીરે ૪
ચચો કહે ચાતુર, થઇને રેહે જોરે;
અલોકીક કરજો કામ, સંકટ સેહેજોરે. ૫
છછો કહે છત છોકરાં, નહી તાહારાંરે;
જહા મુરખાઈથી મતી મુઢ, માન્યાં માહારાંરે. ૬
જજો કહે જંજાળ, જબરી જાળીરે;
તેમાંથી નીકળ નાર, નીતી ન્યાળીરે. ૭
ઝઝો કહે ઝડ પૈશ, ઝીણી જાળેરે;
પછી નીકળાની નહી આશ, કોઇ કાળેરે. ૮
ટટો કહે ટુટી જશે, ટેક તોરોરે;
આ મોહ લોભના બે બંધ, કેમ રૈશ કોરોરે. ૯
ઠઠો કહે છે ઠીક, હાંઇ ડરવાનુંરે;
તે રાખ્યો છે વિસ્વાસ, દુર મરવાનુંરે. ૧૦
ડડો કહે ડાહાપણ, ધરજે દલમાંરે;
તુજ માંથા ઉપર કાળ, પડશે પલમાંરે. ૧૧
ઢઢો વગાડે ઢોલ, વદે મુખ સાચુંરે.
જાણજે લગભગ મ્હોત, આ સુખ કાચુંરે. ૧૨
તતો પામી ત્રાસ, કહે છે કેવુંરે;
કૈં સાંચેલા ધન માલ, રેહેશે નેવુંરે. ૧૩
થથો થોભાવી રાખતો, તને તરવારે;
પણ આશાને ત્રષ્ણાય, લૈ જાય ફરવારે. ૧૪
દદો દેછે બોધ, દુનીયાં દુખછેરે;
સત્ય વસ્તુ તું સોધ, સાચું સુખછેરે. ૧૫
ધધો કહે ધરમીષ્ટ, થઇ તું ફરજેરે;
સૌ મુકીને સત્ય સંગ, સદા કાળ કરજેરે. ૧૬
નનો કહે નર માત્ર, પાત્રજ પુંજેરે;
ધરમી તણી લૈ ઢાલ, જગમાં ઝુંજેરે. ૧૭

પપો પડે પ્રેરક, સત્ય જાણવાનેરે;
પણનદે કુડોકળયુગ. તારણ તાણવાનેરે. ૧૮
ફફો કહે ફર જીવ, પ્રભુ પદ મળવારે;
તવ માયા પકડી હાથ, રોકે રળવારે. ૧૯
બબો છે બોધીક, બોધ કરનારોરે;
બ્રહ્મ ને બાહાજે જેહ, તેહ તરનારોરે. ૨૦
ભભો ભવ સંસાર, ભમતાં વારેરે;
ભુરકી નાંખી કળયુગ, ભમાવે ત્યારેરે. ૨૧
મમો કરે મન સ્થીર, મુકી તરકટરે;
તવ કળયુગ ગ્રહી કાન, કરે મરકટરે. ૨૨
રેરો ચેહેરો ફેરવે, ઠીક થાવારે;
તવ પંચ વિશય જે ચોર, નવ દે જાવારે. ૨૩
લલો ભલો ભાવીક, છે ભગવતનોરે;
તેને લોભ કરે લંપટ, મ્હા ગુણ ગતનોરે. ૨૪
વવો વિવેકે ઘણો, સમજાવેરે;
કળયુગ થઇ વિદ્વાન, અવળ બતાવેરે. ૨૫
સસો સૌનુ છત્ર, તે શીખ દેછેરે;
તવ નવ અક્ષર દોશ વંત, તે દુર રેહેછેરે. ૨૬
નવે ગ્રહો નવ લેઇ ગયા, જગ ચેતોરે;
આ કેહેછે વલ્લભરામ, થાય ફજેતોરે. ૨૭

પદ. ૨

રવીએ ન્યારા રામ, પ્યારા પુરારે;
થઇ પ્રેરકની પ્રેરણાય, મીષ્ટ મધુરારે. ૧
સોમે તે સત્ય ચીદ, આનંદ રૂપેરે;
અખન્ડા નંદ અવિનાશ, છે અનુપેરે. ૨
મંગળે મહી માય, જાણી લીધોરે;
આ તુરીયા વસ્થા પ્રાપ્ત, અર્થજ સીધોરે. ૩
બુધે બંધથી મુક્ત, થાવા જાણ્યુંરે;
આ હૈડાં કેરૂં હીત, આગળ આણ્યુંરે. ૪
ગુરૂએ બેઠી ગેડ, બંધન હુટવારે;
આ ગૈ માયાની હેડ, ત્રી તાપ છુટવારે. ૫

શુકર મુક્કર ભારા, ભારચો સાચોરે;
હવે નથી ભરોંસો લગાર, કોઇ પેર કાચોરે. ૬
શનીચે બનીચે ઠીક, બીક ગઇ જમનીરે;
નીર ભય સુખ વલ્લભ, ગમ અગમનીરે. ૭

પદ. ૧

નીશ્ચેના મેહેલમાં એ રાગ.

પર બ્રહ્મ પ્રેરક, પ્રેરણા કરનારારે, અજ્ઞાન હરનારારે;
જ્ઞાનની વ્રત્તી વધારોરે લોલ. ટેક.
અજ્ઞાને અવની, ભાંડ ભવો ભવનીરે, દુનીયાનો દવ દારૂણ લાગ્યોરે
મોહ જાળ માયાનો, કીંકર કાયાનોરે, તે ભય ભારે નથી ભાગ્યોરે. પર. ૧
જ્ઞાનથી મુકતીતે, આપોને યુકતીરે, અવર વસ્તુ નહીં માગુંરે;
મોક્ષ લક્ષ લક્ષણા, એટલી ધો દક્ષણાતો, કોઇ કાળે પાછો નહી ભાગુરે;
પર. ૨
એટલી અરજની, ગરજ પડીછેરે, અન્ય વસ્તુ નથી ચાહાતોરે;
નીમીત સુધી, સ્થીર રહે બુદ્ધીરે, એજ છેવટની વલ્લભ વાતોરે.
પર. ૩

પદ. ૨

વિશ્વંભર વિઠલા, દીન બંધુ દાતારે, શાતા શેવકને કૈં આપોરે
લોલ. ટેક.
હુ છુ અપરાધીને, હું છું દુર ગુણીરે, હુંરે પામ્મર પુરો પાપીરે;
હું દોશ વંતોને, હું અવજ્ઞાનીરે, હુંતો અધર્મી અદાપીરે. વિ. ૧
હુ રે વૈભવ ભોગી, વિશયે વિટાયલોરે, પણ તમે છોડવોતો છુટુરે;
તવણ છુટવાનો, નથી મ્હારો આરોરે, કરમ કથા કયાં સુધી કુટુરે. વિ. ૨
હવે હું થાકીયોને, પુરણ પાકીયોરે, પણ કાઇ ગમ નથી પડતીરે;
ઉચીત મનડુઆ, તપે વ્યાસ તનડુંરે, પાંખડી પસ્તૈને આંખડી રડતીરે.
વિ. ૩

પદ. ૧

કેહેર કાંટો વાગ્યો. એ રાગ.

ઓ રામરે, દીઠી દુનીયાં દુખી.

નહી સપને પણ સુખી. ઓ રામ રામ રામા. ટેક.
ઓ રામરે, કોઇ કાયાના રોગી, નહીં નીરાંતવા ધન ભોગી,
કૈં વાહાલાના વિયોગી. ઓ. ૧
ઓ રામરે, કૈં ને બળાપો મનમાં, કૈં ને ખોડ ખાંપણ તનમાં,
વળી કૈં ને દુખ દુશમનમાં. ઓ. ૨
ઓ રામરે, કૈં ને માથે દેહેણુ, કૈં ને ડુબેલુ લેહેણુ;
કૈં ને શાંશ વંજા મેહેણુ. ઓ. ૩
ઓ રામરે, તન મન ધન અન દુખી, આશા ભવમાં ભુખી;
વદે વ્યાસ નડે કાળ મુખી. ઓ. ૪

પદ. ૨

ઓ રામરે, સુખનો શેયડો જડીયો,
જ્ઞાનવાન તે મારગ ચડીયો, ઓ રામ રામ રામા. ટેક
ઓ રામરે, એક જનમ ઉપાથ્રી, લીધો લાભકે ખોટ ખાથ્રી,
નહી ગણગારે તો નહી વ્યાધ્રી. ઓ. ૧
ઓ રામરે, જેને હ્મમતા ઉર્ભી, તે મમત્વ પણાની ખુબી,
તેથી રહી દુનીયાં ડુબી. ઓ. ૨
ઓ રામરે, સુખ દુખ માંન્યું જેણે, દુભાયો અવરને વેણે,
દન દોહ્યલા કાઢયા તેણે. ઓ. ૩
ઓ રામરે, જસ અવજસની વાણી, જેણે મનમાં નવ આણી,
વદે વલ્લભ તે સેલાણી. ઓ. ૪

પદ. ૧

વઢવાણુ શેરનાં લીલાં. એ રાગ.

મોક્ષ મારગ ઝાલ્યો જેણેરે, પ્રાણીયા,
અખન્ડ સુખ જાણ્યું તેણેરે, પ્રાણીયા.
તરી ગયો વેદને વેણેરે, પ્રાણીયા.

ઢાળ.

વેદ વેણે તરીયો, દુનીયાનો દરીયો, પાર તે ઉતરીયો,
ધન્ય તેના અવતારનેરે, પ્રાણીયા.
સમજી ગયો સત્ય સારનેરે, પ્રાણીયા.

છુટયો છેક માયા વિકારનેરે, પ્રાણીયા. ૧

ઢાળ.

આવા ગમન છુટીયું, દેહ બંધન ટુટીયું, ખરૂં લ્હાણુ લુટીયું,
તેવાને સૌના પ્રણામ છેરે, પ્રાણીયા.
એથી ઉત્તમ કીયું કામ છેરે, પ્રાણીયા.
વલ્લભ તેવાને નામ્યછેરે, પ્રાણીયા. ૨

પદ. ૨

જગપતી જેણે નવ જોયોરે, જીવડા,
મુનશા દેહ તેણે ખોયોરે, જીવડા,
મોઢે માંથે હોઢી રોયોરો, જીવડા,

ઢાળ.

રોયો તે જાણજો, પાપીમાં પ્રમાણજો, માટે હેત આણજો,
મોક્ષ મારગના જ્ઞાનમાંરે, જીવડા.
પ્રેમ લક્ષણાના ધ્યાનમાંરે, જીવડા.
રેહેશો માં માયાના તાનમાંરે જીવડ. ૧

ઢાળ.

માયા મોહ જાળછે, વ્હેવાર વિકાળછે, તેને શીશ કાળછે.
કાળતે ઝડપીને ઝાલશેરે, જીવડા.
તે વેળા તાહારૂં શું ચાલશેરે, જીવડા.
તેવારે વ્યાસ વેણ સાલશેરે, જીવડા.

પદ. ૩

માયામાં શું લાભ લીધોરે, મનવા.
રાત દીન ધંધો કીધોરે, મનવા.
કોઇ સરપાત્ર નવ દીધોરે, મનવા.

ઢાળ.

રળી રળી લાવીયો, પૈસો બચાવીયો, કામમાં શો આવીયો,
હરી ફરીને ભર્યું પેટીયુંરે, મનવા,
કાયાથી કષ્ટ ઘણું વેઠીયુંરે, મનવા,
મરતી વેળા એક ફેટીયુંરે, મનવા. ૧

ઢાળ.

જણુસ્યો તો કાઢીયો, કર્યો ચોખો ચાડીયો, એકલોજ હાંડીયો,
બનાવી બાંધ્યો તાંણીરે, મનવા.
દુણી પણ લીધી કાંણીરે, મનવા.
જોઈજો વલ્લભની વાણીરે, મનવા. ૨

પદ. ૪

જેવો આવ્યો તેવો જૈશરેહો, આતમા.
કયાં જૈને ઉભો રૈશરેહો, આતમા.
કેવો ઓશીઆળો થૈશરેહો, આતમા.

ઢાળ.

ઓશીઆળા થૈને, રેહેશો કયાં જૈને, બેસશો શું કૈને,
ત્યાંતો નથી ઘર બાપનુંહો, આતમા.
દીકરાને સોંપીયું આપનુંહો, આતમા.
લેલાટે લખાવ્યું ત્રીતાપનુંહો, આતમા. ૧

ઢાળ.

ત્રી તાપે તપસો, મુરખમાં ખપશો, પ્રભુ કયારે જપશો,
લપસ્યો નાવે ઠેકાણેહો, આતમા.
ભોગ તાહારા ભુલે આટાણેહો, આતમા.
વ્યાસ અનુભવ શોધ જાણેહો, આતમા. ૨

પદ. ૧

સખી આવેલો કારતક માસ. એ રાગ.

અહો અચળેશ્વર અવિનાશ, ત્રષ્ણા તાહારી મુજને;
કયારે થાશું ભેડા ભેડ, જંખ્યા કરૂં તુજને. ૧
ઘણા દીવસનો વિયોગ, વિટમણા તે ઘણી;
ભોગ ભોગવ્યા ચોરાશીલક્ષ, પીડા પડી તે તણી. ૨
તમ ચરણ કમળમાં વાસ, થયે સુખી થઉં;
નહીતો અંતર ઉદાશ, અવર પંથ કયાં લઉં. ૩
સૌને મરવું તરવું માહારાજ, તમારા ચર્ણથી;
વિનવેછે વલ્લભ વ્યાસ, આનંદ આપ સર્ણથી. ૪

પદ. ૨

પ્રભુ શર્ણાગત તુજ દાસ, આશા રાખીને રહ્યો;
તેથી કરશો નહી નીરાશ, બીજો ભાવ વહી ગયો. ૧
પ્રભુ ગમતું નથી ઘડી વાર, માહા માયાના પક્ષમાં;
રહું છું તદ્રુપ તદાકાર, ગાંડો તુજ લક્ષમાં. ૨
પ્રભુ માઇક દેખુછું દ્રષ્ટ, વધે કષ્ટ ઉરમાં;
તેનાથી તાણી લ્યો બાહાર, પડેલોછું પુરમાં. ૩
પ્રભુ ગ્રહો બુડતાની બાંહ્ય, તમારો તે ધર્મછે;
ઘણો વ્યાકુળ વલ્લભ વ્યાસ, વાણી તણો મર્મછે. ૪

પદ. ૧

સુદામાની લાવણીનો રાગ.

આશા ને ત્રષ્ણા બે બેહેનો, વિશ્વમાં ઘટઘટ રહી વ્યાપી;
ઉતપાતી અવગુણી અધરમી, પુરણ પડપંચી પાપી. ૧
મોહ નામે આશાનો સ્વામી, લોભ નામે ત્રષ્ણનો પતી;
જોડી મળી જેવી જોઈએ તેવી, કળયુગમાં છે જોર અતી. ૨
તે ચારે સૌ જીવને વળગ્યાં, થયું કળીને મન ગમતું;
આશા ત્રષ્ણાથી અવનીમાં, જગત રહ્યું ભારે ભમતુ. ૩
તરેહ તરેહના વૈભવ લૈશું, જીવ મોહને વળગ્યો જાણી;
પણ પૈસા વગ્ બને નહીતે, જીવને આશા બંધાણી. ૪
ફલાણાનો આવે વારસો, ફલાણાનું લેઉ ઠગી;
ફલાણાને દગો દેઉતો, દ્રવ્ય આવે સૌ મુજ લગી. ૫
એમ મોહથી આશા બંધે, આશાથી જીવ બહુ ભટકે;
તેમ કરતાં થૈ ધનની પ્રાપ્તી, થોડી ઘણી કટકે કટકે. ૬
એટલે લાલચુ લોભ ઉપડયો, થોડા ધનમાં નહી સુખડુ;
વૈભોગ લૈયે થોડા ધનથી, પાછા થૈ જૈયે ભુખડુ. ૭
હવે નવું આવે તે વાવરીયે, જીવડો લોભથી લલચાણો;
તવ ત્રષ્ણા તલસવા લાગી, કયાં ધનની ખોળુ ખાણયો. ૮
એમ કરતાં વિશેષ થઇ પ્રાપ્તી, તેમ તેમ ત્રષ્ણા તલસે ઘણું;
હજી બરોબર મેળ નથી મળતો, બેસુ નહી હું વાર ક્ષણું. ૯
સોથી સહસ્ર સહસ્રથી લક્ષ, લક્ષથી દસ લક્ષ કયારે થશે;

દસ લક્ષ મળીયા ત્રષ્ણા તલસી, મેળ કરોડનો કેમ હશે. ૧૦
ક્રોડ થયાતો અબજનાં આશા, તેમ ત્રષ્ણા તલપો મારે;
એવે જીવને હીમ્મત ભાગી, શંખ્યાનો છેડો ક્યારે. ૧૧
શરીર સોસાઇ ગળવા લાગ્યું, જીવ પડયો મંચક માંચી;
પુત્ર પરીવાર પત્ની મળીને, સૌ મીલકત લીધી ટાંચી. ૧૨
વ્રધ્ધ વપુનો જીવ કહેછે, લાવો ધન હું ધરમ કરૂં;
સગાં કહે કાંઇ ગાંડછા પેઠી, કાં વળગણ વળગ્યુંજ ખરૂં. ૧૩
તવ વ્રધ્ધને પેઠી ઉદાસી, ઘડપણમાં હું ગાંડો ઠર્યો;
લેવાનો વૈભોગ ના લીધો, અવર કાજ કુટાઇ મર્યો. ૧૪
સગાંએ ઉચકી એકાન્ત આપી, પાણી પવાલુ પોચદાની;
તવ જીવને પસ્તાવો પેઠો, તેડયા કોઈ ધરમાં જ્ઞાની. ૧૫
પ્રેમ ધરી જીવ પાયે પડીયો, રળ્યું ખપ્યું મેહેતો ખોયું;
હવે અધીકાર નહી કોડીનો, સગાંનું સગપણ જોયું. ૧૬
સગપણ જોયું જીવતર ખોયું, એટલે આશા એમ વધી;
હરતો ફરતો થાઉંતો પુંજી, માહારે કબજે કરૂં બધી. ૧૭
ખાઉંને ખવરાવું ખલકને, લેઇ લૈને વિતજ વાવરૂં;
મોહ મહતાનો લોભ કીરતાંનો, ત્રષ્ણા થૈ વધવા આબરૂ. ૧૮
જ્ઞાની કહે પેહેલો ના સમજ્યો, હાર્યા કેડે શી આશા;
લોભ મોહ ત્રષ્ણા આશા છોડો, ના નાંખો કંઇ નીશાશા. ૧૯
તવ જીવ કહેછે આશા ત્રષ્ણા, લોભ મોહ માહારો કેમ જશે;
તેનો કાંક ઉપાય બતાવો, કાં ઔશધથી સુખ થશે. ૨૦
મુળના સ્નેહથી આશા ત્રષ્ણા, લોભ મોહ તે ચારે નબળાં;
સ્નેહ કરી કુટાયો લુટાયો, હવે સોધી દો સબળાં. ૨૧
તે સબળાં શું સ્નેહજ બાંધું, નબળાંને મારી કાહાડે;
તવ જ્ઞાનીએ બોધજ કીધો, અંધની આંખો ઉઘાડે ૨૨
સંતોષ નરને શાન્તી નારી, તે બેનો સત્ય સંગ કરો;
બળાતકારે બાહાજો બેને, એ ઉપાયછે ખરેખરો. ૨૩
લોભ મોહને મારી કાઢશે, સંતોષ સામ્રથવાન ઘણો;
આશા ત્રષ્ણાને શાન્તી હણશે, માહા મહીમા તે બેઉ તણો. ૨૪
જેણે એ બેનો સ્નેહ બાંધ્યો, તે સૌ જીવ થયા સુખી;
ચોરટા ચોરટી ચારને સંગે, જેહ રહ્યો તે છે દુખી. ૨૫
હજી જે એનો સ્નેહી તે, હાય હાય કરતો ફરતો ફરે;

ભલે બેસે ગાડી ઘોડે, ભલે મોહોટા મેહેલ કરે. ૨૬
રાતને દાહડો દે નહી જંપવા, જાણે કંપવા રોગ થયો;
હાલ્યા કરે અંગ તેમ જીવ હાલે, એમ કરતાં દેહ છુટી ગયો. ૨૭
મોહ માયાનો બાંધેલ જીવડો, લોભ લાલચનો લપટેલો;
માયા આશા લાલચ ત્રષ્ણા, ચારે જણુનો સપટેલો. ૨૮
વાસનાનો વિંટાયેલો તે, મૃક્ત થવા મુશ્કેલ ઘણો;
મુક્ત થનારને સ્નેહજ મુળથી, શાન્તીને સંતોષ તણો. ૨૯
શાન્તી સંતોષ બહુ બળવંતાં, ચાર ચોરટાંને ત્રાડેઃ
જ્ઞાન તણો કીલ્લો બંધાવે, ન જાય જીવ મારગ આડે. ૩૦
નીમીત સુધી રહે કીલ્લામાં, મુદત થયે મુક્તી થાયે;
તવ જીવ જૈ મુળ ધામે બેસે, આવા ગમન સૌ વહી જાયે. ૩૧
એહે ઔષધ એહે માત્રા, દવા દેવામાં એ દીધો;
અવર ઉપાય નથી તે વિના, મોક્ષેચ્છુએ લૈ લીધો. ૩૨
જ્ઞાનની ગોળી ઘટમાં ઉતારી, નીરોપાધી થૈ બેઠા;
રળી મળીને નાંખ્યું ખજાને, પ્રેમ લક્ષણાને પંથ બેઠા. ૩૩
વણ ધને હોરાવી દીધું, હોરના રાતે હોરી ગયા;
પુર્વના યોગે વલ્લભ વદે, પુરણ પ્રેરકનીજ દયા. ૩૪

લાવણી સમાપ્ત.

પદ. ૧

રાગ ધોળ.

આજે આવ્યો, અતી આનંદનો દાહાડોરે;
મુમૃક્ષુ સૌ, હળી મળી શાન્તી પમાડોરે. ૧
મોક્ષ મારગના, સંગાથી મળીયા સારારે;
વિદેહ થઇને, અભયપદ પામનારારે. ૨
દ્વેશ તજીને, નીરમળ નજરે ભાળીયેરે;
જ્ઞાન દાતાની, સંગાથે મુળ વાદ પાળીયેરે. ૩
આદય ધરમના, સાચા સંબંધી લાધ્યારે;
મોક્ષજ વલ્લભ, પુરણબ્રહ્મ આરાધ્યારે. ૪

પદ. ૨

ધન્ય આજે, મોક્ષના મારગીનો મેળોરે;
જ્ઞાન થયાથી, સહુનો સંબંધ થયો ભેળોરે. ૧
કળીના જીવને, જોતામાં લાગશે નવાઇરે;
મોક્ષ મારગી, છુટેતો રામ દવાઇ. ૨
નીરમળ નજરે, ભાળો એક એક સામુરે;
તીલકમાં ત્રણ, ચાંદલા દર્શી હર્શ પામુરે. ૩
શમ દ્રષ્ટીથી, કષ્ટી ભાગે ભવો ભવનીરે;
મુકતી વલ્લભ, અભાવે દુનિયાના દવનીરે. ૪

પદ. ૧

રાગ વણઝારાનો.

અલ્યા જીવલડા જંજાળી, તારૂં જોબન લે સંભાળી; ટેક.
જોલ્યા જોબન કામીને ક્રોધી; ન્યાય નીતી વિવેકનું વિરોધીરે. અ. ૧
જોજે જોબન કુડાં કરમનું; કેવળ અધર્મને અસત્યનુંરે. અ. ૨
લોભ મોહ મદ મચ્છરે ભરીયું; તું જોબને તે જોબન ઠરીયુંરે. અ. ૩
તાહારી ગદ્ધા પચીશી લે જાળવી; વદે વલ્લભ ત્રષ્ણા ટાળવીરે. અ. ૪

પદ. ૨

જોલ્યા ધરમી ધરબોળ ધાલ્યું, મુમતી થઇને મીથ્યા ઝાલ્યું. ટેક.
તેંતો આયુષ મનુશનું ખોયું; ખરૂં ખોટું ખોળીને ન જોયુંરે. જો. ૧
દેખા દેખી બાંધી કંઠ કંઠી; ગયો વણ વિચારે વંઠીરે. જો. ૨
શું તું સત્ય સમજીને સપટાયો; ઉપલ્યા ઉપચારથી લપટાયોરે. જો. ૩
એતો કળયુગની કાળીગરીયો; વદે વ્યાસવિજ્ઞાનને વિસરીયોરે. જો. ૪

પદ. ૧

પડયોલ્યા પડયો. એ રાગ.

જુઓ માનવો મુનશા દેહ ગયો; કર્યો સર્વ ધર્મ તેનો તે રહ્યો ૧
કરી સ્નાન શેવા લેવા મુકતીને; જાણી નહી મોક્ષ તાણી યુકતીને. ૨
કર્યા ટીલાં ટપકાંપ છપાંને; ઘણેરો જપ્યો તપ્યો જપ તપને. ૩
કર્યા પુન્ય દાનો કશી કાયને, શેવ્યા સંત સાધુ વાડવ ગાયને. ૪
કર્યા દરસણો ઘણાં દેવનાં, કરી ઉપદેશી તણી શેવના. ૫
સુણ્યાં શાટ સાસ્ત્રો કથાઓ ઘણી, જાણ્યા વેદ અર્થ વિદ્યાયો ભણી. ૬

પુરાણો અરાઢે વળી વાણીયો; સમર્તી અને સૌ શ્રુતી જાણીયો. ૭
વાંચ્યું સાંભળ્યું હરી ધ્યાન ધર્યું; તેમાંથી કહે તત્વ શું નીસર્યું ૮
જીવન મુકતી જોઇતો અનુભવ કહે; નહીંતો વલ્લભ સંગ ખાલીરહે ૯

પદ. ૨

જો હ્યા કોણે માંખણ કાઢી દીધું; સદા દુધમાંથી મથન કીધું ૧
ગયો મુનશા દેહ ફરી ન મળે; ચઢે સત્ય સંગેતો વેળા વળે.
માટે જીવડા જાણી લે બ્રહ્મને; કરીલે સફળ ગુરૂના શ્રમને. ૩
બનીજા બરોબર ગુરૂ કને; અચાનક તુરાયા અવસ્થા બને. ૪
પછી કોણ ગુરૂ કીયો શીશ્યછે; ગુરૂ સર્વેનો તે પ્રેરક ઇશ છે. ૫
સદા સુખ જાણો હરી દાસમાં; જોઇ ન જોશો આ વપુ વ્યાસમાં. ૬

પદ. ૧

મેલ્યાં વીસારી. એ રાગ.

પુરણ બ્રહ્મ પતી, માહારે એક પુરણ બ્રહ્મ પતી. ટેક.
ગુરૂ શિવ બ્રહ્મા, વિષ્ણુને પર બ્રહ્મ; અવરકો ગુરૂ નથી. માહારે. ૧
દેહો હમ બુદ્ધીના, દેહો છે ગુરૂ; તે શેવે મનુશ કતી. માહારે. ૨
ઇશ્વર કતીને જુએને ન જાણે; મુરખની એવી મતી. માહારે. ૩
મનુશ કતીને, ચમત્કાર માને, વિચારી ન જોયું રતી. માહારે. ૪
તે પડયા જાળે આ કળી કાળે બોહી બેઠા જ્ઞાનગતી માહારે. ૫
અલૌકીક દરસે દાસ વ્યાસ વલ્લભ, આનંદ ઉપજ્યો અતી. મા. ૬

પદ. ૨

પ્રેરકે પ્રેરણા કરી દેખાડયા મને, પ્રેરકે પ્રેરણા કરી. ટેક.
પ્રેરક વણ પાર, પામ્યા ન કોઇ, જોઇ જોયું સઘળે ફરી. દે. ૧
વણ વિદ્યા મુન્યે, પુરવનાં પુન્યે, બેઠો ત્રી તાપ તરી. દે.
અતી ઉપકારી, પ્રેરક પ્રભુજી; રંક પર દયા ધરી. દે. ૩
પ્રારબ્ધી પુરૂષાને, પંથ જડયોતે, સરવે બેઠા ઠરી. દે. ૪
જેણે જેણે જાણ્યું, તેણે સુખ માણ્યુ, કેમ જાશે તે વિસરી. દે. ૫
અભયપદ સૌ, લઇ બેઠા વલ્લભ; ખોળ્યે ખુંચમળી ખરી. દે. ૬

પદ. ૩

લેહેણદાર ઉઠી ગયો, ભલે મ્હારો; લેહેણદાર ઉઠીગયો. ટેક.

લેહેણદારનું સૌ લેહેણું પતાવ્યું, દેણ દાર હું ન રહ્યો. ભલે. ૧
ખરૂ કમાવુને, સુખ રૂપ ખાતું, આનંદ ભયોરે ભયો. ભલે. ૨
જંજાળ વાળો, કાંધો નીરાળો, હવેતો કનડે કયો. ભલે. ૩
લેહેણદાર દેણદાર, હવે ન ઇછું, નિશ્ચીત વ્યાસ થયો. ભલે. ૪

પદ. ૧

આવો ઘેર બાલાજી બાલા. એ રાગ.

ભજો ભાઇ પુરણ બ્રહ્મ ભાવે,
ફરી આ અવસર નહી આવે. ભજો. ટેક.
ભજે બ્રહ્મ હૈથી મુક્ત થશે, અક્ષર ધામ પરબ્રહ્મ ભજી જશે;
પુરણ બ્રહમે અક્ષરાતીત હશે. ભજો. ૧
જેની જ્યાં મતી ત્યાં થાય ગતી, વદે વેદ શ્રુતી વાકય અતી,
તેમાં ફેર હોય ન એક રતી. ભજો.
ત્રીતાપોથી ટાળવાને ચ્હાવી, જનમ મ્રત્યુથી છુટી જાવો;
અખન્ડ પદનો વલ્લભ ભજો. ૩

પદ. ૨

ઉત્તમપદ ઝાલ્યે ઉતમ મળશે;
અવર પદે કયાં વેળા વળશે. ઉત્તમ. ટેક.
ઇછવું પુર્વ પશ્ચીમમાં પળવું; જોઇએ અન પણ વેળુ દળવું;
જાવુ લાંબુ ખેતરવામાં ખળવું. ઉત્તમ. ૧
જોઇએ રાજ પણ વનમાં રેહેવું; સાધી પ્રેત પ્રભુસાધ્યા કેહેવું;
મોક્ષેચ્છુને અન્ય સાધન એવું. ઉત્તમ.
હોયે જેવી બુદ્ધી તેવું સુજે; બાવળ છેદે તાડી કયાં ફુજે;
દીઠે મરે તે શું રણ ઝુજે. ઉત્તમ. ૩
મુમુક્ષુ મોક્ષ શોધન કરતા; માઇક માયામાં રહે ફરતા;
વલ્લભ વ્યાસ વિવેકે વિચરતા. ઉત્તમ. ૪

પદ. ૧

અણીરૂધની ઘોડીનો. રાગ.

જુઓ જીવો ડુબ્યા ભવ કુપમાં. ટેક.
સત્ય સાર હસ્ત લાગ્ય વીનારે, આવા ગમન ટળે કેમ;

અવાળે ભરેંછો બાચકારે, એતો કાળાનો કળીલ્યો વ્હેમ. ડુબ્યા. ૧
ઢેબરાં માંનીયે ઘેબરાંરે. તકને માનીયે દુધ;
ખર પુંજ્યે ગૌ પુજા ના વળેરે, બાળી બાળીરે મનુશ તારી બુધ. ડુ. ૨
શેવીયે શાંકોતર મેલડીરે, બ્રહ્મપદ પામવા માટ;
જળ મથને માંખણ નાખીકોરે, એ કયાં વર્ણાયો ડાહાપણમાંદાટ ડુ.
ખરૂ ખોળીને ખરૂ વહોરવુંરે, ખોટે ખોટામાં ખોડ;
સત્ય શીખ વલ્લભ વ્યાસનીરે. દુરી જનને ડક્કરની હોડ. ડુ. ૪

પદ. ૨

કળી કાળે ઝીકયા જીવ જાળમાં. ટેક.
જગતના જીવ ઝીકયા જાળમાંરે, ગળવા ચોરાશી દેહ; ૦
માટે માયાને મોહી પડયારે, મીથ્યા વસ્તુથી થયો સ્નેહ. ઝી. ૧
પીત્તળ પાશાણ મ્રત્તીકારે, ત્વચા માંઉસને હાડ;
વા વન્હિ જળ માયા તણાંરે, વળી કનીષ્ટને જેષ્ટ ઝાડ. ઝી. ૨
પડે દ્રષ્ટ તે નષ્ટ માયા, જગરાય માયાતીત;
મોક્ષપદ માયાતીતછેરે, તે મુકી કરી માયા શું પ્રીત. ઝી. ૩
મંદીર મ્હોરતી માહાત્મા માયા, તેનું લૈ બેઠા લક્ષ;
તેથી માયાતીત ના મળેરે; એતો બેઉનો વિરૂધ્ધ પક્ષ. ઝી. ૪
સમજી દો ધ્યાન માયાતીતમાંરે, જો ચાહો મળવા મોક્ષ;
દાસોસ્મીપણુ વલ્લભ ગ્રણુંરે, માનો પરમેશ્વરને પરોક્ષ. ઝી. ૫

પદ. ૧

વરસે વાણી વ્યાસની એ રાગ.

ભજી લેરે ભજીલે તું, ભજી લેને બ્રહ્મ;
ન્યાય નીતીને વિવેક વડે, પુરણ પડશે ગમ. ટેક.
ગમ વિના અગમ ન સુજે, ચાહ્ય ભણો ચાર વેદ;
સર્વજ્ઞના સંગ વિના શું, પામર પામે ભેદ.
ભેદ જાણ્યાવણ વેદની વિદ્યા, છે ભણવાનો સ્રમ. ન્યા. ૧
શટ શાસ્રાને ઉપનીશદો, અઢારે પુરણ;
ભયાનક રૂચકને યથારથ, વેણનું નહી પડે જાણ.
જાણ વિના વિદ્યા વાણ શુક શમ, ધરમ છતાં અધમ ન્યા ૨
જ્ઞાની જનને ગમ અગમની, વિદ્વાનને નહી લેશ.

આવાગમન નહી મટવાનું, જ્ઞાનમાં જેને દ્વેશ.
ક્ષર અક્ષરને અક્ષરાતીત, તેનો જે અનુક્રમ ન્યા ૩

પદ. ૨

માન્ય લોભી મહતા લોભી, માયાનો મારેલ;
ધરમને નામે ધન મેળવે, ખલકમાં કરી ખેલ. ટેક.
દીનતા રાખે દયા દેખાડે, દાન કરે કરપણ;
ભસ્મ લગાડી કરે સંધ્યા, ગાયત્રી તરપણ.
મોઢે મીઠું ભાષણ ભાંખે, રહે ઠાઉકો ઠરેલ. ધ. ૧
આચાર પાળેને વિચાર ન લે, હરામનો હરામ;
ઢોંગ કરી ધુતારો ધુતે, ગામ અને પરગામ.
વ્યાસ વદે તે ખેલાડુ ના, અજ્ઞાનીયો દાબેલ. ધ. ૨

પદ. ૧

એમ કહે હનુંમાન. એ રાગ

સહુ છે સ્વારથીરે, સહુ છે સ્વારથી;
સ્વારથ વિના હરી વણ સગું કો નથી. ટેક.
હરીને નથી સ્વારથ ધન લેવા, હરીને નથી સ્વારથ કૈં શેવા;
હરીને નથી સ્વારથ જીવ જેવારે. સહુ. ૧
હરીને નથી કાંઈ ખોટ ખજાને, હરીને નથી કે મને જગ માને;
હરીને નથી સુણવી કીરતી કાનેરે. સહુ. ૨
હરીને નથી ખોટ પટકુળ તણી, હરીને નથી ખોટ કેહેનાર ધણી
હરીને ઘેર સાહીત્ય સર્વ ઘણીરે. સહુ. ૩
હરીને નથી ખોટ ખાવા અનની, હરીને નથી ખોટ શેવક તનની
વદે વલ્લભ ખોટ છે જ્ઞાની જનનીરે. સહુ. ૪

પદ. ૨

નથી મરવાનુરે, નથી મરવાનું;
મરવાનું હોયતો તરવાનું શીદ સોધીયે; ટેક.
જીવ મરતો હોયતો દુખ શાનું, વળી પાપ શીદને કરીયે છાનું;
માયા મુકી ઇશ્વરને શીદ માનુરે. નથી. ૧
હોય મરવાનું તો શીદ પુન્ય કરીયે, મરવાનું તો શીદ ધ્યાન ધરીયે
હોય મરવાનું તો ચાહ્ય તેમ ફરીયેરે. નથી. ૨

હોય મરવાનું તો સત્યસંગ ખોટો, હોય મરવાનું તો ક્યાં ધર્મમ્હોટો
મરતા હોઇએતો જુઠો શાસ્ત્રનો સોટોરે. નથી. ૩
જોજે જીવડા નથી મરવાનું, થાયછે ચોરાશી લક્ષ ફરવાનું;
તેથી વલ્લભ શુભ જ્ઞાન તરવાનુંરે. નથી. ૪

પદ. ૧

સુરદાસના થેકાનો રાગ.

કર્યો કળીએ કેહેરરે, કેહેરરે કેહેરરે કેહેરરે, કર્યો. ટેક.
કળીયુગ આવ્યો, ઝઘડો મચાવ્યો;
ધર્મનું ધાંધલ ઘેરે ઘેરરે. કર્યો. ૧
ભગવત ભગતીને, પુન્ય પુરાણ પર;
વળી વિપ્રો પર ઝેરરે. કર્યો. ૨
પ્રતીમા પુજનને, ક્રીયા કારજમાં;
વર્ણાશ્રમો પર વેહેરરે. કર્યો. ૩
જ્ઞાન વણુ ધ્યાનમાં, પુસ્તક પ્રમાણમાં;
વલ્લભ અધર્મ ઠેર ઠેરરે. કર્યો. ૪

પદ. ૨

છોડોને છેલાઇ છેલરે, છેલરે છેલરે છેલરે. છોડો. ટેક.
છત છોરાંથી, છેલ બનીને;
ગોરી આગળ કર્યા ગેલરે. છોડો. ૧
રાવણ સરીખા, રોળાયા રણમાં;
સુના પડ્યા સોવણ મેહેલરે. છોડો. ૨
ગર્ભવાસ ટાળવા, સત્યસંગ સ્હાવો,
જન્મ નવ માસની જેલરે. છોડો. ૩
અકડાઈ ફકડાઇ, જકડાઇ મુકો;
આગળ નહી નભે ફેલરે. છોડો. ૪
વલ્લભ વદે મુઢ, મતી નથી માનતો;
બન્યો છે ધાંચીનો બેલરે. છોડો. ૫

હોળી. ૧

સામરા મત ડારો પીચકારી. એ રાગ.

માનવા કેહેણ જો એક માહારૂં,
જો માહારૂં રે, માનવા એક જો કેહેણ માહારૂં. ટેક.
કળી કાળે કુપંથ પસરીયા, એક મુકીને હઝારૂં;
સત્ય ત્રેતા દ્વાપરમાં નોહોતા, તે થયા કળીમાં જ્યારૂં;
રહ્યું મોક્ષપદ ઘણું ન્યારૂં, માનવા. ૧
બ્રહ્મવાદી બુધ્ધ કે રામાનુજ, નાનક ક્યાં હતો વારૂં;
ક્યાં વલ્લભાચાર્ય કે ક્યાં કબીરો, ક્યાં ચારવાક વિચારૂં,
નીબાદીત તવ ક્યાં ધારૂં. માનવા. ૨
ક્યાં હતો દાદુ ઉદો પ્રણામી, ક્યાં બીજ ધર્મે અંધારૂં;
ક્યાં નીરાંત પંથ કે ક્યાં કાંછળીયો, ક્યાં સમાજીને સંભારૂં,
કૈવલ્યપંથનું ક્યાં નગારૂં. માનવા. ૩
આવા અનંત પંથના તંત કળીમાં, વધ્યું છે હ્હારે હ્હારૂં;
જો પેહેલા હોયતો પુરાણે ન લખીયા, ન લખી ગયા વેદ ચારૂં.
સોધી દેતો સરત હું હારૂં. માનવા. ૪
કુંભજ્યા શત્રરી સરીખાં લખાણાં, તો શું આ લખવું નઠારૂં;
પહેલા ન્હોતા માટે નથી લખાયા, જો ક્યાં ગયું ડાપણ તાહારૂં,
વલ્લભ સમજાવે છે સારૂં. માનવા. ૫

હોળી. ૨

જગતથી જુદી કળીની હોળી,
હાય હોળીરે, જગતથી જુદી કળીની હોળી. ટેક.
કાં લંગોટ કાં ભગવા કરીને, ખાંધે ભરાવી ઝોળી;
ન બન્યા બેટા બની બેઠા બાવા, કણબી કાછીયો કોળી.
અંગે ઘણી રાખ રગદોળી, જગતથી. ૧
જેમ સીતાને છળી તેમ છળવા, નીકળી કળીનો ટોળી;
મંદમતી મરદો ભોળવાયા, ભરમાઇ ભાગની ભોળી.
પાયાં પય સરકરાં ઘોળી. જગતથી. ૨
ત્યાગી કેવાયાને ભાવતાં ભોજન, જમ્યા કંસાર કચોળી;
કાળીરોટીને પાયસાન ગોરસ, અથાંણાં પાપટ પોળી.
વદે વ્યાસ દુર્નીયાંજ બોળી. જગતમાં. ૩

હોળી. ૩

અગમની ગમ છે ઘણી આઘી,
ઘણી આઘીરે, અગમની ગમ છે ઘણી આઘી. ટેક.
આઘી ગમછે અતી ઉત્તમ છે, તે સમજે કો સભાગી;
ગમ ન પડે જ્ઞાનીના સંગ વિના, ભ્હાય વેદ ભણે ભીખ માગી,
બનો ભ્હાય વેશે વેરાગી, અગમની. ૧
સન્યસ્ત લ્યો કે બ્રહ્મચર્ય પાળો, ભ્હાય રાત્રી મરો જાગી;
જપ કરો કે તપ કરો પણ, નીશાને ચોટ ન લાગી,
ત્યાં સુધીના રૂંડો ટાઇ નાગી, અગમની. ૨
તીરથ યાત્રા કરો તન માત્રા, ભ્હાય પેહેરો જુની ધાગી;
ભ્હાય લ્યો કરવત કાં શેવો પરવત, કાં બનો દ્વારકાના ડાગી.
વલ્લભની ચાબુક નથી વાગી. અગમની. ૩

હોળી. ૪

જીવડા જોઇ લેને વિચારી.
વીચારીરે, જીવડા જોઇલેને વિચારી. ટેક.
જોઇ લે વિચારી અનુમાને ધારી, વેદ વાકય સરળતા સારી;
કીયા હેતુથી કીયું વેંણ વેદનું, કેઈ વેળા વાત વિસ્તારી,
તપાશે શું બુદ્ધી બીચારી. જીવડા. ૧
કોને સારૂ કીયું વાકય વધું છે, કોણ સુણનારો આચારી;
કીયો કીયો શબ્દ કીયે સમે લાગુ, જ્ઞાનવાનને ગમ ભારી.
વલ્લભ નહીં અન્ય અધીકારી. જીવડા. ૨

પ્રભાતીયું. ૧

જાગને તું જાદવા એ રાગ.

જીવડા તું જાગ્યને, મુક્તા મોક્ષ માગ્યને;
લાગ્ય લક્ષમાં એક પુણે બ્રહ્મશું;
ત્રૈગુ તાપ ટાળવા, સત્ય વસ્ત ભાળવા;
ખાળવા ખલકના ખેલ ગમશું. ૧
માયા મદ મોહતે, અલૌકીક દ્રોહએ;
વિષ રૂપ વિષયો ઝ્હેરી જાગીયા;
કામ ક્રોધ મોહ લોભ, મદ મચ્છર સૌ;
ભાવો ભવ રૂત્રુ થઇ લાગીયા. ૨

મોહ મલકાવતો, લોભ લલચાવતો;
કરાવતો કામદેવ કૃત્ય કુડાં.
ક્રોધ તે લડાવતો, મદ તે ચડાવતો;
મચ્છર વલ્લભ તેણે નર્ક કુડાં. ૩

પ્રભાતીયું. ૨

જાગીયો ભય ભાગીયો, જીવતે સભાગીયો;
તાગીયો ત્રષ્ણા બધી સ્થીર થોભી;
ધન્ય તેની માતને, ધન્ય તેના તાતને;
થયો એક મોક્ષ લક્ષનોજ લોભી. ૧
જન્મ સફળ જેહનો, મનુષ દેહ તેહનો;
સ્નેહનો સત્ય પ્રેમ રામ સાથે.
બાકી પશુ શમછે, ફકત માયા ગમછે;
શ્રમછે ભૌતીકનો તેહ માંથે. ૨
ભોગવે ચોરાશીયો, તેજ સત્યા નાશીયો;
વાસીયો કુ ગ્રામનો, ભોમ ભારે;
ચેતવું ચાતુરને, મોક્ષના આતુરને;
જાવુ ન્હાવું વલ્લભ મોક્ષ દ્વારે. ૩

પ્રભાતીયું. ૩

જાગીયો જણાયજે, તુર્યાવસ્થા થાયતે,
બાકી સર્વે જીવ ઉંઘમાંજ ઉંઘે;
ભલે માને જાગતો, ભય નથી ભાગતો,
ત્યાં લગી જન્મોછે જુગ જુગે. ૧
ભગત નામ પાડીયું, ખોટું ખોળી કાહાડીયું,
ભય ગત થાય ત્યારે ભગત સાચો;
તેરતો તીલક કરે, છાપાંતો છપ્પન ભરે,
પણ પર્મ પદમાં પુણે કાચો. ૨
સમાગમ શ્રમથી, સબંધછે બ્રહ્મથી,
અગમ નીગમથી તેજ તરશે;
વદે વ્યાસ એટલું, કહી કહું કેટલું,
ઘેટલું ગાડરના ભેળું મરશે. ૩

પ્રભાતીયું. ૪

ઉઠ તું અભાગીયા, જ્ઞાની જન જાગીયા,
લાગીયા લક્ષ દેઇ નામ દેવા;
નાહીલે ધોઇલે જગતપતી જોઇલે,
પર્મ પદવીનો લ્હાવ લેવા. ૧
ત્યાં છે સર્વ સુખડુ, કવચીત નહી દુખડુ,
મુખડુ અખન્ડ અમી ભર્યું રેહેછે;
ક્ષુધાકે પીપાશા નહીં, ઉંઘકે આળસ નહીં,
ભરપુર આનંદ સદૈવ વેહેછે. ૨
અર્ણવ આનંદનો, અજાણુ મતી મંદનો,
માયા તણા ફંદનો ન સ્વાદ ચાખે;
વલ્લભને લેહેર છે, માલીકની મેહેર છે,
સ્થીર પ્રેમ જ્યાં લગી બ્રહ્મ રાખે. ૩

પ્રભાતયું. ૧

પઢારે પોપટ રાજા રામના. એ રાગ.

જાગો જીવ પર્મ પદ પામવા, વામવાને ચોરાશી;
તુરીયા વણ જાગ્રત નથી, ઝીણું જુઓ તપાશી. જાગો. ટેક.
ભલે ભણો વેદ વિદ્યા વ્યાકરણો, ભલે શાસ્ત્રાર્થ જાણો;
ભલેરે પોથાં પુરાણનાં, જીવ્યાહગ્રે કરી આણો. જાગો. ૧
ભલે જપ તપ યોગ સાધના, ભલે ભસ્મ લગાવો;
ભલે અડબંગ લંગોટીયો, ભલે અલક જગાવો. જાગો. ૨
ભલે તાપો ચોરાશી ધુણીયો, ભલે જટા વધારો;
ભલે ભગવાં કરો લુગડાં, ભલે તીરથે પધારો. જાગો. ૩
કોટી કારીગરી લ્યો કરી, પરમ પદ ઘણું છેટે;
વદે વલ્લભ શુભ જ્ઞાનથી, ભાવે બ્રહ્મને ભેટે. જાગો. ૪

પ્રભાતીયું. ૨

અખંડ અવિનાશી એકછો, અવર નથી તમ જોટે;
સચ્ચીદાનંદ નામ તે, સમર્યું નહી જીવ ઠોઠે. અ. ૧
આપ અદ્વૈત અન્ય દ્વૈતછે, તે સાર સમજે છે શાણા;
વેદ ધરાધરી થાકીયા, તોયે નવ્ય પરખાણા. અ. ૨

પરખ્યાતે પાર પડી ગયા, આવા ગમનથી છુટયા;
છુટી પામ્યા તમ સ્વરૂપને, તેવા ખલ્કમાં ખુટયા. અ. ૩
કણ ગયાને રહ્યા કુશકા, તેને ગમ નથી તાહારી;
વહ્લભ શરણ લીધું શામજી, તેથી ગ્રહો બાંહ્ય માહારી. અ. ૪

પ્રભાતીયું. ૩

પુરણ કૃપાળુ પરબ્રહ્મછો, પ્રેરક છો પ્રેમી જનના;
પ્રેમ જોઇ પ્રેરણા કરો, ટાળો ત્રી તાપ તનના. પુ. ટેક.
ત્રાંવીથી તાપે તપી રહ્યા, શાન્તી ક્ષણ નથી વળતી;
અહીંથી છુટીને કયાં જશું, હૈયે શગડી તે બળતી. પુ. ૧
હુંરે પામર પાપી પ્રાણીયો, આગળ કોણ ગતી થાશે;
એ ચૈતન ચાંતમાં ચાલતું, તેતો કયારે બુજાશે. પુ. ૨
તન મનના તમે જાણછો, ખરૂં ખોટું તે સરવે;
ન્યાગે વહ્લભનું માગણું, નથી આજીજી કરવે. પુ. ૩

પ્રભાતીયું. ૪

પ્રેરક પ્રભુ પ્રેરણા કરો, થોડું માગણું માગુ;
અખંડ પદ ઓળખાવીદો, તેના લક્ષમાં લાગુ. પ્રે. ટેક.
સંત માહાનંતને જઈ મળ્યો, ધર્માચાર્યોને ઢુંડયા;
તેને અગમની ગમ નથી, મહતાના મોહે બુડયા. પ્રે. ૧
દોડી ચુકયો દેરાં દેરીયો, કર્યાં વરત વચુલાં;
નામ સ્મરણ ષટ માસનું, પણ તે ભમવાનાં ભુલાં. પ્રે. ૨
છેવટ ગુરૂ તમને કર્યા, ત્યારે પુરણ જાણ્યું;
અનુભવ થઇ ગયો સત્યનો, જ્ઞાન વ્યાસે વિખાણ્યું. પ્રે. ૩

પ્રભાતીયું. ૫

જાગી જપો જીવ જગપતી, નહીંતો કરમે કુટાશો;
ભગતપણું કેહેવરાવવા, લાહાવો લેતાં લુટાશો. જા. ટેક.
નામ ગામ જાણ્યેથી શું વળ્યું, કેઇ દીશાએ જાવું;
હોય પુરવને પશ્ચીમ પળો, તેથી થાય અથડાવું. જા. ૧
કેવળ કીર્તન રૂચકરણછે, કેહેનાર કવિયોની યુક્તી;
વેદ વચન ના હોય જુઠડું, रहते ज्ञानात न मुकती. જા. ૨
શેવા સ્મરણ કોનું કરો, તેના ત્રીપુટી ન શોધી;
વદે વહ્લભ કળીયુગના, બન્યા બગબડીયા બોધી. જા. ૩

(નાથકેસે ગજકો બંધ છુડાયો)

ભાગે ભેદનો વેદ ભણીયો માનું;
પહેલું મુખ વાક્યકે પહેલું પાનું, ભાગે–ટેક.
જો પહેલું પુસ્તક પાનું કહોતો, કયા પત્રે કોણ લખનારો,
મુખ વાક્ય કહો તો તેને બતાવો, કયુ મુખ કોણ બકનારો. ભાગે. ૧
અહં બ્રહ્મા સ્મી એટલે હું બ્રહ્મ, કોણે કોને કહ્યું એવું;
કોના પુછ્યાર્થી કહેવુ પડીયું, મુળ શોધન તે લેવું. ભાગે. ૨
કોણે પુછ્યું કે હું કોણ છું ત્યારે, તત્વ મસી કહેવું પડીયું;
તે પણ તે હતો તવ શું અજાણ્યું, શું કાંઇ અજ્ઞાન ચઢીયુ. ભાગે. ૩
અયમ આત્મા બ્રહ્મ એટલે, આપ આત્મા બ્રહ્મ ગાયો;
અન્ય પદાર્થ બ્રહ્મ કીયો નહોતો, શું કારણ શબ્દ ઉઠાયો. ભાગે. ૪
જો બીજું બ્રહ્મ નહોતું કહોતો, સૌ બ્રહ્મ શ્રુતિ ખોટી,
આ શ્રુતિને ખરી કહો તો, શંકા પડે છે મહોટી. ભાગે. ૫
બ્રહ્મ વિદ બ્રહ્મૈ વભવતિ, આ શ્રુતિ પડશે જુઠી;
આ શ્રુતિને સત્ય કહીએ તો, ઉપરની જશે ઉડી. ભાગે ૬
આવા તો વેદમાં ભેદ છે ભારે, તેનો જ્ઞાની જન જાણે;
ભેદન ભાગે તો વેદ ભણેલો, પક્ષી પોપટ પ્રમાણે. ભાગે. ૭
કદી કહેશો વેદ બ્રહ્માએ ભાંખ્યા, તો શું બ્રહ્મા બ્રહ્મ કહીયે;
તે બ્રહ્મ કહીયે તો બ્રહ્મ પુરીના, બ્રહ્મા કહો કોને લહીયે. ભાગે. ૮
બ્રહ્મ પહેલા કે બ્રહ્મા પહેલા, તે સૌ શંકા સમાવો;
સંભવિત ભાસે ન્યાય નિતિમાં, વિવેકમાં વરતાવો. ભાગે. ૯
એકલા શાબ્દ પ્રમાણે વળગશો, તે સુકા કાષ્ટનાં ઠુંઠાં;
અનુમાન ઉપમાને સિદ્ધ કરાદો, ત્રણ પક્ષ ન કહું જુઠાં. ભાગે. ૧૦
ચાર પ્રમાણમાં ત્રણ મળેતો, તે થયું સિદ્ધાન્ત સાચું;
વલ્લભ પુછે જ્ઞાન થવાને, પ્રશ્ન કરી કરી રાચું. ભાગે ૧૧

પદ ૨ બીજું.

વિદ્વાનો વેદ તમ કત કે તમે ભણીયા;
કેહેશો ભણીયાતો કોણ કર્તા ગણીયા. વિ. ટેક.
અહં બ્રહ્મા સ્મી વચન વેદનું, કોણ મુખ શ્રુતી ઉચ્ચારી;
મુખ વિના ઉચ્ચાર ન સંભવે, મુખ કહોતો તે સાકારી. વિ. ૧
સાકાર કહોતો આકાર શાનો, ભૌતીક કે કાંઇ બીજો;

બીજો કહોતો બોલી બતાવો, કેઇ વસ્તુ પર રીઝે. વિ. ૨
નીરાકાર કહોતો સંભવશે નહી, મુખ વિના ઉચ્ચાર કયાંથી;
કેહેનારનો શો હેતુ હશેતે, તમે તમે સમજીયા શાથી. વિ. ૩
વકતાનો હેતુ વકતા જાણે, અથવા જાણે કોઇ જ્ઞાની;
જેષ્ટીકા શમ વિદ્યા ગ્રહીને, બન્યા અંધ તુલ્ય વિદ્વાની. વિ. ૪
નવ વ્યાકર્ણોથી વિદ્વાનો વઢતા, સુણ્યા કરે જ્ઞાન બંધા;
જ્ઞાન તણી ગમ જ્ઞાનીને વલ્લભ, વિદ્યા આસ્નાત ઉર અંધા. વિ. ૫

રાગ, કાવળા ડબલ કડીનો.

છેલ્લા વેલ્લા જુહારછેરે, હરીજનો.
વિપ્રોને નમસ્કારછેરે, હરીજનો.
જેને જે ઘટીત વેહેવારછેરે, હરીજનો.

અંતરો.

જગ હીત કારણેરે, નીકળ્યો છું બારણેરે;
કળીના શારણેરે, રહ્યો નહી ધારણેરે;

દ્વેશ રહીત સત્ય વાણછેરે, હરીજનો,
ધન વાસના ઇષ્ટ આણછેરે, હરીજનો,
આશા ત્રષ્ણા નર્ક ખાણછેરે, હરીજનો,

અંતરો.

મુકી જગ ખાડોરે, આનંદ દાહાડોરે;
છાંડી મત આડોરે, વિપ્ર મેવાડોરે;

વપુનું અમદાવાદ ગામછેરે, હરીજનો.
પખાલીની પોળે ઠામછેરે, હરીજનો.
વ્યાસ વલ્લભ નીજનામછેરે, હરીજનો.

આરતી.

જે અક્ષર ધામી જેજે જે અક્ષર ધામી;
વિશ્વના વિશ્વંભર છો, વળી અંતર યામી. જેજે. ૧
વેદ નારાયણ આપ, જેજે વેદ નારાયણ આપ;

શ્રી મુખ શ્રુતી ભાંખી, ૐ સોહમનો જાપ. જેજે ૨
નાભી કમળ બ્રહ્માય, જેજે નાભી કમળ બ્રહ્માય;
તત્ત્વમસી કહી તેને, અરપ્યો વેદ મહી માય. જેજે. ૩
अहंब्रह्मास्मी આપ, જેજે अहंब्रह्मास्मी આપ;
કહી સ્વસ્વરૂપ દર્શાવ્યું, ટાળ્યો સહુ પરીતાપ. જેજે. ૪
अयमआत्म કહ્યો બ્રહ્મ, જેજે अयमआत्म કહ્યો બ્રહ્મ;
प्रज्ञानआनंद મુળ બ્રહ્મ છે, તે વદ્યા સહુ અનુક્રમ. જેજે. ૫
एकोहंबहुस्यां જેજે एकोहंबहुस्यां;
વદી વિશ્વને સરજાવ્યું, જે હતું તે ગુણ આમ. જેજે. ૬
પ્રેરક કર્મ અનુસાર, જેજે પ્રેરક કર્મ અનુસાર;
ઉપજાવોછો આપમાંથી, ઇશ્વરી અંશ અવતાર. જેજે. ૭
ત્રી ગુણ પતી છો નાથ, જેજે ત્રી ગુણ પતીછો નાથ;
પુરણ બ્રહ્મ સમીપે, નીરમળ માયા સાથ. જેજે. ૮
ક્ષરથી આપ પરોક્ષ, જેજે ક્ષરથી આપ પરોક્ષ;
અક્ષર આપ કેહેવાયા, તમ દ્વારાએ મોક્ષ. જેજે. ૯
બ્રહ્મથી છો પરબ્રહ્મ, જેજે બ્રહ્મથી છો પરબ્રહ્મ;
લક્ષણા પુરણ બ્રહ્મમાં, આપને અગમની ગમ. જેજે. ૧૦
વિશ્વના નિયંતાય, જેજે વિશ્વના નીયંતાય;
માયા વીસીષ્ટ બ્રહ્મ પોતે, તુરીયા સ્વરૂપ જગરાય. જેજે. ૧૧
વિધા માયા મીસ્રીત, જેજે વિધા માયા મીસ્રીત;
ઇશ્વરો મધ્યસ્થ માયા, વિશ્વ માયા વિપ્રીત. જેજે. ૧૨
નહી દીપક નહી ગ્રત, જેજે નહી દીપક નહી ગ્રત;
ધુપ આરતી મમ મનની, માનજો કીંકર વત. જેજે. ૧૩
આરતી ગાઉં કરી કયાસ, જેજે આરતી ગાઉં કરી કયાસ;
મોક્ષ મારગી સૌ વિનવે, વિનવે વલ્લભ વ્યાસ. જેજે. ૧૪

આરતી સમાપ્ત.

મોક્ષ મારગનાં. પગથીયાં. સાખીયો.

દેહ ધર્યો મનુશનો, રહ્યો મુળ બ્રહ્મ પરોક્ષ;
મુરખ નવલે મેળવી, એક જનમમાં મોક્ષ. ૧
મોક્ષ મારગની શીડીયે, ચઢવા કર આરંભ;
પગથીએ પડયો રહે, તે સરખો કુણ દંભ. ૨
નીસરણીનાં જાણજે, પગથીયાં છે નવ;
જો એકમાં બેશી રહ્યો, તો તેં બાળ્યો ભવ. ૩

એક જનમમાં જા ચડી, મુકી માયા પક્ષ;
ફરી મુનશા દેહ આવશે, ભોગવી દ્વાદસ લક્ષ. ૪
સપ્ત વખત મનુશનો, લક્ષ ચોરાશી માંય;
તવ મનુશના દેહમાં, ધીક્ક ન સમજ્યો કાંય. ૫
પેહેલુ પગથીયું જાણવું, વરત વચુલાં સ્નાન;
બીજું પગથીયું માનજે, દેવાં દ્વાદસ દાન. ૬
ત્રીજુ પગથીયું જાણવું, દેવ દરસણુ પર પ્રીત;
ચોથુ પગથીયું માનવું, નામ રટણુ પર ચીત. ૭
પંચ પગથીયું સત્ય સંગનું, આવે જીવને ભાન;
છઠ્ઠુ પગથીયું જાણજે, સ્રવણથી બ્રહ્મજ્ઞાન. ૮
સાતમુ પગથીયું સુણજે, મુકતીનો એ ભાગ;
અરૂચો માયા તણી, એવો થવો વૈરાગ. ૯
બે ભુજે બે ઝાલતાં, વૈરાગ્યને વળી જ્ઞાન;
અષ્ટ પગથીયું જાણજે, પ્રેમ લક્ષણાથી ધ્યાન. ૧૦
તુરીયા વસ્થા જેહછે, સમજવા શુભ સાર;
નવમુ પગથીયુ એજછે, વલ્લભ તદાકાર. ૧૧
જો સમજેને જો ચઢે, એક જનમમાં ઠેઠ,
પોહોચ્યો તો પત્તો નહી, ફરી ન આવે હેઠ. ૧૨
છે હોંશ ચઢવા માળમાં કબુલ કરે સૌ મુખ;
પણ પગથીયેરે પડી, તવ કયાંથી તે સુખ. ૧૩
કર્યું તે કરવું મટયું, આગળ ચાલો વિર;
ફરી મનુશા દેહ દુરછે, ચેતી જા જન ધીર. ૧૪
ખચકા ખે ખૈને ચઢે, તેમાં વંઠે વાત;
વ્યાસ વદે સત્ય સંગમાં, દીવશ ભાગો સાત. ૧૫
સાત દનની કલ્લાકછે, ચોરાશી ગણી જાણ;
ચોરાશીયે ચોરાશીયો, ટળી જાય નીરવાણ. ૧૬
હમતા મમતા મુકીને, કરીજો સત્ય સંગ શુભ;
જ્ઞાન મળ્યે દરસાયછે, જ્ઞાનમય આબે હુબ. ૧૭
સમજીને સ્રદ્ધા વડે, સમરે રાખી લક્ષ;
તુરીયા વસ્થા સાધવે, તુરીયાતીત પ્રત્યક્ષ. ૧૮
અનુભવ સીધ્ધ કર્યા વિના, ભડકી નાસે દુષ્ટ;
અભય પદ અનુભવ્યું, તેનો આત્મા પુષ્ટ. ૧૯
કાં જોયું કાં જાણીયું, બેમાંથી બને એક;
તો પણ ચોરાશી ટળે, તે વલ્લભ વિવેક. ૨૦
દાન જ્ઞાન ધ્યાનજ ધરે, આવા ગમન તવ નાશ;

મોક્ષ પ્રાપ્ત તે જીવને, કરે પ્રતીજ્ઞા વ્યાસ. ૨૧

ટેકાળી સાખીયો.

વ્યાસ વાત કળયુગની, કળી શકે નહી કોય;
સમજે નહી સમરે નહી, તે જન પુઠે રોય;
કહો સૌ પુરણ બ્રહ્મ કીજે. કહો. ટેક. ૧
હર્શ ધર્યો એશાજ કર્યો, નહી લીધું હરનામ;
વ્યાસ વદે તેનું થયું, ખાધું પીધું હરામ. કહો. ૨
સત્ય સંગ વલ્લભ જેહને, તે જીત્યો સંસાર;
પાપ મુકત ચાલ્યો જશે, ભગવતને દરબાર. કહો. ૩
ઇશ્વરને નવ ઓળખ્યો, તેની અવસ્થા એશ;
ભોમી ભાર મિથ્યા કર્યો, મોઢે વળી મેં મેંશ. કહો. ૪
ઇશ્વર આધાર વિશ્વનો, સૌને વલ્લભ તેહ;
જન્મ પુરણ હરી ન જપ્યો, ધીક્ક પડયો એ દેહ. કહો. ૫
મનુશ દેહ વલ્લભ ઘણો, અવર દેહ પ્રતીપાળ;
પાળણ કરે ન તેહછે, ચંડાળનો ચંડાળ. કહો. ૬
જળ અગની વાયુ વડે, પુરણ વલ્લભ સુખ;
તે ઉપકાર ન જાણીયો, સદા સામળુ મુખ. કહો. ૭
જે રંડા કે રંડવે, જપ્યા નહી જીભ રામ;
વ્યવહાર વલ્લભ તેહછે, ઘરસ્ત્રીનો ગુલામ. કહો. ૮
હરી વિમુખ જન જેહછે, નહી વલ્લભ સત્ય સંગ;
ધીક તે જીવનું જીવવું, ધીક ધર્યો રૂપ રંગ. કહો. ૯
અન સમો પુન્યજ નહી, પાત્ર સમો નહી દાન;
સાયુજય સમો મોક્ષજ નહી, ભગત વલ્લભ હરીપાન. કહો. ૧૦
જ્ઞાની થયો દાની થયો, પણ ધરીયું નહી ધ્યાન;
તે જીવને રીઝે નહી, વિશ્વ પતી ભગવાન. કહો. ૧૧
ગર્ભ સમો દુખજ નહી, મર્ણ સમો નહી રોગ;
વૈરાગ્યને વલ્લભ નહી, વિશય તણા વૈભોગ. કહો. ૧૨
જ્ઞાન ધ્યાનને દાનથી, જન્મ ન પામે ફેર;
વલ્લભ તેણે પેહેડીયો, તારી ઇકો તેર. કહો. ૧૩
ડુબ્યો કોને જાણવો, જે જીભે નહી રામ;
તેની જીભ્યાયે વદે, વલ્લભ દેવો ડામ. કહો. ૧૪
ધ્યાની થયો દાની થયો, પામ્યુ નહી જ્ઞાનીજન;
ત્યાં સુધી મુકતી નહી, વલ્લભ વેદ વચન. કહો. ૧૫
તાળી દે તન તોડીને, ભગવત ભજતાં જેહ;

તે હરીને વલ્લભ ઘણો, જાણે આપનો દેહ. કહો. ૧૬
અંતરમાં ઉલટ નહી, ઉપર દીસે ભગત;
તે પ્રભુને વલ્લભ નહી, સદા રહે વિરકત. કહો. ૧૭
જ્ઞાની થયો ધ્યાની થયો, પણ દાતા નહી હોય;
પરોપકાર વિના નથી, હરીને વલ્લભ કોય. કહો. ૧૮
કાં ચેરો કાં ચોટલો, શોભાગ્યવંતો વેશ;
હરી વિમુખ વલ્લભ વદે, બાળો તેના કેશ. કહો. ૧૯
અંગ રંગ ને ઢંગમાં, જપ્યા નહી જગરાય;
વ્યાસ વદે તે સર્વમાં, ભલેને લાગો લાહાય. કહો. ૨૦
એક ઇશ્વરછે વિશ્વમાં, આપ્યો આ અવતાર;
તેને જીવ જપ્યો નહી, તે જીવને ધીક્કાર. કહો. ૨૧
બે અક્ષર મુળ રામના, છે તે સહુનો સાર;
લક્ષ તેમાં લાગ્યો નહી, તેનો ભોમી ભાર. કહો. ૨૨
ત્રી ગુણી માયા મહી, તત્વ તારણ મુળ રામ;
એજ ધ્યાન નહી જેહને, તેનું મોઢું શામ. કહો. ૨૩
ચાર વેદનો ચાબકો, જ્ઞાન ધ્યાનને દાન;
આ શીખ અંતર ના ધરી, તે નર ખર સમાન. કહો. ૨૪
તન ધનને પરી વારતે, અખંડ નથી કો કાળ;
કોનું જાય જળ ધારથી, કોનું અગની જવાળ. કહો. ૨૫
કો જનનું મંદવાડથી, કોનું હાકેમ ડંડ;
કોનુ તસ્કર તસ્કરે, કાં કોનું પાખંડ. કહો. ૨૬
કાં કોનું ગુણકા હરે, કોનું હરે વ્યસન;
કાં ખોટ ખાય વેહેપારમાં, કાં ધુત્તો હરે ધન. કહો. ૨૭
સદા સરવદા આ નહી, કો જનની જગમાંય;
બની બનાવી સૌ રહે, જેને પ્રસન જગરાય. કહો. ૨૮
સંતોશને શાન્તી ગ્રહી, તજવી ત્રષ્ણા આશ;
માયા કરવી મોક્ષની, કદી ન પડે નીરાશ. કહો. ૨૯
વલ્લભ શીખ વલ્લભ તણી સમજે વિરલા કોય;
અખન્ડાનંદ પદ ભોગવો, મોક્ષની પ્રાપ્તી હોય. કહો. ૩૦

સમાપ્ત.

⁂ શ્રી શ્રીકૃષ્ણચરિત્ર. ⁂

ગોકુળ લીલા, મથુરાં લીલા, અને દ્વારકાં લીલા, અર્થાત્ શ્રી ભાગવતના દશમસ્કંધનું ગુજરાતી કવીતામાં ઉત્તમ રાગરાગણી સાથે કવીરત્ન ગીરધરદાસનું રચેલ ચરીત્ર વૈષ્ણવી સંપ્રદાય અને કથા કરનાર બ્રાહ્મણોને અતી ઉપયોગી સુપરરોયલ આઠપેજી પૃષ્ટ ૪૦૦ છતાં. ૧—૮ ૦—૬

મહાભારત.

(વ્યાસ વલ્લભરામ સુરજરામ કૃત) ચીત્રો સહીત મહાભારતની કથા કરવામાં પંકાયલા વ્યાસ વલ્લભરામની રસીક વાણીથી કોઈ ભાગ્યેજ અજાણ્યું હશે. તેમનું રચેલું ભારત અતી રસીક અને મનવાંછીત ફળ આપનારૂં હોવા છતાં તથા મોટી સાઈજનાં લગભગ ૧૦૨૫ પાનાં જેટલું મોટું દળ હોવા છતાં આ આવૃતીમાં વ્યાસજીનું ચીત્ર અને બીજા પણ ઉત્તમ ચીત્રો નાંખ્યાં છે. ૩—૦ ૦—૮

કાવ્યદોહન.

ભાગ ૧—૨—૩ મળી સંપુર્ણ જેમાં નીતી શૃંગાર અને વૈરાગ્ય એમ ત્રણ વીભાગ પાડવામાં આવ્યા છે. જેમાં સુંદર—મનહર ભાવ ભેદ, રસ અલંકાર અને નાયકાભેદથી ભરપુર આપણા ગુર્જર કવીઓએ ગુર્જરી ગીરાને સુશોભીત કરવા પ્રશંસનીય પદ્યમંડળી રચના કરેલ છે. તેમજ મહાન્ નીતીમાન નરરત્ન નળરાજા વગેરે રાજાઓનાં આખ્યાન પણ વીધમાન્ છે. માત્ર. ૦—૧૨ ૦—૫

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું.

બુકસેલર. હરગોવિંદદાસ હરજીવનદાસ.

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.